

DE ZWARTE

nr.

138

blad zonder copyright

f 2,75

27 okt '89

dit nummer o.a.:

- Initiatiefgroep "Rotterdam 650" - de Startbahnprocessen
- anti-Mc Donalds-akties - Evaluatieverslag EF'89
- na de 10e Hongerstaking: wat is er bereikt?

FINANCIËLE NOODKREET !!!!!

Het laatste half jaar begint de Zwarte in een snel tempo in financiële problemen te raken. Er is ineens een snel groeiende schuld ontstaan, die nu al bijna f 7000,- bedraagt en niet alleen de Zwarte, maar ook de drukkerij in de problemen dreigt te brengen. De oorzaak ligt voor een groot deel bij een groot aantal abonnees, die menen dat op tijd betalen niet zo noodzakelijk is. Er zijn er die achterstanden laten groeien tot soms meer dan f 100,-. De laatste twee maanden zijn we begonnen met het wegsaneren van deze wanbetalers, waarvan sommigen dan ineens weer wél betalen. gvdvrdgvr!!! We hebben snel geld nodig of het is binnenkort gewoon gebeurd met de Zwarte, dus betaal eens en stort ook eens wat extra's.

de financiële commissie
en anders sturen we Kees even langs!

kolofon

voor een wisselende prijs (afhankelijk van de dikte) is de Zwarte te koop op de volgende verkooppunten:
Delft: wereldwinkel/kraakkroeg,
R'dam:

kraakkroeg, Dordrecht: botte bijl, Nijmegen: de klinker/de oude mol, Den Haag: de rode hond/ruward/brullend breekijzer/koffiehuis blau, Weert: kollektieve boekhandel, Arnhem: infokafee, Eindhoven: vredeswinkel, Venlo: infocentrum/ea. Den Bosch: den duvel/ea. Maastricht: de tribune/ea. Utrecht: de rooie rat/aku/daar/ea. Wageningen: de uitbuyt/ea. Groningen: 689/vredeswinkel/ea. A'dam: fort van sjakoo/slagerzicht/athenaeum/kraakkroegen, Leiden: manifest/wereldwinkel, Alkmaar: portaal, Haarlem: agora/athenaeum/ea.
verder nog op een aantal punten in Duitsland, België en Frankrijk.

Inhoud

- 3. spiegelstraat
- 4-6. bajus dag
- 7. hulb + axie zwaag
- 8-9. axie shell
- 10-13. suza
- 14-15. R'dam 650
- 16. dbf
- 17-19. mc donalds
- 20. Turkije
- 21. axie min. defensie
- 22-24. startbaan
- 25-27. hongerstaking
- 28-29. singer
- 30-31. tam-tam
- 32-35. EF Initiatiefgroep
- 36-37. ditzkuzz weekend
- 38-39. korte berichten
- 40. agenda

De Zwarte wordt eens in de twee weken gemaakt op dinsdag en woensdag. Kopy kan je sturen naar postbus 10233 in Den Haag. Als je zelf een stuk typt doe dat dan op een kolombreedte van 7,3 cm. Kopy moet uiterlijk binnen zijn op de dinsdagochtend dat de Zwarte gemaakt wordt. De mensen die De Zwarte samenstellen zijn op betreffende dinsdag en woensdag te bereiken via telefoonnummer 070-892098.

ABONNEMENTEN

Een abonnement op De Zwarte (400 pagina's ong. 10 Zwartes) kost Hfl.25,- zowel voor postabo's als voor abo's die we zelf bezorgen. Instellingen betalen dubbel tarief. Politieke gevangenen krijgen De Zwarte gratis. Betalen doe je vooraf, kontant bij je bezorger* of op giro 3442401 t.n.v. De Zwarte in Leiden.

WANBETALER'S WORDEN GERUYEERD.

SPIEGELSTRAAT DEN HAAG

kort geding/lang verhaal

Twee jaar na de kraak van de v.d. Spiegelstraat 12 is er op 24 okt een tweede kort geding tegen ons gevoerd.

Het eerste kort geding diende ruim anderhalf jaar geleden. De eigenaar, E.G.E.43, een BV van de FGH (de Fries Groningse Hypotheekbank), wilde ons eruit hebben en voerde als spoedeisend belang aan dat de polisvoorwaarden van hun brandverzekering geen onrechtmatige bewoning toestond en het pand zodoende niet meer verzekerd was. Wij stelden voor onze bewoning rechtmatig te maken door een gebruikersovereenkomst te opperen.

Rechter Offers zag dat in een helder moment wel zitten en wij woonden/werkten rustig verder. Een overeenkomst is er nooit gekomen, het pand af en toe bezichtigen mocht wel.

In januari '89 kwam het bijna tot een kort geding, nadat ze een fake-verkoop in elkaar hadden geknutseld, waarbij een projektontwikkelaar in onroerende goederen, de P.O.G. uit Amsterdam het pand gekocht zou hebben. Dit geding werd zonder opgaaf van redenen, na de dagvaarding, ingetrokken.

Dit keer zou het pand aan Bureco Vastgoed uit Den Haag zijn verkocht. Ene R.P.A.M van Buren wonende aan de Rijksstraatweg 799 in Wassenaar, is hier directeur en enig aandeelhouder van. Van Buren heeft nog twee soortgelijke BV's, waarmee hij zich op de huizenmarkt bezig houdt. De laatste paar jaar heeft hij actief huizen in Den Haag ge-

kocht, vnl. winkels en kleine panden. De huizen die we zijn nagegaan heeft hij 100% gefinancierd gekocht met een hypotheek van de F.G.H., de eigenaar van ons pand dus.

Ons pand heeft hij voor f975.000 gekocht, helemaal gefinancierd door de F.G.H.

Juist, dit begint al te stinken. Bovendien is het interessant te weten dat Van Buren's aankopen zelden hoger liggen dan een paar ton. Een aardige kluit dus.

De F.G.H. moet het pand leeg opleveren en spande 24 oktober een kort geding aan tegen ons.

Het spoedeisend belang werd als volgt samengevat:

het pand levert de F.G.H. een rentevergoeding van 8% op jaarbasis op vanaf drie maanden na de dag van de feitlijke levering tot de dag van de juridische levering, op 1 mei 1990.

Zolang wij erin zitten kan het pand niet geleverd worden, dus loopt de F.G.H. die rente mis.

Tot een week voor het geding zijn we in onderhandeling geweest over deze kwestie met een mannetje van de F.G.H., die tevens de belangen van Van Buren behartigt, ene P.H. Schuddebeurs.

Tijdens een gesprek bleek dat Van Buren er f5000 voor over had als wij met stille trom zouden vertrekken. Dat zorgde bij ons voor wat hilariteit, niet zozeer door de hoogte (of laagte) van het bedrag, maar meer over de middelen waarmee de heren zich plegen te bedienen.

De president was Holtrop, in Den Haag al enigszins berucht om zijn, sinds zijn aantreden vorig jaar, vele onvoorwaardelijke

ontruimingsvonnissen in kraakzaken.

Rechter Holtrop is een botte man. Na de eels van advocaat R. van de Klashorst, die de F.G.H. vertegenwoordigde, begon Holtrop te zeuren over een naam van één van ons, die bekend moest worden

gemaakt. Zoniet dan zouden we verstek moeten laten gaan. Terwijl we natuurlijk wel naamloos gedagvaard werden. Na enig be raad gaven we toch maar één naam, die Holtrop prompt ging voorlezen aan Van de Klashorst. Daarna het uitstekende pleidooi van P. van de Pol, onze advocaat, waarin achtereenvolgens werd ingegaan op de voorgeschiedenis, de huidige situatie, ons streven en onze motieven, de schimmige transakties en de vleezpelletjes van de F.G.H. en Van Buren én een "tegenvordering" van f100.000 van onze kant als er na de ontruiming binnen een half jaar geen reële bestemming voor het pand zou zijn.

Het enige wat Holtrop nog wilde weten, was waar die ene persoon dan stond ingeschreven en of deze nog onvermogen was. Hij ging verder nergens op in. Na nog wat gescherm van de advocaten zei Holtrop alleen nog dat hij erover zou nadenken. Hij doet 31 oktober uitspraak.

Wij zijn benieuwd, hetbelooft niet veel goeds. De F.G.H. is in ieder geval nog niet met ons klaar en wij nog niet met Holtrop... We blijven jullie informeren.

DE VAN DE SPIEGEL BLIJFT!!!

landelijke aktie dag tegen

... bajes, smeris en repressie

Vandaag 25 oktober voeren wij landelijk aktie tegen het bajes- en repressiesysteem. Wij zijn tegen het strafsysteem omdat het mensen niet aan het denken zet, maar slechts een middel van deze maatschappij is om mensen te onderdrukken en uiteindelijk te vernietigen. Wij zien de bajes als een uitdrukkelijk onderdeel van deze maatschappij, als het repressieve sluitstuk ervan. Wij hebben deze dag niet georganiseerd voor verkrachters, bewakers, racisten, kollaborateurs met de smeris en andere lul die het HEERsende systeem gebruiken om naar andere mensen te trappen. We doen dit voor de mensen die niet binnen deze maatschappij passen, die door het systeem worden uitgekotst, die zich verzetten tegen de sexistiese, racistiese en kapitalistiese verhoudingen van dit systeem : buitenlandersters, vluchtelingen, vrouwen en vele, vele anderen.

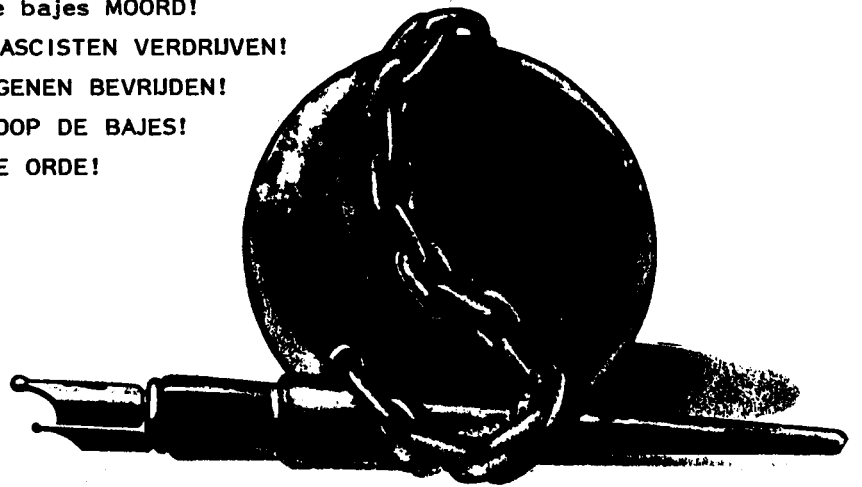
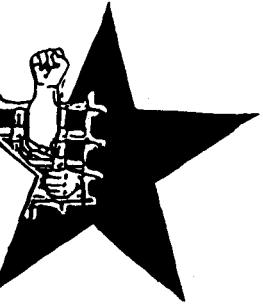
Deze dag is gekozen omdat het vandaag 4 jaar geleden is dat Hans Kok in een politiecel is vermoord. Deze moord staat niet op zichzelf, maar is slechts een van de vele "incidenten" van het repressieve justitiebeleid. Begin oktober dit jaar nog stierven twee mensen in de Bijlmerbajes. De rijksrecherche stelt een onderzoek in waarvan de uitkomst nu al vaststaat : zelfmoord! Het is justitie die direkt of indirekt mensen vermoord, maar zich altijd gedekt weet. Voor ons is iedere zelfmoord binnen de bajes MOORD!

VLUCHTELINGEN BLIJVEN, FASCISTEN VERDRIJVEN!

SMERIS BESTRIJDEN, GEVANGENEN BEVRUIDEN!

DOORBREEK DE STILTE, SLOOP DE BAJES!

BREEK DE BAJES, KRAAK DE ORDE!

— het systeem bajes —

DE BAJES WERKT BIJNA NET ALS DE "GEWONE" MAATSCHAPPIJ BUITEN: MEEWERKEN OFWEL KOLLABORATIE WORDT BELOOND, TEGENWERKEN OFWEL VERZET WORDT BESTRAFT (HET BEGINT AL VROEG: "WIE ZOET IS KRIJGT LEKKERS, WIE STOUT IS..."). HET GROTE VERSCHIL IS DAT BINNEN ZICH ALLES ACHTER STAAL EN BETON AFSPEELT, DE KEUZES NOG BEPERKTER ZIJN DAN BUITEN, DE ONDERDRUKING EN VERNEDERING SCHERPER. NET ALS BUITEN WORD JE IN DE BAJES RUSTIG GEHOUDEN MET PORNOBLAADJES, T.V. IN JE CEL EN PORNOFILMS TIJDENS DE REKREATIE. DEZE "PRIVILEGES" VERKRIJG JE DOOR OVERDAG TE WERKEN ALS GOEDKOPE ARBEIDSKRACHT (27 PIEK PER WEEK), ZOWEL VOOR JUSTITIE ZELF (BIJV. HET MAKEN VAN CELDEUREN) OF VOOR GROTE PARTIKULIEREN OF MULTINATIONALS (WASKNIJPERS, NUMMERBORDEN, ETC.). IN EEN HUIS VAN BEWARING (H.V.B. WAAR GEVANGENEN ZITTEN MET EEN STRAF KORTER DAN DRIE MAANDEN) BETEKENT NIET WERKEN AFSTAND DOEN VAN BOVENGENOEMDE PRIVILEGES. IN EEN STRAF GEVANGENIS (STRAFFEN LANGER DAN DRIE MAANDEN) BESTAAT ECHTER WERKPLICHT. ALS JE NIET WERKT BETEKENT DAT AFZONDERING OFWEL HALVE ISOLATIE: SLECHTS TWEE KEER PER DAG EEN HALF UURTJE LUCHTEN EN EENS IN DE TWEE WEKEN BEPERKTE REKREATIE. AFHANKELIJK VAN DE BAJES BESTAAT DAN OOK NOG DE MOGELIJKHEID TOT VERDERE STRAFFEN ZOALS BEPERKEN VAN POST OF BEZOEK.

— de FOBA —

VOOR DE LASTIGSTE GEVANGENEN BESTAAT ER DE 'FORENSISCHE' OBSERVATIE EN BEGELEIDINGSAFDELING' (FOBA). DIT IS EEN PSYCHIATRIESE ONDERZOEKSAFDELING IN DE TOREN HET VEER IN DE BIJLMERBAJES WAAR NAARTOE GEVANGENEN WORDEN OVERGEPLAATST ALS EEN BAJESDIREKTEUR IN OVEREENKOMST MET EEN PSYCHIATER VINDT DAT EEN GEVANGENE ZOGENAAMD PSYCHIES GESTOORD IS EN LASTIG/GEVAARLIJK VOOR DE ORDE

BINNEN DE BAJES IS. DE BEDOELING IS DAT MEN DAAR TIJDELIJK VERBLIJFT IN AFWACHTING VAN TERUGPLAATSING NAAR HET GEWONE REGIME OF VERPLAATSING NAAR EEN PSYCHIATRIESE INRICHTING. IN HET LAATSTE GEVAL KAN HET VERBLIJF ECHTER WEL TOT EEN HALF JAAR OPLOPEN. BINNEN DE FOBA EN DE PSYCHIATRIESE INRICHTINGEN IS MEDIKATIE VERPLICHT; BIJ WEIGERING VOLGT ISOLATIE OF PLATSPUITEN. HIERMEE WORDT GETRACHT OPSTANDIGE GEVANGENEN TOT WILLOZE EN APATIESE WEZENS TE REDUCEREN. VOORAL IN PSYCHIATRIESE INRICHTINGEN WORDT VEELVULDIG GEBRUIK GEMAAKT VAN KALMERENDE- EN SLAAPMIDDELEN. MENSEN WORDEN ONDERWORPEN AAN ALLERLEI VERNEDERENDE TESTS, EEN SPECIAAL 'PROGRAMMA' WORDT OP JE LOS GELATEN WAAROVER JE NIETS MEER TE VERTELLEN HEBT. ONDER HET MOM VAN CELLENTEKORT WORDEN TEGENWOORDIG MEER EN MEER GEVANGENEN IN "GEWONE" PSYCHIATRIESE INRICHTINGEN GEPLAATST. DIT ZIJN GESLOTEN INRICHTINGEN MET BEWAKING EN GEDWONGEN BEHANDELING.

* 'FORENSISCHE PSYCHIATRIE' IS DE PSYCHIATRIE DIE IN DIENST STAAT VAN EN ADVIES UITBRENGT AAN EEN GERECHT OMTRENT DE GEESTESTOESTAND VAN VERDACHTEN OF GETUIGEN; IN GEWOON NEDERLANDS: KRIMINELEN ZIJN ABNORMAAL/GEESTEGESTOORD EN DIENEN ALS ZODANIG BEHANDELD TE WORDEN.

— vrouwen in de bajes —

VROUWEN HEBBEN EEN SPECIFIEKE POSITIE IN DE BAJES DIE ZICH KENMERKT DOOR EEN SOORTGELIJKE SEKSISTIESE EN PATRIARCHALE BEHANDELING ALS IN DE 'GEWONE' MAATSCHAPPIJ. DE ONDERDRUKKING BUITEN WORDT VERSTERKT WEERSPIEGELD BINNEN DE BAJESMUREN. HIERBUITEN WORDEN VROUWEN GEACHT TE GEHOORZAMEN AAN HUN MAN, BAAS, POOIER, DRUGSDEALER, WERKGEVER, VRIEND,.... ZO NIET DAN BEN JE FEMINISTE, GEK, FRIGIDE, HEKS, SLET, OPSTANDIG,.... SLUIT JE JEZELF NIET OP MAAR VERZET JE TEGEN DIE ONDERDRUKKING OF PROBEER JE IETS AAN DE SITUATIE TE DOEN DAN VORM JE EEN BEDREIGING VOOR DE MANNENMAGT EN SLUITEN ZE JE OP. BINNEN DE BAJES KRIJG JE TE MAKEN MET MANNELIJKE BEWAKERS, SEKSISTIESE OPMERKINGEN, VERKRACHTING. HET WERK DAT VROUWEN MOETEN DOEN IS SPECIFIEK 'VROUWELIJK': KLEDING WASSEN VAN ALLE GEVANGENEN EN OOK HET MAKEN VAN KLEDING VOOR DE BEWAKERS. SLECHTS 3% VAN ALLE GEVANGENEN IS VROUW, ZE ZITTEN OM GEHEEL ANDERE REDENEN OPGESLOTEN DAN MANNEN. VEEL VAN DE HIER OPGESLOTEN VROUWEN KOMEN UIT ANDERE LANDEN, VOORAL ZUID-AMERIKA EN ZUID-OOST-AZIE. OOK DIT IS TERUG TE VOEREN OP DE SITUATIE VAN VROUWEN ZOWEL IN DIE LANDEN ALS HIER: VROUWEN WORDEN GEBRUIKT ALS DRUGSKOERIERSTER OF WORDEN NAAR RIJKE LANDEN GESTUURD OM ALS ILLEGAAL PROSTITUEE VOOR MANNEN GROF GELD TE VERDIENEN. EENMAAL GEPAKT GAAT DE POOIER OF DRUGSMAFFIA VRIJUIT, DE VROUWEN BELANDEN VOOR JAREN IN DE BAJES EN WORDEN VERVOLGENS UITGEWEZEN.

— racisme —

OOK HET RACISME IN/VAN DE MAATSCHAPPIJ, DE ONDERDRUKKING VAN 'ZWART' DOOR 'BLANK', KUN JE BINNEN DE BAJES TERUGVINDEN. HET IS NAMELIJK HET RACISME WAAR EEN GROOT DEEL VAN HET REPRESSIEBELEID EN DE HEERSENDE MAGT OP IS GEBASEERD. HIERBUITEN ZIJN 'ZWARTEN' EERDER VERDACHT, WORDEN ZIJ VAKER AANGEHOUDEN EN KOMEN ZIJ VAKER BINNEN TERECHT: RELATIEF EERDER IN PREVENTIEVE HECHTENIS, VAKER EN LANGERE GEVANGENISSTRAFFEN DAN 'BLANKEN'. VAAK OOK MOETEN ZIJ NA HET UITZITTEN VAN HUN STRAF TERUG NAAR HUN 'EIGEN' LAND WAAR ZE DAN OOK NOG IN DE BAJES TERECHTKOMEN. BELANGRIJK IS OOK DAT ZIJ DOOR DE (VAAK RACISTIESE) BEWAKERS WORDEN OPGEJAAGD EN VERNEDERD, MOETEN ZIJ DE SMERIGSTE KLUSJES DOEN, KRIJGEN GEEN TOLK EN WORDEN OOK DOOR RACISTIESE MEDE-GEVANGENEN NOG EENS SLECHT BEHANDELD EN VERKLIKT.

VOOR VLUCHTELINGEN/ES EN ASIELZOEKSTERS/ERS IS DE SITUATIE EENDER, MET HET VERSCHIL DAT ZIJ HELEMAAL GEEN 'BUITEN' TE ZIEN KRIJGEN! ALS DE VREEMDELINGENPOLITIE DENKT DAT IEMAND WAARSCHIJNLIJK ZAL WORDEN UITGEZET (EN BIJ HET HUIDIGE UITWIJZINGSPERCENTAGE VAN 95 IS DIE KANS ERG GROOT) GELAST DE SMERIS GEVANGENNEMING.

HETZELFDE GEBEURT ALS UITZETTING AL GELAST IS OF ALS EEN AANVRAAG IS INGEDIEND EN DE VLUCHTELING/E ONDERTUSSEN NEDERLAND NIET IN MAG.

— achtergrond —

DE RIJKE LANDEN EN MULTINATIONALS BUITEN DE ARME LANDEN UIT; ALS MENSEN UIT DIE SITUATIE VLUCHTEN EN HIER IN DIEZELFDE RIJKE LANDEN OM DIE RIJKDOM VRAGEN OF DIE OPEISEN WORDEN ZE GEVANGEN GEZET EN TERUG GESTUURD. OM DE UITBUIING EN ONDERDRUKKING NOG EFFICIENTER TE MAKEN WORDT OP DIT MOMENT GEWERKT AAN DE REORGANISATIE VAN ZOWEL DE STAATSVORM ALS DE EKONOMIE IN WEST-EUROPA.

ER WORDT GESCHERMD MET EEN ZGN. EKONOMIESE KRISIS OM ZODOENDE DE GEHELE EKONOMIE TE STROOMLIJNEN, LOS TE LATEN, UIT TE BREIDEN, DE WINSTEN TE VERHOGEN. HIERTOE FUSEREN DE GROTE BEDRIJVEN, WORDT DE PRODUCTIE DOOR MEER EN MEER MACHINES OVERGENOMEN EN VALLER ER MASSALE ONTSLAGEN, WORDEN DE LASTIGE VAKBONDEN DE WACHT ONTZEGET OF VERBODEN, VERDWIJNEN DE 'ONRENDABELE' OF ONAFHANKELIJKE INDUSTRIEEN (MIJNBOW, TEXTIEL, BINNENSCHEEPVAAKT, VISSERIJ, ETC.). IEDERE STAATSBEMOEIENIS WORDT TERUGGETROKKEN... BEHALVE OP HET GEBIED VAN KONTROLE OP DE BEVOLKING ZELF, DE MENSEN DIE ZIJN ONTSLAGEN, DE WONINGZOEKENDEN, DE 'ZWARTE' MENSEN, DE VLUCHTELINGEN, DE VROUWEN, DE BEJAARDEN, DE ARBEIDSONGESCHIKTEN, DE GEHANDIKAPTEN EN AL DIE ANDEREN DIE NIET PASSEN BINNEN DE ZOJUUST BESCHREVEN "MOOIE, NIEUWE WERELD". NATUURLIJK VERWACHTEN ZE VERZET TEGEN HUN PLANNEN. DAAROM ZIJN ZE BEZIG MET PRE-NATAAL ONDERZOEK EN GENENTECHNOLOGIE ("U WILT TOCH OOK GEEN GEHANDIKAPT KINDJE?"), DAAROM ISOLEREN ZE DE BEJAARDEN STEEDS MEER IN WOON-FABRIEKEN, DAAROM ZIJN DE PSYCHIATRIESE INRICHTINGEN ZO GEÏSOLEERD GELEGEN, DAAROM WORDT HET GEZIN GEPROPAGEERD, DAAROM WORDEN DE UITKERINGEN GEKORT, DAAROM ONTRUIJEN ZE DE NOG BESTAANDE KRAAKPANDEN, DAAROM SLUITEN ZE DE EUROPESE BUITENGRENZEN HERMETIES AF EN VERPLAATSEN DE IDENTITEITSKONTROLE DOOR DE MARECHAUSSÉE NAAR DE GROTE STEDEN EN DE HAVENS, EN DAAROM OOK BOUWEN ZE NIEUWE BAJESSEN, MET HONDERDEN NIEUWE CELLEN.

OP DIT MOMENT KOMEN/ZIJN ER NIEUWE BAJESSEN IN LEEUWARDEN, HOOGVEEEN, ROTTERDAM, HOORN, SITTARD EN GRAVE; NAAR DUIJTS MODEL GEBOWD INKLUSIEF ISOLATIE-VLEUGELS. DE BAJESSEN IN ESSERHEEM, ARNHEN EN BRED A (2) WORDEN VERNIEUWD EN UITGEBREID. ALLES MET HET DOEL DE MENSEN VAN ELKAAR TE LATEN VERVREEMDEN EN AF TE ZONDEREN; DE SAAMHORIGHEID EN SOLIDARITEIT TE BREKEN, DE MENSEN TE VERNIETIGEN.

HET ZAL OOK AAN ONS LIGGEN OF HET ZE LUKT HUN PLANNEN DOOR TE ZETTEN. BAJESSTRIJD IS VOOR ONS EEN ONDERDEEL VAN DE STRIJD VOOR FUNDAMENTELE VERANDERING VAN DE HELE MAATSCHAPPIJ. HET ZAL NIET EENVOUDIG ZIJN; NEDERLAND KENMERKTE ZICH JARENLANG DOOR EEN REPRESSIEF TOLERANT BELEID. VEEL MOCHT ZOLANG HET GEEN GEVAAR OPLEVERDE VOOR DE KAPITALISTIESE MAATSCHAPPIJ. DIT BETEKENDE DAT VEEL ONTEVREDENHEID EN ONRUST ZICH UITTE IN INDIVIDUEEL PROTEST OF VERZET. DE STAAT WERKTE (EN WERKT) MET KOLLABORATEURS, VERKLIKKERS EN VERKAPTE BURGERWACHTEN DIE KORTZICHTIG DE HIELEN VAN DE RIJKEN LIKKEN EN DAARBIJ ALLE ANDEREN, DEGENEN DIE OM VERANDERING RIEPEN, VERRAADEN. ZO OOK WERKT DE BAJES: JE TRAPT NAAR DEGENE WAARVAN JE VINDT DAT HIJ/ZIJ LAGER STAAT DAN JIJ, JOU PERSOONLIJK WELZIJN IS BELANGRIJKER DAN DE STRIJD TEGEN DE ONDERDRUKKING EN UITBUITING VAN DE REST.

MAAR NATUURLIJK WERKT HET NIET ALTIJD ZO EN DE STAAT ZIET DAT IN. EN ZOWEL BINNEN ALS BUITEN DE MUREN PROBEERT DE STAAT EEN VOORSPRONG TE NEMEN OP HET VERWACHTTE VERZET TEGEN AL DE HIERBOVEN GENOEMDE REAKTIONAIRE MAATREGELN.

EEN VOOR HET BAJESSYSTEEM BELANGRIJKE MAAR NOG NIET GENOEMDE MAATREGEL IS DE PRIVATISERING. HIERAAN TEN GRONDSLAG LIGT DE 'VERHOOGING VAN DE EFFICIËNTIE'. HET KLINT ZO SIMPEL MAAR HET HOUDT IN DAT GEVANGENEN NOG MEER DAN NU ALS EEN KOSTENPOST VOOR EEN BEDRIJF WORDEN GEZIEN. EEN GROOT BEDRIJF ZAL EEN BAJES OPKOPEN EN DE GEVANGENEN ZULLEN VOOR HET BEDRIJF GAAN WERKEN. VOOR 27 PIEK PER WEEK. SLAVENARBEID, INDERDAAD, WANT HET BEDRIJF MOET WINSTGEVEND BLIJVEN. HET ZAL OOK LUKRATIEF VOOR ZO'N BEDRIJF ZIJN OM EEN KONTRAKT AF TE SLUITEN MET EEN FARMACEUTIES BEDRIJF OM MEDICIJNEN OP GEVANGENEN TE TESTEN (ZOALS NU OVERIGENS IN DE PSYCHIATRISIE INRICHTINGEN OOK GEBEURT). BINNEN ZO'N KAPITALISTISIE GEORIENTEERDE BAJES ZAL HET SYSTEEM VAN GUNSTEN EN STRAFFEN NAAR HET LAATSTE DOORSLAAN, ZAL BIJV. ISOLATIE MEER REGEL DAN UITZONDERING ZIJN. OOK ZO PROBEREN ZE DE SOLIDARITEIT TE BREKEN.

OM OOK HET BAJESSYSTEEM RADIKAAL TE VERANDEREN EN UITEINDELIJK TE Vernietigen zal het nodig zijn om juist die solidariteit in stand te houden en verder uit te breiden. Zowel die tussen gevangenen onderling als tussen binnen en buiten. Kontakten beginnen, brieven schrijven, gevangenen met elkaar in contact laten komen, openbaarheid geven aan individuele en algemene basesomstandigheden, acties voeren tegen het verantwoordelijke systeem en de verantwoordelijke zelf, initiatieven van binnen ondersteunen, samenwerken met andere anti-bajes en anti-psychiatrie groepen,...

VOOR ONS IS DEZE DAG EEN EERSTE STAP OM TOT EEN RADIKALE BAJESSTRIJD TE KOMEN, WE WILLEN ONS ERVOOR INZETTEN DEZE DAG JAARLIJKS TE HERHALLEN EN ZO MOGELIJK UIT TE BREIDEN. NET ZOALS VOOR ONS DE OUD EN NIEUW-'VIERING' BIJ DE BAJESSEN VOOR ONS IETS IS OM MEE DOOR TE GAAN, WE WAREN ERG VERRAST MAAR VOORAL ENTHOUSIAST DOOR DE DEMO BIJ DE BIJLMERBAJES BEGIN DIT JAAR, EN DOOR DE BAJESDEMO TIJDENS DE VROUWENWEEK IN JULI. BIJ DE BEZETTING IN DE FOBA VAN 13 AUGUSTUS HEBBEN WE GEZIEN HOE BELANGRIJK EEN GOED KONTAKT TUSSEN BINNEN EN BUITEN IS, MAAR VOORAL DAT HET NOG BELANGRIJKER IS OM NA ZO'N AKTIE DOOR TE GAAN: ALLE GEVANGENEN DIE AAN DE AKTIE MEEDEDEN ZIJN ONDERTUSSEN OVERGEPLAATST EN VAN ELKAAR GEScheiden.

IN ANDERE LANDEN HEBBEN MENSEN MEER ERVARING OPGEDAAN IN HUN STRIJD TEGEN HET BAJESSYSTEEM: IN DE BRD HEEFT DIT JAAR EEN HONGERSTAKING (1 FEB.-12 MEI) VAN ONGEVEER 120 GEVANGENEN EN VOORAL DE KAMPAGNE DIE NAAR AANLEIDING DAARVAN WERD GEVOERD, ERVOOR GEZORGD DAT HET THEMA BAJESSTRIJD VOOR VELEN EEN PRAKTIESE INVULLING HEEFT GEKREGEN. IN TURKIJE BESTAAT DE SOLIDARITEITSBEWEGING TAYAD UIT TIENDUIZENDEN FAMILIELEDEN, KENNISSEN EN VRIENDEN VAN DUIZENDEN GEVANGENEN. TAYAD HEEFT ZO'N KRACHT OPGEBOUWD DAT ZELFS DE FASCISTIESE, MILITAIRE JUNTA NOG GEEN MIDDEL TEGEN HAAR HEEFT GEVONDEN EN DE ORGANISATIE EEN WERKELIJKE POLITIEKE BEDREIGING VOOR HET REAKTIONAIRE REGIEM VORMT.

HET ZAL NIET EENVOUDIG ZIJN, MAAR WE HEBBEN DE NOODZAAK INGEZIEN EN WILLEN DE STRIJD AANGAAN. ISOLATIE IS HUN WAPEN, SOLIDARITEIT ONZE KRACHT!

EEN VERSLAG UIT DEN HAAG

Een begin; Zondag 22 oktober was er een info-avond in 'Iets Vrijers'. Hier sprak een meneer van de Bond van Wetsovertreders over zijn ervaringen met de bajes en over de verschillen en rare kanten aan/in het bajes-straft-systeem. Ook was er nog een video: eentje over Noord-Ierland en de H-blocks aldaar, en een over buitenlandse gedetineerden in Nederland. Alleen waren er weinige mensen aanwezig (een stuk of acht)

De dag: 25 oktober
14.00 uur: Hop met de bakfiets vol

De dag: 25 oktober
14.00 uur: Hop met de bakfiets vol spandoeken en pamfletten en een vette pop (de rechter) naar de verzamelplek, het Plein. Aldaar aangekomen waren er weinige mensen. Het was de bedoeling om een fietssdemo langs 3 objecten. Na een uur wachten was het aantal mensen en fietsen aangezwollen tot 15 !

TIJD OM TE GAAN !

Huplakee, de voeten in het rond richting ministerie van Justitie. Hier hebben we de omgeving vol gehangen met spandoeken waarop leuzen stonden tegen de onmenselijke behandeling en de hypocrisie van de staat t.o.v. kriminaaltelt.

Ook is hier de rechter aan de schandpaal gebonden. Na zo'n 3 kwartier kwam de smeris, maar dat was een nietszeggend gedoe, we zouden weg moeten of zo, maar we waren al op weg voor het volgende object op onze fietssdemo: het paleis van justitie. Ook hier hingen we spandoeken op en deelden pamfletten uit aan passanten. Ook werd de rechter in de hoogste lantaarnpaal gehangen. Nadat dit gebeurd was volgde het laatste gedeelte van de tocht, richting Huis van Bewaring.

Hier hebben we lawaai gemaakt voor de mensen binnen en weer spandoeken opgehangen. Helaas hadden weinige mensen lawaaidingen bij hun/haar. Ook hier liet de smeris zich weer zien en begon over een of andere vergunning om je stem te mogen laten horen op straat. Na een tijdje brullen en lawaai maken zijn we helemaal naar huis begeleid door die eikels.

BERICHT UIT DE BAJES

HONGERSTAKING

Sinds 19 oktober is Huib Speijer, een TBS-gevangene in de Van de Hoevekliniek (een TBS-kliniek in Utrecht) in hongerstaking. Hieronder volgt de brief die hij verstuurd aan de direktie van de kliniek, waarin hij vertelt waarom hij in hongerstaking is gegaan.

Meer info over Huib stond al in Zwarte nr. 134, 136 en 137.

19-10-'89

Aan de direktie van de Van de Hoevekliniek,

Na mijn gesprek dinsdag 17 oktober ben ik tot de volgende konklusies gekomen:

A. Dat u mijn kontakten met mijn vrienden in diverse gevangenis- sen wilt stopzetten, dat het mij verboden zal worden met deze ge- vangenens verder contact te hou- den.

B. Dat het mij niet toegestaan zal worden contact te hebben met andere gevangenen/patienten van de Nicolai-afdeling. Het spelen van een spelletje in de avond zie ik niet als recreatie.

C. Dat televisie niet toegestaan is op de Nicolai-afdeling en radio alleen als het personeel dit "op- bouwend" vindt.

D. Dat de Nicolai geen huiskamer heeft en dus als isoleerafdeling gebruikt wordt.

E. Dat bezoek en correspondentie slechts mogelijk is wanneer het personeel dit "nuttig" acht. Het

"nuttig" wordt door het personeel bepaald.

Dit komt voor mij neer op een to- tale isolatie van menselijke kon- takten. Het verbieden van kontak- ten met gevangenen (vrienden) in andere gevangenis- is voor mij een zware belediging aan het adres van mijn vrienden. Rekrea- tie die uitsluitend bestaat uit bezigheden met bewakers is een belediging aan mijn adres, en daarbij voor mij persoonlijk niet menselijk.

De Nicolai zie ik als een totaal- isolatieafdeling met de bedoeling een soort hersenspoeling op de "lastige" gevangenen/patienten uit te voeren.

Voor deze redenen heb ik daarom besloten bij inkomst, d.w.z. 19-10-89, in hongerstaking te gaan.

Deze zal ik stopzetten wanneer de volgende punten naar tevren- denheid zijn opgelost:

A. Vrije correspondentie (inkomen- de en uitgaande) met mijn ge- vangen vrienden in diverse bajes- sen in Nederland.

B. Een gezamenlijke recreatie van Nicolai-gevangenen in een daar- voor geschikte ruimte. Opheffing van isolatiepraktijken.

C. Ongecensureerde korrespon- dentie met mijn vrienden buiten, of u deze correspondentie "opbou- wend" vindt of niet is van geen enkel belang.

D. Vrije correspondentie met drs. Alan Reeve, politcoloog en mijn onderwijzer in het vak politcolo- gie. Drs. Alan Reeve zit in de scheveningse strafgevangenis.

Bij deze verklaar ik me solidair met de hongerstaking van Stephan Kröger en ondersteun zijn eisen.

19 okt 1989

Huib Speijer

Van den Hoevekliniek
Willem Dreeslaan 2,
3515 GB Utrecht.

Voor meer informatie kun je te- recht bij de Steungroep Huib Speijer, p/a Albert Cuijpsstraat 10 1072 CT Amsterdam.

Stuur solidariteitsverklaringen / brieven aan Huib én aan de direk- teur van de Van de Hoevekliniek. De laatste met het verzoek/de eis om de eisen van Huib in te willigen. Kopieën van deze brieven s.v.p. opsturen naar de steungroep (of er melding van maken) zodat kan worden nagegaan of Huib z'n post ook ontvangt

AKTIE TEGEN NIEUWE BAJES IN HOORN

Vannacht, donderdagnacht 12 oktober, hebben wij leuzen gekalkt op de nie- uwe bajes in Zwaag bij Hoorn.

Wij hebben deze bajes juist nu aan- gepakt om de bezoekersters van de enige 'open dag' van deze nieuwe cellen duidelijk te maken wat zich achter deze muren werkelijk af gaat spelen. De vorm van deze schone wit- te kolos kan de werkelijke inhoud; o.a. de isolatievleugel (oftewel de zgn. witte folter) slechts verdoe- zelen doch echter niet verbergen.

We hebben de direktie haar mooie, schone propaganda-dag met onze idee- en over deze show opgesierd. Het mooie plaatje wat ze zo graag hadden gepresenteerd, is met vele leuzen een stuk eerlijker gepresenteerd.

Voor de toekomstige gevangenen van deze (één van de 6 nieuwe)

superbeveiligde bajes(sen) betekent dit nieuwe vormen van onderdrukking en individualisering.

Ons antwoord hierop is daadwerke- lijke ondersteuning aan de gevangen- zittende mensen te geven, onze soli- dariteit met hen binnen te uiten in fantasievolle daden buiten.

De gladde witte muren zijn met raafzwarte spreuken bespoten;
BINNEN EN BUITEN, EEN STRJD!
ISOLATIE IS MOORD!
BREEK DE MUREN AF, LAAT DE MENSEN VRIJ!
STEUN DE BAJESSTRJD!
SLOOP DE BAJESSEN!
25-10 ANTI-BAJES-ANTI-REPRESSIE- DAG!
DE STRJD VOOR BEVRJDING IS WERELD- WJD!
VRIJHEID NU!

De meisjes en jongens van de Bonte- koe.

INTERNATIONALE AKTIE

Shell is weer eens flink te grazen genomen. Bij maar liefst 33 benzinstations door het hele land zijn er weer slangen gesneden, terwijl er ook nog 3 gepakt zijn door de ondergrondse opslagtanks flink te vervullen zodat de inhoud (in totaal 50.000 liter) onbruikbaar werd. Voor zover we na konden gaan ziet het lijstje voor Nederland er als volgt uit : Assen (2), Amsterdam (6), Amstelveen (2), Utrecht (3), Nijmegen (4), Rotterdam (2), Den Haag (3), Arnhem (2), Heerhugowaard (2) en in de volgende plaatsen allemaal 1 : De Bilt, Uitgeest, Oosthuizen, Apeldoorn, Oirschot, Gronongen, Haren, Zaandam, Broek In Waterland, Hilversum en Zandvoort.

We hebben nog geen berichten kunnen vinden over acties in het buitenland, maar dat is ook niet zo gek als je ziet hoe de media er in Nederland überhaupt mee om zijn gegaan. Terwijl het toch zo'n beetje de grootste aktie is geweest van de laatste tijd komen de meeste kranten niet verder dan een kolommetje verwarde berichtgeving. Het is wel duidelijk dat de media zelf niet op zoek gaan naar wat er werkelijk gebeurd is en dat terwijl ze het wel hebben over de grootste aktie tegen Shell tot nu toe.

En het blijft dus mogelijk om dit soort dingen massaal te doen in Nederland, dat is in ieder geval te gek. Dat daar wel anders over gedacht wordt blijkt wel uit het volgende stukje, wat we over hebben genomen uit het Haarlens Nagblad.

INTERNATIONALE AKTIE TEGEN SHELL

In de nacht van 15 op 16 oktober 1989 hebben wij op talloze plaatsen in de volgende landen sabotage-akties uitgevoerd tegen de multinational Shell: in Nederland op 41 plaatsen, Denemarken, Zweden, Noorwegen, West-Duitsland, Spanje, Baskenland en Italië.

Wij hebben gekozen voor direkte aktie. Wij geloven niet in de grenzen van de parlementaire democratie. De staat is immers niet een 'neutrale' instantie; de staat scheidt voortdurend de voorwaarden voor het maximaliseren van de winst voor het bedrijfsleven: infrastructuur, subsidies, belastingvoordelen, onderzoekcentra (universiteiten!) enz, en bovendien een volledig repressieapparaat.

Ons perspectief ligt niet in het bijschaven van het bestaande systeem, maar in radicale veranderingen, het afbreken van de macht die gebaseerd is op systematische uitbuiting.

En die veranderingen komen niet vanzelf.....

Er is in de afgelopen jaren veel gebeurd tegen Shell. Sabotage-akties tegen Shell-stations. Akties tegen grootverbruikers. Akties tegen distributiepunten. De spektakelblokkade bij het technies laboratorium van Shell. Weigering van onderzoek voor Shell door universiteiten. Weigering van sponsorgelden van Shell. Akties tegen biotechnologische bedrijven van Shell en steeds maar weer die kapotte benzinstations.

De akties in Nederland stand niet alleen. De Kampagne tegen Shell is wereldwijd. Boykotakties en overheidakties drijven Shell in de VS in het nauw. Shell probeert de akties af te schilderen als een geïsoleerd verschijnsel. Akties in Denemarken, Zweden, Noorwegen, West-Duitsland en Italië worden

systematies verzwegen in de pers. Een andere gebruikelijke taktiek van Shell is om op verzet te reageren door te dreigen met vertrek; onlangs gebeurde dit nog in

Den Haag waar de gemeente een 'voorkeursbeleid' tegen Shell wilde invoeren. We moeten er dus voor zorgen dat ze nergens meer heen kunnen.

In West-europa is er al bijna geen land meer waar geen akties tegen Shell gaande zijn. De afzonderlijke akties en persverklaringen geven aan dat een gezamenlijke anti-apartheidstrijd tegen de multinational Shell in Europa mogelijk is. De angst van Shell dat de akties elkaar wederzijds stimuleren is terecht!

Met de kracht van deze gezamenlijke internationale aktie doorbreken wij het stilzwijgen. Juist het gezamenlijke karakter van deze aktienacht biedt perspectief om de strijd tegen Shell succesvol door te zetten.

BOYCOT APARTHEID

In 1986 zorgde de massale volksopstand in de townships in Zuid-afrika er voor dat er in de bloedige geschiedenis van de apartheidstaat weer een moment was, dat de situatie internationaal niet meer te negeren was. De druk op de wes-

terse regeringen om te stoppen met het steunen van het Zuid-afrikaanse regiem werd groter.

Politici reageerden met bezorgde commentaren op de situatie, maar sankties kwamen er niet. Alle mogelijke excuses werden aangegrepen om door te kunnen gaan met profiteren van het winstgevende apartheidregiem. Regeringen schuiven de verantwoordelijkheid om te handelen af door te stellen dat alleen in Europees verband genomen besluiten tot sankties zinvol zijn, er komen eindeloze door de overheid gesubsidieerde onderzoeken naar de beste maatregelen, er is bereidheid tot een dialoog met het apartheidregiem.....

De Zuid-afrikaanse regering blijft zich zo gelegitimeerd voelen om op het zwarte verzet te antwoorden met noodwetten, perscensuur en door leger, politie, veiligheidsdiensten en bedrijfskommando's

uitgevoerde meedogenloze terreur.

Nu, in 1989, schreeuwt de zwarte bevolking nog steeds om een internationale boycot van het apartheidregiem. Op de recente verkiezingen en het naar voren schuiven van De Klerk als zogenaamde hervormer wordt in Zuid-afrika massaal gereageerd met o.a. de grootste algemene staking uit de Zuid-afrikaanse geschiedenis, met demonstraties, gewapende strijd, allerlei akties, burgerlijke ongehoorzaamheid. De arrestaties zijn ontelbaar en elke dag worden er mensen verwond of vermoord.

Tóch probeert het Westen De Klerk weer te gebruiken om door te gaan met het profiteren van de apartheid. In plaats van te praten over de afschaffing van apartheid wordt er gepraat over het komen tot 'vrede-zame oplossingen'. Puur racisme!! Immers: het is het negeren van het

TEGEN SHELL

feit, dat er dag in, dag uit zwart bloed vloeit, al eeuwen lang.

HET IS IN HET BELANG VAN MULTINATIONALE TEGENSTELLINGEN TE SCHEPPEN EN IN STAND TE HOUDEN

De innige verbintenis tussen Shell en het apartheidsregiem van Zuid-afrika is geen schoonheidsfoutje, waar het bedrijf op gewezen moet worden; maar het bekendste voorbeeld van haar wereldwijd uitbuitingssysteem dat in z'n totaliteit bestreden moet worden. Je ziet het duidelijk in de zwart/wit tegenstelling, waarop Shell haar racistiese politiek baseert. Deze politiek, die er van uitgaat dat er voor elke bevolkingsgroep een aparte taak is en daaraan gekoppeld een aparte beloning, vormt al honderd jaar voor Shell over de hele wereld een bruikbaar onderdeel van haar bedrijfspolitiek. Dit geldt vandaag de dag nog voor de werkzaamheden binnen het bedrijf. Een goedkope aziatische bemanning vaart de Shell-tankers. Buitenlandse werknemers maken de tanks schoon en doen het ongeschoolde werk. Geschoolde witte arbeiders verrichten de controle- en reparatiearbeid en de witte middenklasse doet het administratieve werk. Het kader en de directie oefenen over al die schakels macht uit, gebruikmakend van racistiese vooroordelen, die ook weer bevestigd worden door de bedrijfsstructuur zelf; de cirkel is rond. Shell profiteert zó passief van de tegenstellingen en houdt ze actief in stand.

DE MACHT EN INVLOED VAN MULTINATIONALS AL SHELL IS GEBASEERD OP VERSCHILLEN DIE TOT TEGENSTELLINGEN WORDEN GEMAAKT

Mogen inmiddels veel mensen dan tegen apartheid zijn (waarbij je je kan afvragen in hoeverre dat nu ook daadwerkelijk en konsekvent anti-racisme inhoudt; Zuid-afrika is ver weg en als Lubbers hier de migranten de schuld van de werkloosheid geeft, steekt er geen storm van protest op), voor één van die andere pijlers waarop de uitbuiting van multinationals als Shell is gebaseerd, de vrouw/man tegenstelling, is de aandacht minimaal.

Het zijn bedrijven als Shell die een belangrijke rol spelen in de al langer bestaande ontwikkeling, waarbij mensen hun eigen bestaansmogelijkheden worden ontnomen, waarna hun enige mogelijkheid van overleven is om hun arbeid te verkopen.

Voor mannen, die hun arbeidskracht direkt aan bedrijven als Shell verkopen, betekent dit loonafhankelijkheid en de konstante dreiging van verlies van werk, en daarmee van bestaansmiddelen.

Voor vrouwen betekent het, dat ze

gedwongen worden haar arbeidskracht indirekt te verkopen: haar blijft geen andere keuze dan de verzorgingsarbeid in het gezin, economies afhankelijk van 'haar' man en daarmee van Shell (of bedrijven als Shell). Hierin wordt meteen de chantage door loonarbeid zichtbaar: als de man opstaat tegen de bazen, brengt hij direkt de bestaansmogelijkheden van een heel gezin in gevaar. Zo vormt het gezin o.a. voor Shell een belangrijk beheersingsinstrument ter bescherming van het systeem van loonarbeid. Het is dan ook niet toevallig dat het gezin op alle mogelijke manieren als ideale samenlevingsvorm wordt gepropageerd in samenlevingen die nog niet door de gezinsmoraal zijn geïnfiltréerd. Overigens is die gezinsmoraal ook in het Westen nog maar een paar honderd jaar oud. Voor de vrouw betekent het gezin de onbetaalde arbeidstaak thuis. Haar arbeid staat in verhouding tot het gezin. Doet ze die arbeid niet, dan gaat dat ten koste van het gezin. Omdat arbeid gemeten wordt in loon, wordt de arbeid van de vrouw niet gemeten en niet gewaardeerd. Zelfs als ze wél in loonarbeid werkt, werkt ze 'alleen maar bij' en daarmee wordt de lage betaling van haar arbeid gelegitimeerd. Op deze wijze is het mogelijk dat de maatschappelijke waarde van een complete sexe systematiek wordt ontkend. Deze ruimte gebruikt de man om het maatschappelijk gebied te bezetten en er een machtsgebied van te maken.

Doordat de arbeid van de vrouw thuis plaatsvindt, wordt zij geïsoleerd van andere vrouwen met dezelfde arbeid. Het maatschappelijk isolement van het gezin is een faktor waardoor de uitbuiting van vrouwen blijft voortbestaan.

Met de vernietiging van de eigen bestaansmiddelen en van de oorspronkelijke kollektieve samenlevingsvormen, ten voordele van produktie onder loonarbeidverhoudingen en de gezinstruktuur, legt het systeem de basis voor zijn eigen reproductie. Juist om deze reden is verzet hiertegen van wezenlijk belang, en niet omdat de oorspronkelijke samenlevingsvormen persé zo 'ideaal' zouden zijn.

Strijd tegen de uitbuitingspraktijken van multinationals als Shell mag hier niet aan voorbij gaan!!

BOYKOT SHELL

Het is te gek dat het gelukt is om in zóveel landen, op zóveel plekken samen Shell aan te pakken. Dat is voor ons de invulling van het begrip solidariteit: vanuit verschillende posities, maar vanuit verbondenheid, voor hetzelfde vechten!!!

**BREEK DE MACHT VAN SHELL
WERELDWIJD!!**

Wij dragen deze akties op aan de 23 vermoorde zwarte aktivisten tijdens de verkiezingen in Zuid-afrika van j.l. 6 september.

DE STILTE HEEFT LANG

Diskussievoorstel over anti-apartheidsakties

Na de zomer zijn we met een aantal mensen die vorig jaar actief waren in het Komitee Shell uit Zuid-Afrika rond de tafel gaan zitten. We keken overwegend positief terug op wat er tijdens en rond de spektakelblokkade van het Shell-lab in Amsterdam-Noord was gebeurd. Maar we wilden ook vooruit kijken naar wat we nog meer zouden kunnen doen: onderzoeken of het mogelijk was door te gaan met wat er vorig jaar gegroeid was. De discussies daarover waren niet eenvoudig. We liepen enigszins vast in het dilemma herhaling of verandering - hoe kan je de goede, leuke en inspirerende elementen van de spektakelblokkade vasthouden in een nieuw actieplan, en toch voldoende veranderen om een stap vooruit te zetten? Dat we er niet helemaal uitkwamen zal in dit stuk, waarin we de discussies bondig en systematisch samenvatten, te lezen zijn.

Achtereenvolgens komen aan de orde: de situatie in Zuid-Afrika, de situatie in Nederland (zowel op regeringsniveau, als op het niveau van de campagne tegen Shell en voor sancties), en een evaluatie van de spektakelblokkade als actieform. Op basis van deze punten doen we een heel voorlopig actievoorstel. Wat we

voorleggen is nu nog niet meer dan het geraamte van een plan. We stellen jullie nu de vraag: wat vinden jullie van deze gedachtenlijnen, én: wat wordt jullie concrete bijdrage. De verscherping in de anti-apartheidsstrijd zal het komende jaar naar ons idee vooral moeten liggen in de groei van het aantal akties dat er gevoerd wordt. De campagne wordt pas werkelijk sterker wanneer de actieve deelname eraan in het hele land toeneemt. Het draagvlak moet vergroot, de druk verder opgevoerd. Alleen als we hierin slagen kunnen we een stap voorwaarts zetten. Lukt dat niet, dan blijven we in onze ogen teveel hangen in een herhaling van vorig jaar.

We verspreiden dit stuk onder mensen en groepen die vorig jaar actief betrokken waren bij de spektakelblokkade. We stellen ons voor in de komende weken met zo veel mogelijk van deze mensen/groepen contact te hebben. De plannen willen we op zondag 26 november tijdens een openbare bijeenkomst bespreken. We hopen dat we daar met elkaar over veel initiatieven ter versterking van de actie kunnen praten. Over akties ook, die niet allemaal in het voorjaar gepland zijn: we willen snel aan de slag. De relatieve stilte heeft lang genoeg geduurd. Die bijeenkomst zal plaatsvinden in het Barlaeus-gymnasium in Amsterdam. Een exacte uitnodiging zal een week eerder worden rondgestuurd.

De politieke situatie in Zuid-Afrika

Zuid-Afrika staat duidelijk onder grote druk vanuit het buitenland, zowel op het diplomatieke als het economische vlak. Economisch is het zo dat een combinatie van sancties, boycotmaatregelen en desinvesteringen de laatste jaren Zuid-Afrika's economie in toenemende problemen brengt.

Door het schuldenakkoord dat drie jaar geleden met de buitenlandse banken werd gesloten, wordt Zuid-Afrika gedwongen een relatief hoog overschot op de lopende rekening van de betalingsbalans te handhaven, om aan de in het akkoord vastgelegde rente- en aflossingsverplichtingen te kunnen voldoen. Dat betekent: meer exporteren dan importeren. De exporten staan echter onder druk: kolen, fruit en sommige mineralen door boycots en sanktiemaatregelen, en goud (goed voor 40% van ZA's exportopbrengst) door de dalende prijs op de wereldmarkt.

Het bewind was de afgelopen jaren dus gedwongen de importen sterk te beperken via importheffingen, wat de inflatie aanwakkerde en de economie deed stagneren. Dat laatste gebeurde ook door de grote kapitaalvlucht die het gevolg was van de desinvestering van honderden buitenlandse bedrijven. Gevolg van die kapitaalvlucht was eveneens dat het moeizaam bereikte overschot op de lopende rekening weer voor een groot deel ongedaan werd gemaakt.

Zuid-Afrika maakt zich dan ook grote zorgen over wat er gebeurt als in juni 1990 het akkoord met de banken afloopt. Komt er geen akkoord dan moet Zuid-Afrika ineens \$ 9 à 11 miljard afbetalen, ongeveer tien keer de huidige jaarlijkse aflossing. Maar ook als er een nieuw akkoord komt waarin snellere terugbetaling dan nu wordt geëist van ZA, zal dat het land voor enorme moeilijkheden plaatsen. Achter de schermen onderhandelt ZA daarom al met de banken over een zo gunstig mogelijk akkoord.

Anti-apartheidsgroepen uit 16 landen hebben in juli afgesproken om dit jaar te proberen druk uit te oefenen op de banken, zodat die de afschaffing van apartheid als voorwaarde voor een nieuw akkoord stellen. In Nederland zal daarbij via publiciteit en brieven Crédit Lyonnais onder vuur genomen worden. Zoals gezegd stagneert de economie, en dat is uiteraard niet goed voor de belastingopbrengsten, terwijl de uitgaven voor leger en politie door het bewind jaar in jaar uit absoluut én relatief verhoogd worden. De uit de pan rijzende kosten waren de belangrijkste reden waarom het bewind akkoord ging met de beëindiging van de oorlog in Angola en de bezetting van Namibië.

Deze twee gevolgen van sancties etc. - druk op de betalingsbalans en druk op de begroting - vormen de belangrijkste motivatie voor de politieke schijnbewe-

gingen in de blanke top van de laatste maanden. De bedoeling is de Westerse banken en regeringen te laten geloven dat apartheid zijn langste tijd gehad heeft, en dat harde maatregelen nu alleen maar averechts zouden werken.

Alhoewel machtswisselingen nooit helemaal zonder betekenis zijn is het absoluut verkeerd om te denken dat De Klerk apartheid zal afschaffen. De Klerk stond in het nabije verleden zelfs te boek als conservatief, maar wordt nu, net als Botha indertijd, gelanceerd als 'hervormer'. De Nationale Partij wil absoluut geen niet-rationale samenleving. Men probeert het woord ras te vervangen door 'cultuur' en 'groepsrechten', waardoor de fundamenten van de blanke macht en privileges behouden blijven.

Deze principiële tegenstelling met de belangrijkste eis van het verzet ('one man - one vote') raakte enigszins ondergesneeuwd door het vuurwerk in de tweestrijd tussen De Klerk en Botha. Maar de lancering van een ANC-dokument over de voorwaarden voor onderhandeling met het régime, heeft dit punt weer duidelijk gemaakt, én het ANC het initiatief weer in handen gegeven. In het dokument staat 'one man-one vote' als streven voorop, en worden als voorwaarden voor onderhandelingen genoemd: de vrijlating van alle politieke gevangenen, 'unbanning' van de verzetsorganisaties, opheffing van de noodtoestand, en de terugtrekking van het leger uit de townships. Het dokument heeft inmiddels de steun gekregen van alle verzetsorganisaties in ZA, de frontlinjstaten, de OAE en de beweging van niet-gebonden landen. Het staat nu op de agenda van het Gemenebest en de VN (december). Ook binnen Zuid-Afrika groeit de politieke kracht van het verzet. Er is sprake van een hergroepering in een brede coalitie, de Mass Democratic Movement (MDM), en rond de enige organisaties die drie jaar noodtoestand overleefd hebben: de kerken en de vakbonden. Het oude concept van de "defiance campaign" (het bewust en massaal overtreden van apartheidswetten) uit de jaren '50 is deze zomer opnieuw en met groot succes ingezet. Groot voordeel is dat dat het verzet veel- en zichtbaar maakt in de blanke steden.

De kracht van deze campagne legde onmiddellijk het hachelijke (voor de blanke machthebbers) van De Klerk's verbale hervormingsgezindheid bloot. Hoewel hijzelf slechts aan cosmetica denkt, werd hij toch gedwongen voor het eerst sinds dertig jaar massale anti-apartheidsdemonstraties in de steden toe te staan. Zijn mooie woorden blijken soms echte daden nodig te hebben om nog enigszins geloofwaardig te blijven. Hoewel dat niet zijn bedoeling is, zou dit mechanisme binnen enkele jaren ook tot onderhandelingen met het ANC kunnen leiden. Zeker is dit echter bepaald niet.

Een ander aspect van de politieke situatie in Zuid-Afrika is de discussie over desinvestering. Zo'n 400

buitenlandse bedrijven hebben zich de afgelopen vijf jaar teruggetrokken uit Zuid-Afrika. Zoals gezegd heeft deze desinvestering een kapitaalvlucht tot gevolg gehad, die in belangrijke mate bijdroeg aan de huidige economische druk op het bewind. Maar van een economische en technische isolatie - waarop de voorstanders van desinvestering hoopten - is nauwelijks sprake.

Via handelsrelaties, licenties, beheersovereenkomsten en leningen, bleven desinvesterende bedrijven uitgebreide banden houden met hun voormalige dochters. Maar aan de andere kant gaat desinvestering wél vaak gepaard met ontslagen en een verslechtering van de arbeidsomstandigheden in het bedrijf.

Binnen de vakbonden groeit dan ook de twijfel of men wel alle kaarten op de politieke eis van desinvestering moet blijven zetten. Diezelfde twijfel schemert door in de oproep tot 'gerichte sancties' van Tutu, Beyers Naudé en Boesak tijdens hun reis door de VS, waarbij ze met name een kolen- en goudboycot, het verbreken van de luchtlijnen en het stopzetten van de leningen noemden. En desinvestering dus niet.

Politieke consequenties hebben deze twijfels nog niet gehad: zowel de Zuidafrikaanse verzetsorganisaties als de vakbondsfederaties Nactu en Cosatu spreken zich nog steeds vóór desinvestering uit.

Door de Amerikaanse anti-apartheidsbeweging is op dit probleem gereageerd door nu ook boycots uit te roepen tegen bedrijven die zich hebben teruggetrokken uit Zuid-Afrika, maar nog wel banden onderhouden. En het eerste succes op dit pad werd onlangs geboekt. Motorola, een producent van (militaire) communicatie apparatuur die na haar desinvestering vijf jaar geleden een licentiecontract afsloot met haar voormalige dochter, zal dat contract volgend jaar niet meer verlengen. Dit beloofde het bedrijf onder dreiging van een boycot door de gemeente Miami. In Miami en andere gemeenten wordt nu overwogen om IBM aan te pakken.

Leven akties tegen Shell nog?

Onze hoofddoelstelling vorig jaar was het onder druk zetten van Shell. Een druk die vooral zou moeten ontstaan doordat voor veel meer mensen Shell synoniem zou worden met apartheid, waardoor er veel meer actie gevoerd zou worden, mensen er niet meer zouden gaan tanken, grootverbruikcontracten opgezegd zouden worden, subsidies geweigerd, en in politiek-economisch opzicht de bevoorrechte positie van het bedrijf bedreigd zou worden. Van al deze beoogde effecten is jammer genoeg niet zo heel veel merkbaar geweest.

Dat Shell na vorig jaar voor nog meer mensen synoniem is geworden met apartheid lijkt zeker waar,

GENOEG GEDUURD

maar tegelijkertijd heeft dat niet tot veel (zichtbare) nieuwe initiatieven geleid. En over de effecten op Shell's benzineverkopen (etc.) kun je alleen maar gissen: cijfers zal Shell daarover niet snel naar buiten brengen. Is het hoogtepunt per ongeluk een eindpunt geworden?

Shell is naar aanleiding van de spektakel-blokkade niet uit Zuid-Afrika vertrokken. Erg weinig mensen zullen dit ook verwacht hebben. Duidelijk is dat de strijd tegen Shell er één met lange adem is. We denken dan ook niet dat er al veel mensen zullen zijn die teleurgesteld de handschoenen in de ring willen gooien: er is nog steeds een brede basis voor acties tegen Shells aanwezigheid in Zuid-Afrika.

Iets anders: wie gelooft dat er binnen twee jaar een democratisch gekozen regering in ZA zit, denkt natuurlijk ook snel dat de strijd tegen Shell niet meer te winnen valt: Shell zingt het dan die laatste twee jaar ook nog wel uit. We vinden het belangrijk met deze voorlopig erg naïeve gedachte de konfrontatie aan te gaan. Duurt een machtswisseling langer, dan ligt het perspectief open. En is het niet alleen mogelijk maar ook noodzakelijk de sterkste steunpilaar van apartheid tot desinvestering te dwingen.

Wat wel een probleem is, is ons verhaal over Shell. We denken dat dat het afgelopen jaar te eenvoudig en te eenvormig is geweest. Daarmee hebben we teveel ruimte gegeven aan 'gematigde' opiniemakers die met een succesvol beroep op de Hollandse redelijkheid konden bepleiten om niets te doen. Hun verhaal is: desinvestering blijkt Pretoria niet onder druk te zetten, en dus heb je er meer aan als Shell in ZA kritisch of zelfs burgerlijk ongehoorzaam is.

Als we door willen gaan zullen we daar een nauwkeu-riger en gevarieerder verhaal tegenover moeten zetten, met als elementen: desinvestering helpt wel (zie boven), desinvestering moet volledig, Shell is in Zuid-Afrika absoluut niet burgerlijk ongehoorzaam, zal dat ook nooit zijn, ze heeft zich altijd keurig aan de apartheidswetten gehouden. Shell helpt de apartheidstrukturen in stand te houden en profiteert daarvan.

Daarbij moeten we ook benadrukken dat acties tegen Shell zowiezo invloed hebben op de Zuidafrikaanse politiek en economie. Zuid-Afrika moet voor de macht en steun van Shell betalen (olieprijs, subsidies, export-quota). Hoe meer Shell onder druk komt te staan, hoe

hoger de prijs zal worden. 'Winnen' is dus relatief en niet automatisch hetzelfde als 'terugtrekken'.

Een ander punt wat volgens ons meespeelt bij het gebrek aan (merkbare) effecten van de spektakelblokkade, is het eenmalige karakter ervan en, mede daardoor, de relatief korte (hoewel intense) media-aandacht. Als we meer initiatieven willen, dan zullen we moeten zorgen voor een breder kader waarbinnen die kunnen plaatsvinden, en voor langduriger media-aardacht. De spanningsboog moet langer, dat creëert kans en geeft ruimte aan inspiratie. Bovendien kan er ook heel wat direkter gewerkt worden aan de effecten die je wenst, bijv. door het gericht onder druk zetten van Shell-grootverbruikers.

Ondanks het bovenstaande denken we dat het idee dat je Shell het hardst treft door haar imago aan te pakken, volledig overeind blijft. Enerzijds omdat Shell er duidelijk gevoelig voor bleek, en anderzijds omdat het bij veel mensen inspirerend werkte.

Verder is nog van belang dat de internationale Shell-campagne enigszins lijkt te stagneren: in de Bondsrepubliek wordt er nu voor het eerst door veel groepen hard aan gewerkt, maar in een aantal andere landen nemen de activiteiten iets af. Wel was er uit veel landen grote belangstelling voor de spektakel-blokkade. We zijn er tijdens de aktie niet aan toe gekomen daar veel mee te doen. Inmiddels hebben we een uitgebreid engelstalig aktieverslag gemaakt. Op de beurs 'Europa tegen de stroom in' hebben we dit verspreid. Wanneer de plannen voor het komende jaar konkretere vormen heeft aangenomen willen we deze plannen, samen met het aktieverslag van vorig jaar, Europa in sturen.

In Nederland zijn ons nog weinig plannen voor acties tegen Shell bekend. KZA en Kairos zullen de honderdste verjaardag van de Nederlandse tak van Shell aangrijpen voor een boek over Shell's rol in allerlei oorlogen, en een bezoek aan de aandeelhoudersvergadering.

De politieke situatie in Nederland

Het afgelopen jaar was één van onze doelstellingen om van de acties tegen Shell een 'zijwaartse druk' uit te laten gaan op regering en parlement. We wilden maatregelen tegen apartheid terugbrengen op de politieke agenda. We moeten constateren dat dat vrijwel niet gelukt is.

Als nu de PvdA in de regering komt, lijken er grotere kansen om dit wel voor elkaar te krijgen, en om ook resultaat te boeken. Op punten als een kolenboycot en het verbreken van het luchtvaartverdrag hebben de sociaal-demokraten zich al vrij ver gecommitteerd.

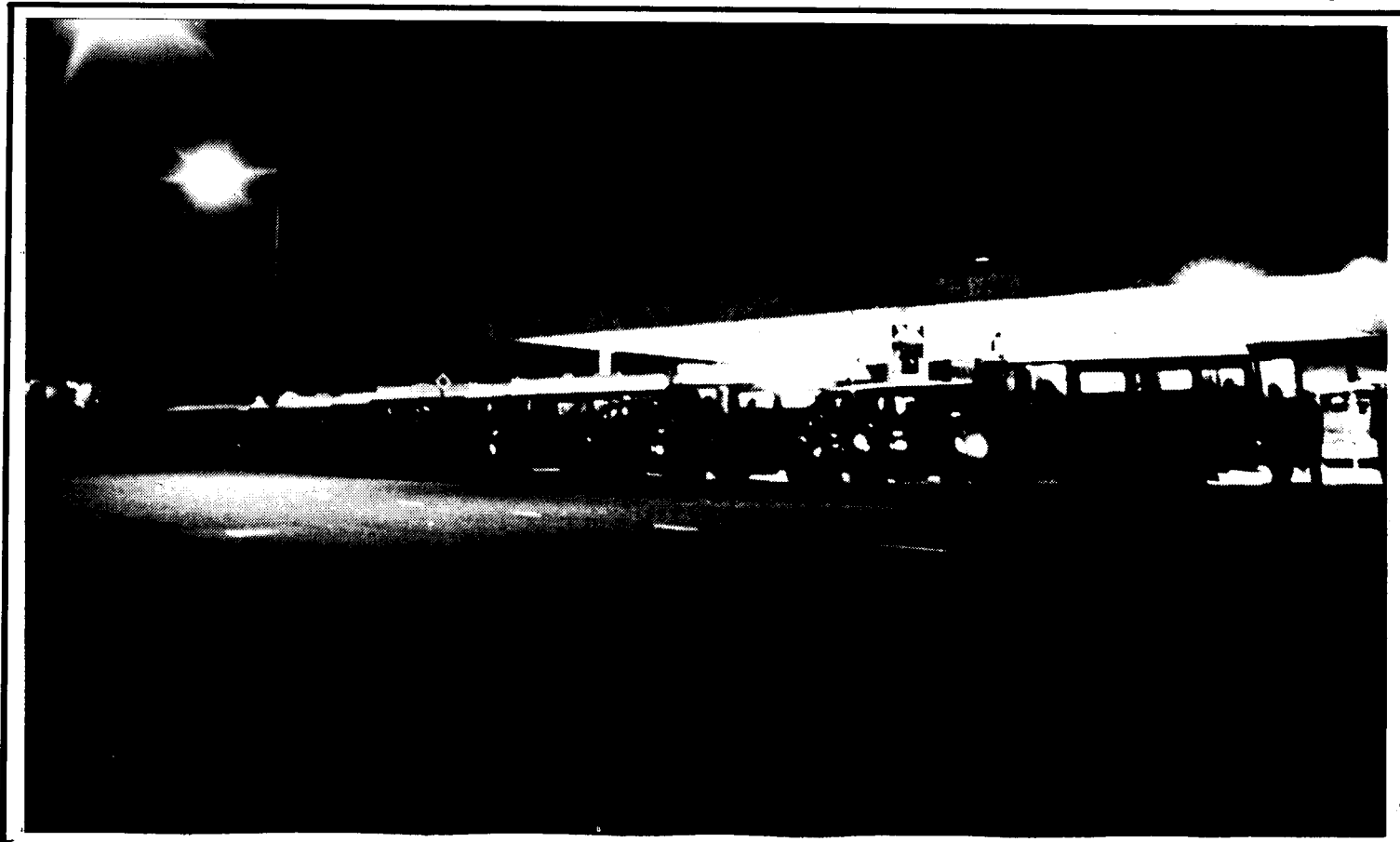
Grotere kansen, maar geen garantie. Duidelijk is natuurlijk dat de PvdA alleen wat zal doen als ze onder druk gezet wordt. En dan nog zal ze zich ten eerste verschuilen achter haar coalitiepartner, en ten tweede achter de EEG. Er zal dus veel en rechtstreekse druk gezet moeten worden op de regering, waarbij wij de kans dat dat (zeg) binnen een jaar tot meer leidt dan nieuwe onderzoeken, klein achten.

Bij de komitees leven er niet zoveel plannen op dit punt: het KZA denkt aan een brede manifestatie vóór sancties komend voorjaar, terwijl de AABN vooral de aandacht wil richten op de dubbele paspoorten-kwestie.

Evaluatie van de spektakelblokkade

We vinden de spektakel-blokkade van het Shell-laboratorium in A'dam afgelopen voorjaar grotendeels geslaagd. De aktie heeft zonder meer imago-schade voor Shell opgeleverd, veel groepen zijn bereid geweest samen een stap verder te zetten, en hoewel lang niet alles uit de verf kwam zaten er in de aktie vernieuwende en leuke momenten.

De kontakten en beginnetjes van samenwerking tussen vakbondsgroepen, kerkelijke groepen, radikale groepen, muziek en theatergroepen, en scholieren zijn uitdagend om op door te denken. Bij een volgende, vergelijkbare massale aktie moet daar veel meer uit te halen zijn. Dat geldt ook voor de samenwerking met allerlei groepen waarmee nu nog geen contact bestaat. Behalve de kritiekpunten die we al eerder genoemd hebben (te weinig 'zijdelingse druk' op de politiek, een te korte spanningsboog, een te simpel verhaal), zijn we ook niet tevreden over hoe het spektakel er uiteindelijk uitzag. Er bleef teveel in goede voornemens hangen. Kennelijk moet je het spektakel (in de vorm van grote bouwwerken, theater, vlaggen, vliegers, rollend materieel, vuur, water en andere visueel aantrekkelijke dingen) veel duidelijker organiseren. Een ander punt, wat niet zozeer een kritiekpunt is, maar wel een zware wissel legt op toekomstige acties,

was het politie-optreden. Vorig jaar stelden we ons bewust open en naief op: onze houding was er op gericht om politie-optreden vantevoren onzinnig en onredelijk te maken. Hoewel we natuurlijk niet geloofden dat er niets zou gebeuren, waren we wel verbaasd door de snelheid en de hardheid van het optreden. Het blijft verbluffend hoe beheerst er door iedereen op gereageerd is.

Bij toekomstige acties zullen we echter nog beter meten nadenken over hoe we ons op een eventueel politie-optreden voorbereiden. Hard en snel optreden zal ons immers niet meer verrassen. Het is dus van belang dat er een kollektief antwoord wordt gezocht, een manier van reageren die door iedereen gedeeld wordt. Tijdens de spektakel-blokkade wisten we de eenheid te behouden en lukte het ze niet de actie met politie-optreden te breken. Het zou een enorme nederlaag zijn wanneer bij discussies over een nieuwe actie het na-ijlende politie-optreden van vorig jaar er alsnog in slaagt om ons te verdelen. De discussies zullen langdurig en moeilijk zijn, en lang niet altijd inspirerend, maar het antwoord op de vraag of er weer een massale radikale actie mogelijk is, hangt er voor een belangrijk deel vanaf.

Aktieplan: Shell, maar ook kolen en luchtlijnen

Op basis van discussies over bovengenoemde punten kwamen we tot een voorlopig idee over vorm en inhoud van een aantal anti-apartheidsacties die we in het komende jaar samen met jullie zouden willen organiseren. We beschrijven eerst de inhoud van de acties. Op de eerste plaats willen we door blijven gaan met het bundelen van de krachten tegen de sterkste tegenstander: Shell.

Tegelijkertijd willen we gericht de druk op de regering verhogen, door in onze acties ook de aandacht te richten op het ontbreken van een effectieve Nederlandse sanktiepolitiek. Twee belangrijke items hierbij waarop we ons zouden kunnen richten zijn de kolen-boycot en de verbreking van het luchtvaartverdrag. De bedoeling van die grotere nadruk op kolen en luchtlijnen is dat we nadrukkelijker naar voren willen brengen dat het ons gaat om 'Nederlandse sankties nu!' Zoals gezegd schatten we in dat een regering-met-PvdA gevoeliger zal zijn voor druk op dit punt.

Groot pluspunt van deze twee punten is dat ze vrij ver zijn 'uitgekristalliseerd' in het politieke spel, waardoor er veel mensen voor warm zullen lopen. Dat geldt vooral voor verbreken van het luchtvaartverdrag: de bisschoppen zijn er zelfs voor, evenals de vakbonden, en een heel stel 'a-politieke' ontwikkelingshulporganisaties. Er zijn ook geen zinnige argumenten tegen verbreken meer te bedenken. Dat ondervond bijvoorbeeld het COS in de Haarlemmermeer die een forum met voor- en tegenstanders van verbreking wilde organiseren. Na een half jaar gaven ze het maar op, er was geen tegenstander te vinden die in het openbaar zijn mening durfde te verdedigen!

Wat betreft kolen ligt het iets minder extreem, maar ook daar ligt na vele discussies en onderzoeken de kwestie vrij duidelijk: de Zuidafrikaanse mijnwerkers (die het veel banen zal kosten) vragen erom, terwijl het in Nederland nauwelijks banen zal kosten. Belangrijk hierbij is dat de sociaal-demokratie zich na haar blunders in Rotterdam en Amsterdam vrij ver heeft gecommitteerd om er iets aan te doen.

Politiek is het van belang om 'Nederlandse sankties' te eisen. We ontkennen niet dat sankties in 'Europees verband' of 'samen met een aantal landen' meer effect hebben, maar tot nu toe funktioneert het alleen als manier om verantwoordelijkheid af te schuiven. Wij geloven dat zelfstandig beginnen met sankties de enige manier is om andere landen ook zover te krijgen. Hun morele isolement neemt daardoor toe, waardoor er voor hen minder over blijft om zich achter te verschuilen. Nederland kan zich gewoon aansluiten bij de landen die allang tot die konklusie kwamen, en individueel tot een kolenboycot besloten, zoals Frankrijk, Denemarken, en de VS

Nadeel van kolen en luchtlijnen is dat ze veel minder tot de verbeelding spreken dan het gedrag van een multinational als Shell. En hoe je het went of keert: je maakt je toch afhankelijk van de vraag of de heren politici willen luisteren. En dat ze dat zullen doen is lang niet zeker. Er liggen meer kansen als de PvdA in de regering komt, maar we denken niet dat er bijvoorbeeld al binnen een jaar wat te verwachten valt, hoeveel druk je er ook op zet.

Een actie bij Shell heeft die afhankelijkheid niet. Als Shell niet luistert is het effect er niet minder om: haar imago raakt verder beschadigd. Bovendien is er geen enkele reden om met acties tegen Shell te stoppen.

We stellen daarom voor van een kolenboycot en verbreking van de luchtlijnen belangrijke punten in de acties van dit jaar te maken, maar niet de hoofdpunten.

Als hoofdpunt kiezen we opnieuw voor Shell. Dat betekent een strijd voor desinvestering. Van belang is dus dat we het verhaal wat we daarbij hebben konkretiseren en uitdiepen, en dat we erop hameren dat het ons gaat om volledige desinvestering (in goed overleg met de Zuidafrikaanse vakbonden). Dus ook om het verbreken van kennisoverdracht, licenties, leningen etc. We kunnen dat konkretiseren door acties bij research-centra van Shell, maar ook aan het nog sterker naar voren halen van de relatie tussen Shell en de universiteiten.

Shell is een machtige multinational. Dat maakt het moeilijk van Shell te winnen, maar is tegelijk ook de reden waarom we ons op Shell willen richten. Een strijd tegen Shell schept veel kansen en uitdagingen. Ten eerste is Shell op veel verschillende manieren in Zuid-Afrika actief (olie, kolen, chemie, leveranties aan leger en politie), en symboliseert ze daarmee de vele verschillende manieren waarop het Westen de apartheid steunt. Shell biedt veel aanknopingspunten om te vertellen hoe economische belangen Pretoria op de been houden.

Ten tweede doet de alomtegenwoordigheid van Shell in Nederland de verbeelding werken: op iedere straat-hoek kom je wel iets van Shell tegen waardoor je gaat fantaseren over wat je zou kunnen doen. Bij elke poging van Shell om haar imago op te vijzelen, liggen wij op de loer. Ten derde is Shell op zoveel terreinen actief, en heeft ze op al die terreinen tegenstanders (Derde Wereld, milieu, biotechnologie, gasprijzen), dat er mogelijkheden liggen om de kennis te intensiveren over hoe Shell (en multinationals in het algemeen) hun macht uitoefenen en vergroten. De betekenis daarvan rijkt verder dan de anti-apartheidsstrijd. Dat geldt ook voor de onverwachte koalities die er met andere tegenstanders van Shell te sluiten zijn. Na de voorzichtige aanzetjes van vorig jaar denken we dat er op dit terrein nu meer te halen valt. Het feit dat Shell in 1990 honderd jaar bestaat zal ons vele, nu nog onbekende mogelijkheden bieden.

Ten vierde vinden we het politiek van belang om je rechtstreeks op een multinational als Shell te richten,

en niet primair op het parlement. Dat maakt er in grote lijnen toch een methode van om het af te laten weten en te kiezen voor het bedrijfsleven. Actievoeren tegen Shell maakt ook iets duidelijk over het democratisch gehalte van de machtsverhoudingen hier.

Ten vijfde denken we dat acties tegen Shell veel mogelijkheden bieden om ook serieus werk te gaan maken van het versterken van de samenwerking met (anti-apartheids)groepen in het buitenland. De strijd tegen Shell leeft nu al in vrij veel landen, dus daar moet wat te winnen zijn. Half Berlijn hangt onder de anti-Shell-affiches. Een dergelijke samenwerking zal niet alleen de strijd tegen Shell versterken, maar is ook politiek steeds meer noodzakelijk in het kader van het proces van Europese eenwording. Zonder daar al te dramatisch over te doen, zal dat proces in de praktijk toch tot een toenemende onmacht van de bevolkingen leiden: de beslissingscentra komen veel verder weg te liggen. Het beste verweer daartegen is streven naar een toenemende internationale samenwerking van onderop. Tenslotte biedt de honderdste verjaardag van de Nederlandse tak van Shell (op 16 juni 1990) natuurlijk op zichzelf al een niet te missen kans! We willen een luisterrijk Europees verjaardagskado voor Europa's grootste multinational!

Andere mogelijke actie-onderwerpen zoals banken (waarmee in veel landen de anti-apartheidskomitees dit jaar in de slag zullen gaan) en een goud-boycot (wat door een Britse groep wordt bepleit), hebben we terzijde gelegd, omdat de betrokkenheid van Nederland en Nederlandse bedrijven erbij te klein is. Om op deze punten grote, massale acties te voeren lijkt ons daarom te moeilijk en niet inspirerend werken.

Samenvattend: we kiezen ervoor om door te gaan met acties tegen Shell, en daarmee de druk op het bedrijf verder op te voeren. We willen daarbij vooral werken aan het uitbouwen van de beginnetjes van samenwerking met allerlei groepen (zowel nationaal als internationaal), en aan het versterken van onze argumentatie (over desinvestering en Shell als multinational). Hiernaast willen we gericht de druk opvoeren op de regering om tot sancties over te gaan, waarbij we ons met name op kolen en luchtlijnen richten.

Vorm van de acties

Veel moeilijker dan vorig jaar was het om deze fraaie

pretenties om te zetten in een concreet actieplan voor het komend jaar. Twee punten speelden daarbij een belangrijke rol, waar we eigenlijk nog niet bevredigend uitgekomen zijn. We vragen jullie dan ook om over antwoorden op deze punten na te denken, en na te gaan wat ze voor het actieplan betekenen.

1. De uitdaging is dit jaar niet meer zo concreet als vorig jaar: de mobilisatie baseerden we vorig jaar voor een belangrijk deel op de redenering "we vragen van iedereen een stap verder te zetten in de anti-apartheidsstrijd want de mensen in Zuid-Afrika hebben haast". Hoewel die redenering zeer zeker nog opgaat voor al die mensen die vorig jaar (nog) niet meededen, is hij nu toch eigenlijk niet meer bruikbaar. De haast is er niet minder om geworden, maar om hem opnieuw te noemen riekt te veel naar lege retoriek. Het lijkt erop dat we dit jaar genoeg moeten nemen met: "We hebben gezien hoeveel kracht en onrust er uitging van een actie die breed gedragen werd door heel verschillende groepen, laten we daarom proberen de druk te verhogen door onze samenwerking sterker en breder te maken en de acties te intensiveren." Lang niet gek, maar helaas een stuk minder uitdagend. Te vrezen valt dan ook dat wat we dit jaar gaan doen bij voorbaat minder nieuw, verwarrend en inspirerend is, en dus tot minder politieke onrust leidt.

2. Het verdwijnen van de naïviteit: bewust schoven we een onbekende aktievorm naar voren: een spektakelblokkade. Alleen iets nieuws, wat niet al vastlag, kon vastliggende verhoudingen doorbreken en de fantasie van heel verschillende groepen prikkelen. Iedereen kon een eigen beeld vormen over hoe het eruit zou zien, wat er zou gebeuren, etc. Dit jaar zijn we vanzelfsprekend op zoek naar aktievormen die een zelfde vrolijke en strijdbare uitstraling hebben, maar als we te dicht bij het concept van de spektakelblokkade blijven, worden we er onvermijdelijk mee geconfronteerd dat daarover nu wel een beeld bestaat. We kunnen niet meer naïef zijn. Op de problemen die dat beeld oproept moeten we antwoorden hebben. Zo weten we nu dat als we echt spektakel willen, we het beter moeten organiseren. En we weten ook dat we niet meer kunnen doen of een mogelijk politie-optreden geen wezenlijk probleem is.

Nog steeds vinden we dat we heel hard ons best moeten blijven doen om te voorkomen dat discussies over de politieke discussies over doel en inhoud van de aktieplannen overstemmen. Maar tegelijkertijd weten we heel goed dat er een veel duidelijker scenario moet zijn voor wat we doen bij politie-optreden. Er zijn drie mogelijkheden, die alledrie onbevredigend zijn:

a. hetzelfde als vorig jaar (inhaken en wegslepen, en weggaan als de situatie onhoudbaar wordt). We hebben gezien dat de politie daar geen zin in heeft; b. konfrontatie met de politie ontwijken. Dan is er dus geen sprake van een blokkade, en verdwijnt in de ogen van velen de angel uit de actie c. je beter voorbereiden op de klappen die kunnen vallen, in de vorm van kleding, barrikademateriaal, o.i.d. Zo'n taktiek lijkt er snel toe dat het grootste deel van de mensen en organisaties thuisblijft. Tot nu toe zijn we nog niet in staat geweest dit dilemma te doorbreken. Hoewel we neigen naar de eerste keuze, vrezen we soms of het dilemma voorlopig niet onoplosbaar is, en voorlopig dus een massale actie onmogelijk maakt. We zijn zeer benieuwd naar jullie mening.

Dan volgen nu onze ideeën over mogelijke acties. Zoals gezegd, het is geen afgerond plan.

We willen de energie niet in de eerste plaats richten op het opnieuw organiseren van een grote landelijke actie. Wordt dat de inzet voor het komende jaar dan is het gevaar veel te groot dat we een soort herhaling krijgen van vorig jaar. En wanneer je de tweede keer hetzelfde doet is het altijd minder sterk. De spanning raakt eruit. De sprong voorwaarts die we willen maken zit hem in de intensivering van de acties; het moet niet meer zo zijn dat iedereen naar een landelijke actie toe komt, maar zo dat iedereen allereerst zelf van alles organiseert. Dat zou de noodzakelijke basis kunnen zijn waarmee we de pressie op Shell en de regering veel groter maken. We moeten in staat zijn een langere spanningsboog te creëren dan vorig jaar waardoor de aandacht een aantal maanden op onze eisen gericht blijft. Pas wanneer we met z'n allen hiertoe in staat blijken te zijn wordt het echt de moeite waard om een massale landelijke actie te gaan plannen. Pas in zo'n klimaat weet je dat een centraal landelijk hoogtepunt echt sterker kan worden dan de actie van vorig jaar. Dan is er inmiddels zoveel op gang gekomen, dan is er

een nieuwe en eigen dynamiek gegroeid, die in staat zal zijn de actie een nieuw aanzien te geven.

We schetsen hieronder een kader voor acties in de eerste vier maanden van 1990. Daarna doen we een suggestie voor de massale landelijke actie. We zouden dus pas in februari of maart willen beslissen of we deze actie (of een variant hierop) gaan organiseren en wanneer we deze dan houden. In die periode zal immers wel ongeveer duidelijk worden of deze actie haalbaar is. Wij vinden dat de discussie vooral moet gaan over de hierna volgende punten 1 en 2.

1. Een aantal 'middelgrote' acties in de periode januari, februari, maart '90. Richtpunten van de acties zijn (in willekeurige volgorde): kolen, het luchtvaartverdrag, en Shell. Met 'middelgrote' acties bedoelen we acties die een gebeurtenis zijn, die een eigen uitstraling hebben. Geen acties dus die je even op een achternamiddag in elkaar zet. Je moet er redelijk veel media-aandacht mee kunnen trekken. We denken bijvoorbeeld aan een breed georganiseerde actie in een regio waarbij echt geprobeerd wordt mensen uit heel veel verschillende hoeken te betrekken, of aan een actie waaraan alleen een bepaalde sektor van de maatschappij (bijvoorbeeld: vakbondsleden, studenten, of scholieren) deelneemt; soms is het bij een actie veel belangrijker wie eraan meedoen dan hoeveel mensen eraan meedoen. Mogelijk is natuurlijk ook dat een bepaalde groep een landelijke actie voorbereid voor 250 of 1000 mensen. De studenten-acties tegen de Shell-advertenties in de universiteitsbladen zoals die op het moment gevoerd worden zouden ook een voorbeeld kunnen zijn van het soort acties waaraan we hier denken.

Als acties kan je denken aan een omsingeling van het gebouw van de havenwerkgevers in Rotterdam, aan een actie bij het hoofdkantoor van Shell-Nederland ook al in Rotterdam (waar o.a. de kolenimport gekoördineerd wordt), aan een actie bij het ministerie van Buitenlandse Zaken, aan een bezichtiging van de Zuidafrikaanse kolenbergen in de Rotterdamse haven, aan blokkades van de balies op Schiphol waar de vluchten naar Zuid-Afrika afgewerkt worden, aan korte bezettingen van KLM-kantoren overal in het land, aan grootverbruikers van Shell, aan de Shell-distributiecentra enz. Er valt natuurlijk nog veel meer te verzinnen. Belangrijk is dat de acties wel een zekere scherpte hebben (we denken aan korte bezettingen en blokkades) maar kwa vormgeving en methode ook rekening houden met wat eraan komt.

2. Het landelijke hoogtepunt zou volgens ons allereerst een gemeenschappelijke regionale aktiedag/week moeten zijn. We denken aan drie dagen ergens in april. Iets van wat op een regionale aktiedag mogelijk is werd zichtbaar bij alle picketlines e.d. op 8 april jl. Maar er kan natuurlijk veel meer. We denken aan een combinatie van (direkte) actie, kultureel programma en inhoudelijke informatie. Een soort aktiefestival, maar dan decentraal en in het hele land tegelijkertijd. Regionale activiteiten zijn een enorme stimulans en een relatief gemakkelijke manier voor veel mensen om aan de campagne deel te gaan nemen. Ze betekenen ook een directe konfrontatie in de eigen regio met het verzet tegen de apartheid. Vanzelfsprekend zal 'Shell uit Zuid-Afrika' een zeer belangrijk thema tijdens de aktiefestivals zijn. Maar we kunnen ook op andere manieren de (steun aan) apartheid aanvallen. Belangrijk onderdeel van de actie eind april was het kulturele en inhoudelijke programma dat buiten de blokkades-uren in diverse zalen gehouden werd: optredens van bands, dichters, discussie- en informatieavonden. Het zou een grote stap voorwaarts zijn wanneer iets dergelijks dit jaar regionaal tijdens de aktiefestivals gerealiseerd zou kunnen worden. Actie-objekten zouden kunnen zijn: Shell-grootverbruikers, universiteiten die voor

Shell werken, verbruikers van Zuidafrikaanse kolen, of de ca. 20 regionale distributiecentra van Shell.

3. Wanneer deze eerste twee punten dus een succes worden willen we pas overgaan tot de feitelijke organisatie van een massale landelijke actie. Daarbij denken we aan een omsingeling van de Zuidafrikaanse ambassade en het internationale hoofdkantoor van Shell in Den Haag, op een vrijdag eind mei. Het internationale hoofdkantoor van Shell ligt een klein kwartiertje lopen van Den Haag-CS in een vrij rustige wijk. Het is gevestigd in een drietal grote kantoorpanden en er werken een paar duizend mensen. De Zuidafrikaanse ambassade ligt zo goed als direkt ernaast. Samen omspannen ze een gebied van 200 bij 500 meter. Een groot voordeel van deze plek is dat we dan niet alleen bij Het Hoofdkwartier van Shell zijn, een plek met een enorme uitstraling, maar ook bij de ambassade. Dat biedt mogelijkheden om duidelijk te maken dat we niet alleen tegen Shell zijn, maar tegen (alle vormen van steun aan) apartheid. Op dat nivo zijn sommige groepen (bijv. scholieren) er makkelijker bij te betrekken.

We kiezen voor één dag. Om - net als vorig jaar toch een hele week media-aandacht te krijgen, zijn er wel dingen te verzinnen die met minder mensen te doen zijn, zoals het aanleggen van een oliepijpleiding tussen ambassade en Shell-hoofdkantoor, een of twee dagen eerder. En wie weet helpt Shell wel weer met een kort geding ofzo.

Bij wijze van omsingeling zouden we "het langste theaterstuk" op kunnen voeren: het Nederlandse sanktiedebat, in relatie tot de concrete strijd in Zuid-Afrika. Opgebouwd uit (we noemen maar iets) 40 stukken van 25 meter. We zouden daarvoor allemaal groepen kunnen benaderen met de vraag of ze een bepaald onderdeel willen vormgeven of spelen. Het kan bijvoorbeeld zijn een optreden in Soweto, een staking bij Shell in Zuid-Afrika. Het kan gaan over de thuislanden, huisuitzettingen, de gevangenschap van Mandela, over Klaas de Jonge in het konsulaat. Passages uit parlementaire debatten door de jaren heen kunnen opnieuw gespeeld worden, anti-apartheidsacties van kerkelijk tot radikaal, het politieoptreden bij de spektakelblokkade het afgelopen voorjaar, alles kan de revu nog eens passeren. Er kunnen fototentoonstellingen en enorme bouwwerken opgericht worden. Tussendoor podia met goeie bands, video's. En dat allemaal voor de deur van het Shell-hoofdkantoor en de Zuidafrikaanse ambassade. Net als vorig jaar gaat het ons ook dit keer niet om de direkte schade als gevolg van het tijdelijk niet kunnen werken van de hoofdkantoor-bewoners, maar om de schade die Shell oploopt door de toegenomen aandacht voor haar praktijken in Zuid-Afrika en elders. Maar we willen wel laten zien dat het ons serieus is. Wat dat betekent voor hoe lang of hoe kort we onze blokkade willen volhouden bij een politie-optreden, is - zoals eerder gesteld - een vraag waar we nog niet uit zijn. Dat geldt bijv. ook voor wat we doen als de politie een enorm gebied afgrenst, waardoor een behoorlijke omsingeling heel moeilijk wordt.

Tot slot: we hebben dit stuk geschreven met een aantal mensen die vorig jaar actief waren in het Komitee 'Shell uit Zuid-Afrika'. De afgelopen maanden discussieerden over de inhoudelijke aspecten van de actie. Over de organisatorische kant ervan hebben we het nog niet gehad. We weten dus ook nog niet of we er voorstander van zijn dat de acties weer plaats gaan vinden onder de noemer van het Komitee 'Shell uit Zuid-Afrika'. Wat we wel weten is dat we lang niet zo'n centrale-, en voortrekkersrol willen vervullen als het afgelopen jaar. Ons kantoorje is in ruste maar zoek je naar aanleiding van dit stuk of de aktievergadering in het Barlaeusgymnasium contact met ons dan zijn we te bereiken,

Rutger (020-201022), Paul (020-845044), Nanda (020-658620), Hubert (020-922036), Geert (020-768729), René (020-254489), Jan-Willem (020-890790), Wijnand (020-867121).

Rotterdam 650

650 IS GENOEG !

Zoals iedereen onderhand wel zal weten (in Rotterdam) wordt in 1990, volgend jaar dus, het 650-jarig bestaan van Rotterdam gevierd. Voor de gemeente Rotterdam is dit een schitterende kans om Rotterdam te promoten en aan te prijzen als stad van harde werkers, goed ondernemerscentrum, moderne haven, uitgebreide infrastructuur (Zestienhoven), cultureel centrum (met sponsoring door tal van bedrijven), mooie woningen voor juppies enz enz...

Dat er aan het "herboren" Rotterdam ook nog een keerzijde aan vast zit, zullen we waarschijnlijk een stuk minder te horen en te zien krijgen. Dan hebben we het over Rotterdam als doorvoerhaven voor olieleveranties aan Zuid-afrika, over illegale wapenleveranties, over stiekeme doorvoer van kernwapens, over uitgebreide steun aan het Amerikaanse leger ten tijde van oefeningen of oorlogsdreiging, over vervuiling.....

En dan hebben we het alleen nog maar over de haven. Weggestopt in de saneringswijken vinden we ook nog eens tienduizenden werklozen. Hierbij veel mensen van buitenlandse afkomst. Het centrum komen ze niet meer in, dát is voor de kantoren, woningen en winkels van de rijken. Hun huizen worden gerenoveerd, waarbij de huren gelijk drasties omhoog gaan. Uit onderzoek blijkt, dat mensen met een minimuminkomen naar verhouding een ontzettend groot deel van dat inkomen besteden aan woonlasten. Het is niet denkbeeldig dat er honger wordt geleden achter die netjes gerenoveerde gevels. De echte randgroepen verhuizen na verloop van tijd vanzelf wel naar de volgende saneringswijk en worden zo steeds verder uit het centrum verdreven.

Maar, zoals gezegd, dat gedeelte zal wel niet al te veel aandacht krijgen tijdens de feestelijkheden van volgend jaar. Reden genoeg voor ons om er wel aandacht aan te besteden. En, als het kan, om er voor te zorgen, dat anderen er niet omheen kunnen om er óók aandacht aan te besteden. Dat zal niet meevallen. Er bestaat een grote kans dat elk krities geluid volgend jaar overspoeld zal worden door het feestgedruis.

Om de idylle te verstoren zal het protest hardnekkig en gevarieerd, ondersteund door zoveel mogelijk mensen moeten zijn. Er zijn wel degelijk groepen mensen in Rotterdam, die krities staan tegenover alle mooie plannen. Er zijn anti-apartheids-activisten, en solidariteitsgroepen, kritiese vakbondsleden, omwonenden van Zestienho-

ven, krakers, huurverenigingen, actieve werklozen, migrantenverenigingen..... Zij hebben geen reden de plannen toe te juichen.

Eén van de grootste problemen, wil men een breed verzet tegen de feestjes in het leven roepen, is dat de meeste groepen en belangenorganisaties ontzettend geïsoleerd van elkaar werken en zich alleen bezig houden met hun eigen deelstrijd. De viering van 650 jaar Rotterdam is een prima gelegenheid om te proberen dat isolement ten opzichte van elkaar te doorbreken. Wie weet kan er dan ook ná 1990 sprake zijn van meer onderlinge samenwerking en solidariteit.

Willen allerlei groepen deelnemen aan een gemeenschappelijk doel (in dit geval dus het verstoren van de droom over dat perfecte Rotterdam en het wijzen op de vele "foute" zaken zoals die plaatsvinden) dan zal er gezocht moeten worden naar een grootste gemene deler, een gezamenlijk belang dat al die groepen in hun verscheidenheid bindt. Er zal dus gepraat en gediskussieerd moeten worden, contacten gelegd, standpunten vergeleken. Ook moet eenieder in de gelegenheid gesteld worden op eigen wijze te protesteren. Dit vereist onderlinge solidariteit en tolerantie. De nadruk zal moeten liggen op het gemeenschappelijke, niet op de onderlinge verschillen. Dat zal af en toe wel niet meevallen.

DE INITIATIEFGROEP

Om te bewerkstelligen dat er volgend jaar wel degelijk geprotesteerd gaat worden, en dan ook nog eens door zoveel mogelijk groepen die in bepaalde mate samenwerken, is op het ogenblik in oprichting: de ROTTERDAMSE INITIATIEFGROEP "650 IS GENOEG!".

Initiatiegroep, omdat het de bedoeling is dat deze groep vooral het initiatief neemt tot het leggen van contacten tussen de verschillende groepen en ideeën aandraagt, hoe het protest vorm te geven en te coördineren. Het protest zelf zal echter gedragen moeten worden door leden en achterban van de verschillende groepen. En "650 is genoeg", omdat wij 650 jaar lang genoeg vinden voor hoge huren en woningnood, ongelijke verdeling van de welvaart, uitbuiting, steun aan militaire regimes en invoer van uit de zgn. Derde Wereldlanden geroofde grondstoffen, milieuvervuiling enzovoorts.

Het is, dachten wij, wel duidelijk dat de initiatiefgroep, om te slagen in haar opzet, allereerst op zoek zal moeten gaan naar de verbindende faktor(en) tussen de verschillende groepen. Eén die natuurlijk wel heel erg voor de hand ligt, is: Rotterdam. Maar zo iets is op zich natuurlijk nog niet ge-

noeg. Je zou bijvoorbeeld een de-ling aan kunnen brengen in de ontwikkelingen en misstanden waartegen wij willen protesteren. Een scheiding bijvoorbeeld in een groep ontwikkelingen die uniek zijn voor (regio) Rotterdam, en ontwikkelingen die dat niet zijn. Cityvorming bv. vindt in een groot aantal steden in West-Europa plaats. Dat resulteert in een verslechtering van het leefklimaat voor de zwakkere groepen en stadsanering (huurstrijd) en in uitbreiding van voorzieningen voor het bedrijfsleven (Kop van Zuid) en infrastructuur (Zestienhoven).

Maar in andere opzichten is Rotterdam, als haven, beslist uniek. In Rotterdam zitten enorm veel bedrijven geconcentreerd, die gezamenlijk heel wat economische en industriële macht vertegenwoordigen (en ook heel wat milieuvervuiling). Ook in militair opzicht is Rotterdam uniek en van enorm belang voor de NAVO.

We zouden op die manier alvast 2 thema's vast kunnen stellen die samen een groot aantal verschillende doelgebieden omvatten, nl. "cityvorming" en "economische en industriële machtsconcentratie in de regio Rotterdam".

Let wel, deze thema's zijn slechts voorbeelden van hoe wij denken dat straks het Initiatief te werk zal moeten gaan. De uiteindelijke zwaartepunten en hoe die thematies gepresenteerd moeten gaan worden, dat zal uiteindelijk in samenwerking met de verschillende groepen vastgesteld worden.

Allereerste noodzaak is dus tóch, dat er de nodige contacten gelegd gaan worden. Daar willen we de komende weken om te beginnen mee aan de slag. Als dat gebeurd is, is het de bedoeling een grote bijeenkomst of vergadering te organiseren, waar vertegenwoordigersters van alle groepen elkaar ontmoeten en verder diskussieren over mogelijkheden, thema's enz... Tot die tijd, groetjes.

R.I. "650 IS GENOEG!"

ZIJN ZE NU HELEMAAL GEK GEWORDEN?!
-de absurde plannen voor 1990-

Al weer bijna twee jaar wordt er hard gewerkt aan de plannen om in 1990 het 650-jarig bestaan op grootse wijze te vieren. Het is dan ook 50 jaar geleden dat Rotterdam gebombardeerd werd. De opbouw van "het nieuwe Rotterdam" gaat gevierd worden, en dat zullen we weten ook!

Dertig miljoen moeten die feestelijkheden volgend jaar gaan kosten. Zeven miljoen betaalt de gemeente zelf. De rest moet het bedrijfsleven via sponsoring erbij leggen. Om het geld bij elkaar te krijgen, de beste ideeën uit te zoeken en het geheel te coördineren werd op gegeven moment de Stichting Rotterdam 1990 in het leven geroepen.

De Stichting:
Voorzitter van de Stichting Rotterdam 1990 is, u raad het al, Bram

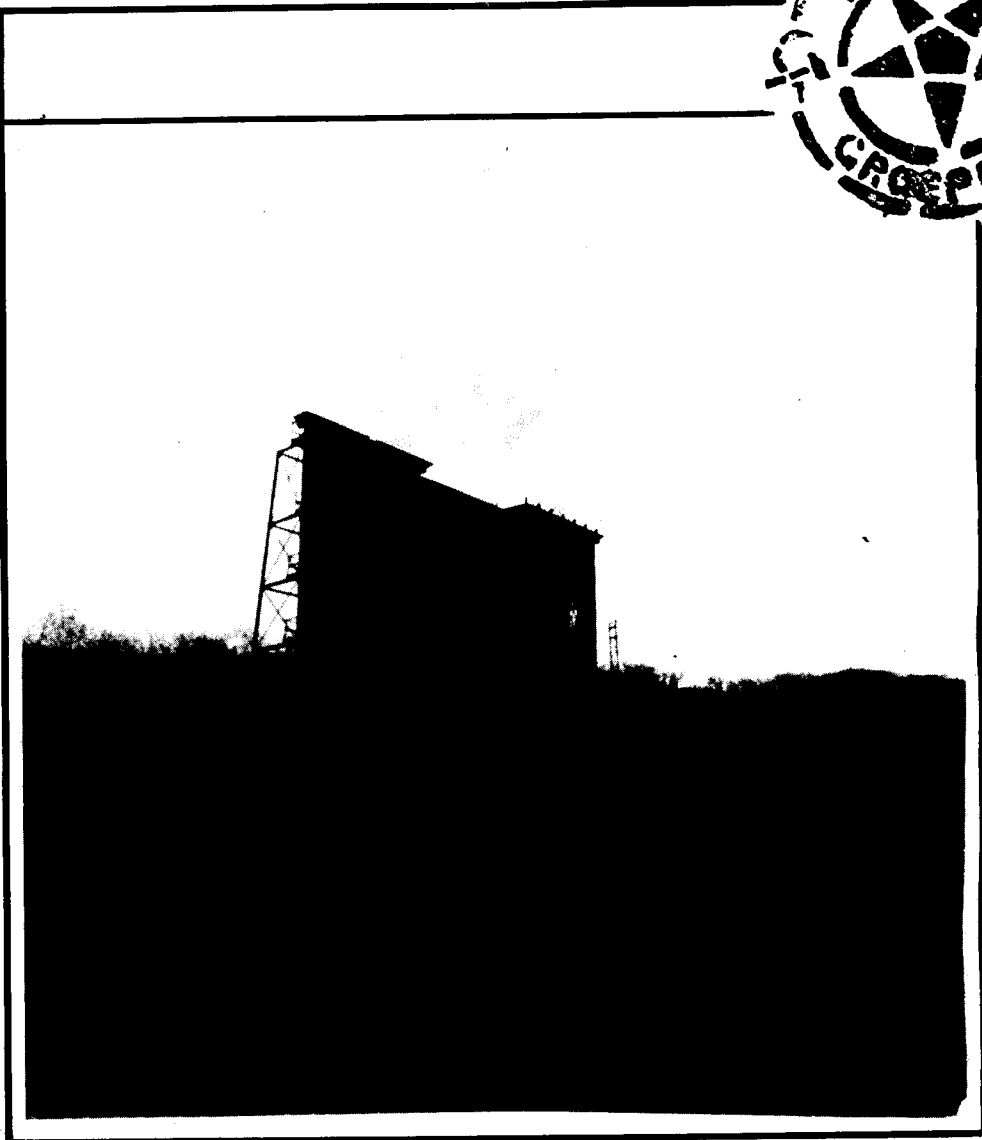
Peper. In het bestuur is het bedrijfsleven rijkelijk vertegenwoordigd: J.N.A. van Caldenborgh, directeur van Caldic Chemie, G. van Welsenens, managing director van General Motors Nederland B.V. en Mr. R.P.M. de Bok, voorzitter van de kamer van koophandel en Fabrieken zijn namen die genoemd worden. Tot directeur werd benoemd A.Ch.Redelé. Dit bleek niet zo'n gelukkige keus te zijn. Gebrek aan organisatorisch talent van de kant van Redelé was er de oorzaak van dat de uiteindelijke presentatie van de plannen alsmäär uitgesteld werden. Hierdoor werd de belangstelling van de kant van potentiële sponsors steeds kleiner. Uiteindelijk werd er door Peper hoogst persoonlijk ingegrepen. Redelé vloog de laan uit en Peper sloeg aan het lobbyen. Potentiële sponsors werden met een telefoontje vereerd en uitgenodigd voor een sponsorbijeenkomst in de "Rotterdam Room" van het WTC-gebouw op 15 februari van dit jaar. Van de 40 bedrijven kwamen er 31 opdagen. Er kwam zo'n 5 miljoen binnen. Hoewel hiermee nog niet eens de helft van het benodigde geld binnen was, sprak Peper van een "doorbraak".

De plannen:

Grootste probleem bij het realiseren van de talrijke plannen was en is het benodigde geld. Een plan dat daardoor schipbreuk leed, was de manifestatie "Rotterdam on Line". De bedoeling daarvan was om een gigantische lijn door de stad te trekken vanaf het Schouwburgplein via Korte Lijnbaan, Coolingsingel, Leuvehaven, langs de Maas tot aan de Müllerpier tegenover de Euromast. Op die lijn: musea met speciale exposities, drijvende objecten en spektakulaire attracties zoals computergestuurde levensgrote brontosurussen, een theater waarin de stoelen en vloer bewegen al naar gelang de geprojecteerde beelden, een vrije val van 40 meter hoogte enz...

Een plan dat wél doorgaat is het houden van het grootste popfestival aller tijden op de Maasvlakte. Hiervoor mikt men op zo'n 300.000 mensen, en als bands worden onder anderen de Rolling Stones genoemd. Dit festival zou de naam "Port Pop" moeten krijgen en de hele maand augustus moeten gaan duren. Op de Maasvlakte zal te zijner tijd een complete stad verrijzen. Er is vier miljoen vierkante meter ruimte. De naam die deze stad zal krijgen: Carthago.

Een ander 'groots' plan werd gelanceerd door de industriële vormgever Reinout Meltzer. "Big City" is een plan dat alles groot ziet. Zo is het de bedoeling dat de stad wordt volgezet met sterk vergrote kopieën van allerlei bekende producten, zoals bijv. een gigantische Parker-pen, een enorme Philipshave die een gazon kaalscheert, enz... Voordeel van dit plan is dat het zichzelf betaald, want het is reclame voor de desbetreffende fa-

brikant. Als de fabrikant genoeg betaalt, blijft het gedrocht nog zo'n twee jaar staan.

Verder voorziet "Big City" in een aantal recordpogingen, zoals een groep Rotterdamse Kunstenaars, die het grootste schilderij ter wereld gaan maken (in de hal van Van Giesen-De Noord), of "Big Ball", een voetbalwedstrijd met drie elftallen uit Rotterdam (Feyenoord, Excelsior en Sparta) die tegen een 33-tal van voetballers uit de rest van het land gaan spelen.

Klapper is toch wel de "Big Spenders Night", een feestje waarop het de bedoeling is zoveel mogelijk geld bijeen te krijgen.

Naast allerlei grotere plannen zijn er ook al heel veel kleinere plannen. Een greep: Rotterdams koekje, een zeilregatta met galeien op de Maas, een muziekproject vanaf 'n supertanker, Oranjeboom maakt een speciaal 1990-pils, Lever Sunlight maakt een groen-wit-groen fosfaatvrij totaalwasmiddel, de enige echte Delftshavenjenever wordt opnieuw geïntroduceerd, enz,enz...

De Sponsors

Rotterdam heeft niet echt veel geld voor het feest. Daarom wordt dan ook het grootste deel door het bedrijfsleven betaald. Die krijgen er dan ook wat voor terug in de vorm van reclame, zoals dat tegenwoordig de gewoonte is: sponsoring.

Maar de grootste bedrijven die hieraan meedoen volgend jaar zijn wél bedrijven die stuk voor stuk iets op hun kerfstok hebben: Shell, Unilever, Akzo, Philips, ga zo maar door. Dit stinkt nog meer als je bedenkt, dat de PvdA de meerderheid heeft in de Rotterdamse gemeenteraad. Een zogenaamd linkse partij die elk links principe verdraagt voor de belofte van economische welvaart. Zo besliste de Rotterdamse PvdA vorig jaar al, dat Swarttouw (overslagbedrijf) een subsidie van 123 miljoen krijgt voor een nieuwe kolenterminal, terwijl bekend is dat daar Zuidafrikaanse kolen overgeslagen zullen worden.

Een monsterverbond tussen de gemeenteraad en de multinationals, ter meerdere glorie van Rotterdam en de multinationals.

En nu verder:

Welke plannen uiteindelijk volgend jaar wél en niet gerealiseerd gaan worden is nog niet helemaal duidelijk. De berichten spreken elkaar wat dat betreft ook tegen. Wellicht wordt er meer duidelijk in de week van 19 tot 25 oktober. Dat is namelijk de presentatieweek van "Rotterdam 1990".

650 IS GENOEG!

KOMMUNIEKE

van het Dierenbevrijdingsfront

18-10-'89

In de nacht van dinsdag 17 op woensdag 18 oktober hebben leden Van het Dierenbevrijdingsfront (DBF) 30 proefdieren van het hondenras beagle weggehaald bij het proefdierenfokbedrijf Harlan-Sprague-Dawley (H.S.D.) te Austerlitz in de gemeente Zelst. Het doel van deze actie is tweeledig:

- het voorkomen dat de weggenomen honden opgeofferd worden voor dierproeven;
- een protest tegen het falende proefdierbeleid van de overheid (volgende maand valt de beslissing over een toegezegde subsidie aan dit bedrijf).

Het bedrijf H.S.D.(-Europe) is de voortzetting van het Centraal Proefdierbedrijf van de semi-overheidsorganisatie TNO. In augustus 1986 is het overgegaan in handen van het Amerikaanse H.S.D. Dit bedrijf had in zijn streven naar expansie zijn oog laten vallen op de TNO-lokatie in Austerlitz. De overdracht aan het Amerikaanse bedrijf is zeer omstreden, ook in de Tweede Kamer heeft men sterke bedenkingen.

Prof. Van Zutphen, hoogleraar Proefdierkunde, in VARA's Achter het Nieuws op 12-02-89:

"Ik vind dat een proefdier geen object van kommercie behoort te zijn. Waarom niet? Omdat een kommercieel bedrijf, een particuliere instelling, zal proberen winst te maken. Begrijpelijk, maar winst betekent meer dieren in dit geval. En dat is niet iets waarvan je kunt zeggen dat het strookt met het beleid van de overheid om het proefdiergebruik terug te dringen. Een beleid dat ik zelf ook voorsta."

Immers de verkoop aan een op expansie gericht bedrijf staat haaks op het beleidsvoornemen om tot vermindering van het aantal dierproeven en proefdieren te komen. Schriif steekt de door minister Deetman toegezegde subsidie van 8,7 miljoen voor H.S.D. af tegen de nog geen 2 miljoen gulden die zijn uitgetrokken voor het zgn. beperkingsbeleid.

Mede door de slechte kwaliteit van de geleverde dieren stagneert de afzet van dit bedrijf, welke voor 45% leverde aan de binnenlandse markt. Als gevolg van de slechte bedrijfshygiene werden diverse besmette ratten- en muizenstammen geleverd. Het bedrijf verloor als klanten: Organon, Duphar, Gist-Brocades, het RIVM en de Vrije Universiteit Amsterdam. Van de hoofdafnemers restteert o.a. Bayer-Leverkussen in de Bondsrepubliek. De verminderde afzet en de kennelijk te grote, op expansie gerichte fok, resulteerde in 1988 in een overschot van 230.000 dieren. 230.000 dieren vermorst voor louter winstbejag!!!!

Overigens laat de hulsvesting van de dieren veel te wensen over. Zo voldoen de hokken van de bevrijde honden niet aan de eisen, zoals gesteld in de Europese richtlijnen hiervoor. Dit heeft de directeur van H.S.D. zelf toegegeven (Interview Amersfoortse Courant 10-01-89).

Niet alleen met dieren neemt deze firma het niet zo nauw. Ze schroomden niet gebruik te maken (tegen betaling?) van de handen en spandiensten van leden van de plaatselijke politie. Naar aanleiding van een klacht heeft de rijksrecherche hiernaar een onderzoek ingesteld. Dit onderzoek leidde tot de schorsing en berisping van een hoofdagent op de politiepost te Austerlitz.

Tegen twee personeelsleden van het bedrijf lopen momenteel gerechtelijke vooronderzoeken i.v.m. gewelddadig optreden tegen demonstranten tegen dierproeven.

De honden, die tekenen vertoonden van verwaarlozing - oormijt, schurft en tandsteen - zijn inmiddels bij opvangadressen ondergebracht.

NAGEKOMEN-ACHTERSTALLIGE POST...

DI. 7 nov. Radio de Vrije Kelzer vanaf 7 uur, programma over Turkije met onder andere en onder meer: **-GECEKONU** (krottenwijken in Istanbul. Tevens een reisimpressie uit Koerdistan, waarin onder andere een interview over een massamoord in Koerdistan.

IET DE RITSJ

Prinsegracht 491 - Amsterdam elke ma. - + dinsdag vanaf 22.00 uur **KAFFEE.**

VRANKRIJK- Spuistraat Am*dam

4-11. Benefietfeest voor de Vrije Kelzer. Zaal open om 8 uur, vol=vol=vol **Draas, videos, bandjes etc. f3,50**

1-11. HIPPIE-avond.

De opbrengst gaat naar Gezondheidscentrum De Witte Jas. Dokter, fysiotherapeut en tandartsstoel aanwezig. **DUS: neem je klapperende kunstklapper en tandsteenvergruizer mede en laat je gratis ende voor nix behandelen!!!**

8-11. HIPPIE-avond; de opbrengst gaat deze keer naar Gecekonu (Istanbul, zie 7-11).

FIGHT THE McDONALDS ANTI-MC DONALDS AKTIE EIND- HOVEN

Op maandag 16 oktober hebben wij in het kader van de Internationale anti-McDonalds dag een aktie gehouden bij Mc Donalds in Eindhoven. In de vorm van straat-theater protesteerden wij tegen McDonalds en voor mens, dier en natuur. Zowel voor als in dit junk-food restaurant informeerden en confronteerden wij het publiek met het ware gezicht van deze multinational. Na zo'n anderhalf uur grepen de plusminus 5

stillen in en verzochten zo de tot dan toe geslaagde aktie. De aanleiding die ze altijd wel weten te vinden was dat ze meenden opzettelijk gefotografeerd te worden door een aktievoerder. Het toestel werd daarop op brute wijze afgepakt waarna het fotorolletje eruit getrokken werd. Een van ons protesteerde heftig hiertegen waarna een handgemeen ontstond. Hierbij werd deze jongen geboeld waarna hij nog een paar klappen kreeg. Een aktievoerster die tussen beide kwam kreeg een knie in haar gezicht, nog een paar klappen toe en werd samen met de jongen in een politiebus afgevoerd. Ook anderen kregen klappen. Bij dit belachelijke politieoptreden bleek later dat ook een agent gewond raakte en voor 'behandeling' naar het ziekenhuis moest. Nu zal dit wel meevallen want ze zijn nogal kleinzerig. Terwijl arrestanten vaak gewond in een cel worden gedouwd laat de smeris zich voor ieder opgelopen schrammetje 'behandelen' Eén arrestant kwam diezelfde dag nog vrij terwijl de vrouw pas de volgende dag werd vrijgelaten. Een totaal onzinnige, gewelddadige provocerende aktie van de politie op de tot dan toe vreedzame en ludieke aktie. Terwijl zij, als zo vaak, iedere aktievoerder fotografeerden is het ons niet eens toegestaan om foto's te maken van een aktie. Als ze niet op de foto willen moeten ze ninken. Natuurlijk dienen we een klacht in tegen dit onrechtmatige optreden van deze zelksnorren. Verder zullen we de wél geslaagde foto's openbaar maken als protest. Wie ons wil laten voelen zal nog van ons horen!

En met Mc Donalds zijn we ook nog lang niet klaar. Was deze aktie nog aangekondigd en ludiek, de volgende zou wel eens heel anders kunnen zijn. Niet omdat we ons door het gebeurde hier toe genoodzaakt zien maar omdat we geloven dat Mc Donalds, en alles waar zij voor staan, met zoveel mogelijk aktievormen bestreden moet worden.

Net als in Eindhoven vonden ook in andere steden akties plaats tegen Mc Donalds. Het aantal hiervan is echter vrij gering in vergelijking met het aantal steden waar er een gevestigd is.

PERSVERKLARING

Maandag 16 oktober; wereldvoedseldag al als logies gevolg anti-Mc Donaldsdag. Aktie gevoerd bij het filiaal in Leiden. Ondanks de ietwat magere opkomst (vier mensen) zagen we weer eens bevestigd dat elke daad van verzet/protest al een bedreiging voor multi's is; zelfs bij het sociaal geaksepteerde en laag-drempelige posten en folders kwam er tegenpropaganda. Direkt werden er twee vrouwen door de dikke bedrijfschef meergezet met "Felten en de waarheid over Mc Donalds". Dit bedrijf is goed voor het milieu, de gezondheid en de werkgelegenheid. Na kontakt met het vredesbureau Eindhoven bleek dat Mc Dollars landelijk een (zoveelste) tegenkampanje is gestart. Bij de aktie werd niemand gearresteerd. Het is te hopen dat de kampanje zich hier net zo ontwikkelt als in Denemarken bijvoorbeeld. Van ons zijn ze in ieder geval nog niet af. Groeten, Wereldwinkel Leiden en anderen

Akties tegen Mc Donalds zijn dan ook nog lang niet zo'n gemeengoed als die b.v. tegen Shell. Het leek ons daarom goed om via onderstaand stuk duidelijk te maken waarom aktie tegen deze multinational in de 'fast-food' sektor zo nodig is. Wij hopen dan ook dat dit een aanzet kan zijn voor akties in het hele land, ook in de randstad.

LIBERATION BEGINS IN OUR STOMACHS !!

Groetjes van 'lekker Eindhoven'

VERKLARING

In de nacht van 16 op 17 oktober hebben wij, de BB (= Brandnetel Brigade) verbombommen gegooid tegen het gebouw van Mc Donalds uit protest tegen het kappen van de regenwouden, alsmede verdrijving van de oorspronkelijke bewonersters aldaar, om rooibouw te plegen op de natuur door middel van het houden van veeteelt (verspilling van voedsel, want 1 kg vlees kost 8 kg graan) waardoor na een paar jaar de grond is uitgeput en natuur noch bevolking er iets aan heeft. Dit ondanks kleurenfolders vol kleurrijke leugens en botte ontkenning van de feiten. Verder ook uit protest tegen de imperialistische uitbuitingsinstelling van deze multinational. Mc Donalds-bons Brakenmaar zei het al "(...) er zijn best nog een aantal dingen die verbetering behoeven (...)" en daar kunnen we het mee eens zijn.

WE KUNNEN ZE NIET DWINGEN HUN
LEUGENACHTIGE INSTELLING TE
ZUIVEREN
DOCH WE ZULLEN HUN DWINGEN
HUN RAMEN TE ZUIVEREN.

De Brandnetel Brigade
(voor netelige kwesties)

Mc DONALDS

Dé multinational in de junk-food sektor. Het lijkt zo'n leuk restaurant maar achter deze kleurrijke facade gaat een gruwelijke onderneming schuil die letterlijk over lijken gaat. De felten:

Mc Donalds- de 'derde wereld' connectie

Mc Donalds is een van de grootste investeerders in grote gebieden in de arme landen om er intensieve landbouw en roofofbouw te bedrijven voor het rijke westen. Via de militaire macht, de geprivilegeerde daar worden de kleine boeren verdreven van hun land voor US-dollars die ze nooit zullen zien. Zogden deze boeren eerst in de voedselverzorging van de eigen bevolking, nu word op hun land voedsel verbouwd voor het westen. Van de 40 armste landen voeren er 36 voedsel uit naar de rijksten. Voor technologie produkten en hulp uit het westen te verkrijgen moeten deze landen steeds méér voedsel produceren en uitvoeren naar datzelfde westen. Produkten als thee, koffie, tabak, soja, graan en vlees worden in de arme landen verbouwd om de zgn. 'eerste' wereldlanden in overdadige luxe te laten baden. Dat daarbij de beste landbouwgronden de bevolking worden ontnomen en deze mensen honger en schijnt van geen enkel belang te zijn. Integendeel, de westerse economie heeft er alle belang bij om hun onmenselijke systeem als een grauwe sluis over de aarde te leggen. Zelfs als veevoer verdwijnt het voedsel richting westen terwijl in eigen land mensen sterven van de honger. Zo word op systematische wijze door het imperialistische, kapitalistische westen de 'derde wereld' uitgebuit op alle terreinen en zal dit ook blijven doen zolang het bestaat omdat dit hele systeem op uitbuiting is gebaseerd. Uitbuiting van mens, dier en natuur. Het versterkt zijn positie alleen maar (Europa '92) om straks een nog grotere en barbaarsere economie machtsblok te vormen tegen het zuidelijk halfrond. Nog meer importbeperkingen en regels zullen de armere landen nog afhankelijker maken van het westen om de produktie daar, voor ons hier, op te schroeven. Voedsel en grondstoffen worden hier massaal ingevoerd tegen lage vergoedingen terwijl andere produkten die 'onze' interne markt bedreigen niet kunnen worden ingevoerd wegens importbeperkingen of via een absurd hoge tax niet af te zetten zijn.

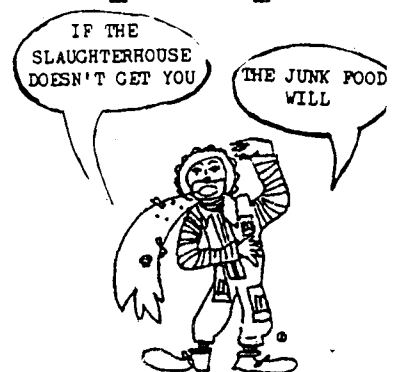
Het gevolg is dat de schulden nog meer oplopen en deze landen zo financieel, economies en politiek naar de pijpen van het westen moeten dansen. En wie dat niet doet....

Mc Donalds staat bij deze uitbuiting in de voorste linies. Tonnen eiwitrijk sojameel, tonnen graan worden geïmporteerd om hier de beesten te voeren waar Mc Donalds de Big macs van maakt. Zo worden 145 miljoen ton aan soja en granen vervoerd aan runderen terwijl er maar 21 miljoen ton aan vlees en dierlijke bijprodukten uit ontstaat. (cijfers gelden alleen voor de VS). De verspilling van voedsel in een wereld die hongert is enorm, zo niet grotesk. 124 miljoen ton per jaar met een waarde van 20 biljoen U.S.dollar. Dit bedrag is groot genoeg om de hele wereldbevolking gedurende 7 jaar te voeden, kleden en huisvesten. Dat er nog zoveel mensen verhongeren is massamoord op wereldschaal. Miljoenen vrouwen, kinderen en mannen vinden de dood op afschuwelijke wijze, onnodig en onschuldig afgemaakt door ulthongering. Niet overbevolking is de hoofdschuldige, iedereen kan genoeg te eten hebben op deze wereld, ook met ekologiese landbouw, maar het kapitalistische systeem van onderdrukking en uitbuiting.

Maar niet alleen de bevolking moet het ontgelden. De drang naar steeds meer produktie (lees verspilling) heeft ertoe geleid dat in Zuid-Amerika door toedoen van Mc Donalds, op grote schaal tropies regenwoud wordt gekapt om plaats te maken voor weildegronden. De hier gehouden runderen gaan als goedkoop vlees naar Mc Donalds om er hamburgers van te maken waaraan de klanten hun bulk rond eten en welvaartziekten als hartinfarcten en kanker kunnen oplopen. Dit in miljoenen jaren ontstane woud verdwijnt in sneltreinvaart van de

aarde. Elk jaar een gebied ter grote van 3 keer Nederland gekapt, vernietigd en verbrand. Ditzelfde woud voorziet de aarde voor een groot deel van zuurstof. Na een aantal jaren verliest de bodem haar natuurlijke rijke samenstelling als gevolg van deze ongecontroleerde roofofbouw. De grond word onvruchtbaar en daardoor onbruikbaar voor verdere landbouw, zodat weer een nieuw stuk gekapt wordt. Zo gaat 80% van de vruchtbare aarde in Midden-Amerika verloren door erosie, net zoals er ieder uur een soort dier, plant of insect voor altijd uitsterft. Mc Donalds is zo bezig om een grootscheepse ekologiese catastrofe te bewerkstelligen die de hele aarde zal treffen. Niet alleen de miljoenen jaren oude wouden verdwijnen maar ook hun traditionele bewoners zoals de Indianen. Zij worden van hun gebied verdreven waar ze al duizenden jaren leefden zonder schade aan het bos toe te brengen. Voor velen is het onmogelijk om ooit nog hun traditionele leefwijze voort te zetten. 800 vierkante km bos verdwijnt zo alleen al om Mc Donalds te voorzien in papier dat daarna als afval verdwijnt in het milieu. Wie hier in een Big Mac bijt helpt zo Mc Donalds bij de vernietiging van deze planeet. Op arrogante wijze buit deze multinational mens, dier en milieu uit, uit puur winstbejag.

Mc Garbage

Hoe (on)gezond is Mc Donalds? Als we hen zelf moeten geloven is het voedzaam en verantwoord gezond. Natuurlijk is dit niet waar. Het is junk, rotzool dus. Vet, suiker, zout en dierlijke produkten zijn overvloedig aanwezig terwijl er weinig vezels, vitaminen en mineralen inzitten.

Dit kan, en leidt vaak, tot hart- en vaatziekte of zelfs kanker bij geregeld gebruik. Vind je al plantaardig voedsel bij Mc Donalds kun je er op rekenen dat het met talloze chemicaliën wordt bewerkt. Zo wordt een blaadje sla alleen al met 12 stoffen bewerkt om de juiste kleur en knapperigheid te verkrijgen. Een kleine test. Koop/jat een Big Mac, leg hem 2 jaar weg, maak dan de verpakking open en nagenoeg niets is veranderd. Zo gezond is Mc Donalds. De favoriete drank is coca cola. Wat dat voor een bocht is, weten we ondertussen. Net zo goed als we weten dat deze frisdrankengigant een van de ergste soort is. (Als we hier verder op ingingen zou dit stuk 2 keer zolang zijn geworden.) Als we de milkshake en de hamburger nog beter bekijken komen we het volgende tegen: Milkshakes bevatten 16 klontjes suiker, hamburgers 18% vet, bevatten sulfiet en water, veel water. In een zgn. quarter pounder zit maar liefst 48% water. Het kadetje waar tussen de hamburger zit is dun-dubbel zo zoet als een normaal kadetje. Dit verklaart gelijk het 'gouden geheim' dat Mc Donalds heeft gevonden in de 'fast-food'. Allereerst past de fast-food precies in het smaakpatroon van de westerse mens. Door de verhoogde suikerconsumptie van het fabrieksvoedsel met al haar smaak- en geurstoffen raakt de stofwisseling overgeprikkeld. Steeds weer nieuwe prikkels heeft het nodig en vind deze in de junk-food van Mc Donalds. Ten tweede stil je met fast-food niet je honger. Je overeet je waarna je snel wéér honger hebt. Een vaste klant is snel gevonden want je blijft eten. Natuurlijk moet dit wel fast gaan waarna je weer snel weg moet wezen voor de volgende klant. Nep-food dus.

Mc Murder
Mc Donalds voedsel is op vlees gebaseerd. En moet overal in alle vestigingen wereldwijd hetzelfde smaken. (kunstmatige aroma's). Dit betekent voor de dieren een constante stroom van geboren worden, opgefokt en weer geslacht worden. Miljoenen runderen, varkens en kippen verdwijnen zo in de junk food van 's werelds grootste vleesproducent Mc Donalds. Kippen en varkens komen vooral uit de bio-industrie. Geen daglicht, geen buitenlucht, geen bewegingsruimte of vrijheid. Hun leven en dood is bloedig en barbaars, een lange martelgang. Met de bio- en genetechnologie probeert men nog meer en goedkoper te produceren.

Mc Wasteful

En dan nog de verspilling van energie. Onnodig verpakkingsmateriaal, het gesleep met voedsel over de aarde tot aan het Idiote Idee om met de auto om de hoek naar de Mc Donalds drive-inn te rijden. Bij het voedsel voor Mc Donalds in Nederland zorgt, hoe kan het ook anders, Nederland voor de zuivelproducten, uit Engeland komt het vlees, van Californië 's winters sla, uit Spanje 's zomers, uien en aardappels weer uit Nederland, soja en graan voor het voeden van het vee o.a. uit Zuid-amerika en Afrika, hout voor de verpakkingsmaterialen uit Canada, verwerken in Duitsland, bedrukken in Frankrijk- kortom één grote verspilling van grondstoffen, energie en leven.

Mc Disease

Bijna alle reclame van Mc Donalds is gericht op kinderen. D.m.v. Ronald Mc Donalds de clown worden de kinderen naar binnen gelokt. Niets is ze daarbij te dol. Kinderkarnaval, ziekenhuisjournees, kindertramtochtjes, Ronald Mc Donalds kindertehuizen, verjaardagspartijtjes en ga zo maar door. In tv spotjes zien we een andere clown, André van Duin, die daarna wee een programma presenteert voor het wereldnatuurfonds (en als het effe kan Prins Bernhard tot z'n elleboog in z'n koninklijke aars kruipt). Een smakeloze combinatie die bovendien zeer misleidend is. Mc Donalds weet precies op wie en hoe ze hun reclames moeten verkopen. Wat ze niet vertellen is wat voedselkundigen na onderzoek aan het licht brachten. Te vaak junk-food consumeren zorgt bij kinderen voor verhoogde agressie, slapeloosheid en nachtmerries. Dit komt doordat het Mc Donalds voedsel, en fast-food, in het algemeen de thiamine voorraden in het lichaam afbreekt. Het gevolg is vitamine B1 gebrek dat het zenuwstelsel onherstelbaar aantast.

Mc Ripp-off

Ook het personeel wordt door Mc Donalds niet ontzien. Als je al zo dom bent om voor deze multinational te werken zul je het weten ook. Veel opleiding of scholing is voor dit stompzinnige werk niet nodig. Grotendeels (goedkope) jonge werknemers worden in dienst genomen, vaak via uitzendburo's voor (in Nederland) 10% meer dan het minimuminkomen. Lid zijn van een vakbond is traditioneel bij Mc Donalds uit den boze. Pro vakbondswerknemers worden zo snel mogelijk verwij-

derd. Wereldwijd bestaat zo'n 80% uit part-time werkersters, meestal in zeer korte diensttijd. Redenen zijn niet moeilijk te vinden. Laag betaald en hard werken, een hiërarchiese structuur, lopende band-werk, vaste looproutes, werken in een drukke, op haast gedreven omgeving. Altijd een smile op je bek, een apenpakje en weinig promotiekansen. Werken doe je er dus maar om één reden: geld. En geld, daar begon dit verhaal ook mee. Mc Donalds is een zieke onderneming in een zieke samenleving. Het is een multinational van dat ene soort waar ze allemaal van zijn: het laagste soort dat uit puur winst en machtsbejag een spoor van dood en verderf achterlaat, hoe leuk ze dit ook willen verhullen. Wij kijken door het masker van de clown heen en zien waar- daarachter het ware gezicht van Mc Donalds. De macht van de multinationals moet gebroken worden willen we ooit een wereld krijgen op basis van vrijheid en respect voor mens, dier en natuur.

Het kwaad van Mc Donalds spreid zich al sinds 1955 over de wereld uit. Begon men toen met één zaak, nu zijn het er al ruim 9000 wereldwijd, en moeten er in Nederland uiteindelijk 100 komen. Ook achter het roestige 'ijzeren gordijn' staan de mensen rijen dik voor Mc Donalds om zich te vergapen aan de 'american way of life'. Zij zien in het kapitalisme alleen de welvaart en de vrijbetrekkelijke vrijheid, maar ze zien niet dat onze welvaart en 'vrijheid' hier de ellende en onderdrukking van miljoenen anderen inhoudt.

Multinationals spelen in deze de hoofdrol, zij zijn verantwoordelijk hiervoor dus laten wij hen dan ook ter verantwoording roepen. Door protest, openbare aanklacht, tegen-informatie, voorlichting, research, verzet, boycot en sabotage. In het geval van Mc Donalds kunnen we niet volstaan met alleen boykots en saprotest tegen de fast-food ketens. Wij zullen onze eigen leef- en voedingswijze moeten veranderen willen we onszelf en onze akties serieus kunnen nemen. Vegetarisme is in deze allang geen hype meer, maar een bewuste stap naar een samenleving met respect voor mens, dier en natuur. Onze politieke strijd is niet alleen een internationale strijd, maar ook een persoonlijke strijd en dat maakt ons sterk en uiteindelijk onoverwinnbaar. Hoe verder deze twee van elkaar verwijderd zijn, hoe zwakker onze positie. Aktie tegen Mc Donalds is aktie tegen de multinationals, tegen het kapitalistische patriërchaat, tegen de bio-industrie, tegen de honger- tegen de uitbuiting en vernietiging van mens, dier en natuur en vóór het leven in vrijheid !!!!!

FIGHT THE Mc DONALDS AND ALL THEY STAND FOR !!!!!

REISVERSLAG TURKIJE

Zaterdag, 16-9-'89, Istanbul.

Als we in Istanbul arriveren, gaan we direkt door naar TAYAD, de organisatie van familieleden van politieke gevangenen.

Er is op dat moment een Deense delegatie, bestaande uit een journalist, twee muzikanten en twee vrouwen die in Denemarken Turkse vluchtelingen opvangen.

We worden die middag uitgenodigd mee te gaan naar een gecekondru, die enkele dagen geleden door de politie gesloopt is. Gecekondru's zijn gekraakte wijken.

De miljoenen mensen die van het platte land naar de stad komen, kraken grond van de staat, gemeente of privé-eigenaren, en bouwen daar hun huizen. Van licht en goedkoop bouw materiaal maken ze hun woningen; meestal zonder elektriciteit, water en riolering. Naar schatting 30% van de inwoners van Istanbul (10 miljoen) wonen in gecekondru's. Officieel worden er geen gecekondru's ont-ruimd, maar wordt een politiek van legalisatie gevoerd.

16.00 uur:

Vanuit de verte zien we de gecekondru "kucuik Armuth" op een heuvel liggen. Overal op de heuvel zien we hopen puin en stenen. Tussen de puinhopen door lopen we naar boven. Hier en daar zijn mannen bezig stukken steen te stapelen, waarover ze golfplaten leggen; tijdelijk geïmproviseerde hutjes.

Je kan zien dat de huizen die hier stonden, gemetseld waren en water en elektriciteit hadden. Halverwege de heuvel zit een groep van ca. 200 mannen, vrouwen en kinderen bijeen. We vragen de leider van de gecekondru wat er gebeurt is. Hij vertelt, dat twee weken geleden de politie met ongeveer 40 agenten was gekomen om de heuvel te ontruimen en de huizen af te breken. Ze hebben zich toen verzet door stenen te gooien. De politie arresteerde toen 40 mensen, maar de ontruiming hadden ze tegen kunnen houden. De smeris taaide af. Enkele dagen geleden, 13 september, arriveerde de politie wéér. Nu wa-

ren het 2000 agenten en militairen bewapend met stenguns, pistolen en wapenstokken; en daarbij nog 10 pantserwagens. Ze kwamen de heuvel op, haalden alle mensen uit hun huizen, waarna de pantserwagen over hun huizen reden, waar alle huis-raad nog in lag.

Op de heuvel waar we nu zijn, zijn 1200 huizen platgewalst, op de heuvel hierachter 1500. Elders in Istanbul zijn nóg twee heuvels ont-ruimd.

We vragen, wat ze nu gaan doen. "De huizen opbouwen, want we kunnen nergens anders heen!". Daarnaast is een groep van 103 mannen, vrouwen en kinderen in hongerstaking gegaan. Over twee dagen zullen ze naar de burgemeester van Istanbul gaan om te klagen over de burgemeester van hun district (Sariyer).

Plotseling stapt er een oude vrouw naar voren: "Mijn hele huis is vernield. Ik heb niets meer. Ik slaap met mijn kinderen nu in de openlucht. De burgemeester van ons district had beloofd dat we mochten blijven, omdat we hier al meer dan 5 jaar wonen". Ze haalt een verkiezingsposter tevoorschijn waarop de burgemeester staat. Ik geloof mijn ogen niet. Het is Ihsan Yalçın, de SHP-burgemeester die we in April geïnterviewd hebben over o.a. zijn beleid t.o.v. de gecekondru's. Hij vertelde ons toen dat alle gecekondru's die vóór 1 januari 89 gebouwd waren, mochten blijven staan. Hij liet ons trots het SHP-verkiezingsprogramma zien, waarin stand dat de gecekondru's gelegaliseerd zouden worden. Ook vertelde hij vol trots, dat hij water, riolering en elektriciteit zou laten aanleggen. De gecekondru's die na 1 januari gebouwd waren, zou hij laten slopen. Maar deze gecekondru staat er al 5 tot 10 jaar!!

Een van de mannen vraagt ons of we mee naar boven lopen. Onderweg vertelt hij dat hij werkloos is en hij met z'n gezin nu ook dakloos is. Er volgt een scheldtirade op Üzal, de moederlandpartij, de

smeris enz. We passeren ook het schoolgebouwtje van de kinderen in de gecekondru, nu helemaal in puin.

Boven aangekomen zien we de andere kant van de heuvel. Ook hier zijn ruim honderd huizen gesloopt. De man wijst naar de heuvels die rond ons liggen; ook allemaal gecekondru's, alleen wonen daar de rijkere. In dat huis daar woont bijv. een hoge politiefunctaris en daar een eigenaar van een fabriek! Omdat die mensen meer geld hebben, kunnen ze meer steekpenningen betalen. Daarom mogen ze blijven! Ook hier zijn mensen met de wederopbouw bezig. Er staan enkele lan-taarnpalen. Die worden openge-schroefd, er worden verlengsnoeren aangelegd. Houten palen zijn in de grond geslagen om als elektrici-teitpalen te dienen.

Er passeert een vrachtwagen met plastic jerrycans, die iedereen van water moet voorzien.

Als we bij de groep terugkomen, besluiten de Denen muziek te gaan maken om iedereen wat op te vro-lijken. Zang en akkordeon. Ieder-een begint te dansen en mee te zingen. Het is ontroerend om al deze mensen, met al hun ellende, tussen de puinhopen te zien dansen. Na een half uur arriveert de po-pulaire muziekgroep "Grup Yorum". Ze zijn net 5 dagen geleden vrij gekomen. Twee maanden hebben ze in de Mersin gevangenis gezeten omdat ze op hun concert in Izmir enkele Koerdiese volksliederen hebben gezongen, wat uiteraard verboden is. Hun haar is nog kort (volgens het 1 augustus reglement van 1988 mag iedere gevangene maxi-maal 4 mm haar hebben)!

Iedereen is blij en staat te juichen als ze arriveren. Hun revolu-tionaire teksten zijn een groot succes, met name het nummer over de strijd die in de gecekondru's gevoerd wordt. Na het concert is het donker. Hier en daar brandt licht in de geïmprovi-seerde hutjes. We wensen iedereen succes en beloven maandag bij hun protestdemonstratie bij het gemeentehuis te komen.

Maandag, 18-9-'89, Istanbul.

Om 10,30 uur staan we voor het gemeentehuis. In het park aan de overkant zien we enkele honderden gecekondru-bewoners aankomen lopen, vergezeld met spandoeken. Als ze de straat oversteken krijgen de 2 veiligheidsagenten het ook in de gaten. In aller ijl wordt de voor-deur geblokkeerd en roepen ze met walky talkies assistentie op. Weldra staan er een stuk of 10 vóór de deur. De gecekondru-bewo-ners scanderen hun leuzen: Laat on-ze gecekondru met rust! Wij willen ons recht op woonruimte! De SHP heeft zijn woord niet gehouden! enz. Weldra arriveren ook de eerste poli-tieagenten. Ook zij verzoeken om assistentie....

De leider van de geçekondu heeft een pakket handtekeningen en vraagt of hij een gesprek met de burgermeester mag hebben. Er komt steeds meer smeris. Iedereen blijft leuzen roepen. De agenten proberen de menigte terug te duwen. De demonstranten duwen terug en gaan niet weg. Plotseling komt "Grup Yorum" weer. Ze stellen zich voor de ingang van het gemeentehuis op. Iedereen zingt de revolutionaire liederen mee: "Venceremos", "Bella Ciao" etc. De politie is nu flink in aantal+ toegenomen (± 50). Het wordt Grup Yorum verboden verder te spelen. Er wordt geslagen en geduwd door de smeris, maar niemand denkt er ook maar aan om weg te gaan. Ineens gaat de deur open en mogen er 5 vertegenwoordigers voor een gesprek met de burgermeester naar binnen....

Enkele minuten later arriveert de oproerpolitie. Met helmen, houten knuppels en pistolen. Iedereen moet weg. Niemand gaat. Ze duwen. De demonstranten duwen terug. De houten wapenstok wordt getrokken en het regent klappen. Op de hoofden en de benen van vrouwen, mannen en kinderen. De geçekondu-bewoners worden naar de overkant in het park gedreven.

Eén man weigert pertinent weg te gaan. Hij blijft voor de ingang zitten. Agenten proberen hem weg te slepen, maar dat gaat niet zo goed, omdat hij nog maar één arm

heeft.

De arrestantenbus arriveert en hij wordt de bus ingesleurd. Hij schreeuwt leuzen, trilt over z'n hele lichaam en huilt. We noteren zijn naam (Kadim Tunç) en het politiebureau waar hij heengebracht wordt (Beyaçit). Na afloop zullen we A.I. bellen...

Een aantal vrouwen steken de weg weer over en lopen naar de ingang. Ze schreeuwen tegen de smeris: Wij willen enkel ons recht! Laat onze geçekondu toch met rust! Op het balkon op de eerste verdieping van het gemeentehuis staan de 5 vertegenwoordigers. Er heeft géén gesprek plaatsgevonden. Het was een truc om de leiders van de demonstratie uit de groep te halen. Naast mij staat een meisje van ca. 12 jaar, en een politieagent. Hij glimlacht maar wat, terugslaan durft-ie niet. Het meisje huilt en blijft staan. Met zoete woordjes probeert hij haar te paaien. Ze trapt er niet in.... De oproerpolitie heeft een linie om de groep in het park getrokken. Iedereen schreeuwt nog steeds leuzen. Met videocamera's filmen stillen de demonstranten. De 200 of 300 leden van de oproerpolitie worden gecommandeerd door een agent met een fascistoïde kop. Ik vraag wie hij is. Hij vertelt mij dat hij het hoofd van de 1e afdeling van politie in Istanbul is. Onder zijn leiding is de 1 Mei-demonstratie op het Taximplein uit

elkaar geslagen. (Hierbij werd Mehmet Dalci doodgeschoten). Als we hem fotograferen wordt hij woest. We verdwijnen in de groep... Na een uur besluiten alle geçekondu-bewoners in één grote groep weer weg te gaan. Een gesprek komt er toch niet meer. We lopen over de weg en dan komen er zo'n 100 politieagenten aangevend (gehelmd en met knuppels). Ze omsingelen ons, we worden tegen een muur gedreven. Nu krijg ik het benauwd. De beelden van 1 Mei staan me nog helder voor de geest. Gelukkig blijken ze alleen de groep in drieën te willen splitsen. De demonstratie is afgelopen, de bewoners gaan weer terug naar de geçekondu om die weer verder op te bouwen...

Dinsdag, 19-9-'89.

De Deense delegatie is vertrokken. Als we op het eind van de middag op TAYAD komen, is de politie er. Wie waren die Denen? Waarom hebben jullie ze uitgenodigd? etc. Het is verboden! Wie zijn wij? Hollanders! De smeris verdwijnt weer. Na ons vertrek zullen ze wel weer langs komen. Wie waren die Hollanders? enz.....

Over ons vorige bezoek in april loopt ons steeds een proces... Verder blijkt de organisator van het culturele festival (zondag 17 sept.) op het politiebureau te zijn ontboden... Ook hier hebben de Deense muzikanten opgetreden....

verklaring

ANTI-MILITARISTIESE AKTIES

NEDERLANDS REGIME STEUNT TURKSE KOLLEGA'S, oftewel de NAVO ontmaskert !!

In de nacht van 7 op 8 oktober hebben wij het ministerie van Staats-Defensie met enkele verfbommen een wat realistische kleur gegeven: Bloedrood.

Dit uit protest tegen de maar doorgaande oorlogsvoorbereiding en uit solidariteit met de miljoenen slachtoffers van het autoritaire en dus inhumane militarisme. Een voorbeeldje.

De baas van dit ministerie sloot gisteren een meerdaags officieel bezoek af aan militaire diktatuur, fascisties regime en trouw NAVO-bondgenoot Turkije. Door dik en dun moet oorlogsmisdadiger Frits B.(56) gedacht hebben.

Nederland heeft intussen al zes NF-5 straaljagers aan het turkse repressie apparaat geleverd.

"Een aardige geste" noemde de Nederlandse Staat het en wel "voor een militair minder ontwikkelde partner".

Er worden op termijn nog eens 54 straaljagers van hetzelfde type overgevoerd: kosten ongeveer 900.000 gulden per stuk. De turkse staat mag dan militair

wat minder ontwikkeld zijn, op onderdrukingsgebied van binnenlands revolutionair verzet en van lastige buurvölkeren kan de nederlandse staat nog heel wat leren. Onze verbazing was dan ook niet groot toen wij twee dagen na de geslaagde aktie uit de krant mochten vernemen dat de verdere levering van de NF-5 straaljagers op de tocht komt te staan indien er van turkse kant geen nauwere samenwerking met de nederlandse regering komt op het gebied van de fabricage, levering en gebruik van "defensiematerieel". Onze woede wordt steeds groter.

Terwijl K. Koning veroordeeld werd vanwege het aanvangen met de nodige ontwapeningsrondes, wordt het koerdische volk veroordeeld tot een zich weer verhevigende onderdrukking. Dit maal gesteund door deze aardige geste van de nederlandse staat. Naast de slordige 54 miljoen gulden, reserveert de nederlandse junta nog eens zo'n 40 miljoen per jaar. Junta omdat wij menen dat een regering, of die zich nou vermomt als een parlementaire of een militaire diktatuur, die een fascisties regime in woord en daad steunt, geen haar beter is dan de regering die haar repressie en imperialistische kant wat duidelijker laat zien.

Militarisme kan simpelweg niet voor het volk kiezen, omdat het

militarisme gelijk met de Staat ter wereld kwam, gelijk de Staat staat het leger dus per definitie aan de kant van het establishment. De ware tegenstelling is dus niet die van Oost-West, getuige het optreden van de "antimilitaristische Volkspolitie" in Oost-Berlijn. Arm en Rijk en daarmee Onderdaan-Heerser lopen van land tot land.

We kunnen deze ontwikkeling onderaan de lange, bloedige lijst zetten van voorbeelden waarbij de NAVO en het zgn. Vrije Westen haar ware gezicht laat zien. Dit "defensief" bondgenootschap is schijnbaar niet te beroerd om de/hun vrijheid te verdedigen dmv. een militaire diktatuur. Indien het radikale verzet hier een omvang krijgt als in Turkije, Chili, El Salvador of Peking, zal de reaktie van de Staat ongeveer hetzelfde zijn. Eens te meer is gebleken dat de westerse heersers en hun NAVO slechts voor de elite- en kapitaalbelangen staan. Alleen daarom al, los van de gevolgen, staan zij per definitie een leven in echte democratie en onderlinge solidariteit in de weg.

**FASCISME IS MOORD!!
STOP HET EUROPA VAN DE RIJKEN!!
GEEN UITBREIDING/MODERNISERING
VAN DE KERNWAPENS!!
BREEK DE STAAT:
FREEDOM AND POWER TO THE
PEOPLE!!!**

STARTBAHN-

HET PROCESVERLOOP TOT NU TOE

Op 25 juli begonnen rechtbank, aangeklaagden, advocaten/s en publiek aan een pauze van 4 weken. Achter hun lagen toen 37 zittingsdagen. Afgezien van het begin wordt het proces in de media wijselijk doodgezwegen omdat van de beschuldigingen weinig overeind is gebleven. Het met veel tam-tam voorbereide "moord"-proces is verworpen tot een zgn. gezindheidsproces. Op de volgende bladzijden volgt een beknopt overzicht van de belangrijkste uitspraken en een inschatting uit Frankfurt over het verloop van het proces tot dusver.

Van de oorspronkelijk 9 levensgevaarlijke "terroristen" zijn er nog 5 overgebleven - 2 van hen zijn op vrije voeten. De overige 4 zijn inmiddels tot verhoudingsgewijs "milde" voorwaardelijke straffen veroordeeld en nemen voorlopig niet meer aan het proces deel (hoogstwaarschijnlijk later nog als getuige). Van de resterende 5 aangeklaagden moest één na 18 maanden voorarrest vrijgelaten worden; een andere zit nog in voorarrest hoewel de hechtenisgronden duidelijk bezweken zijn.

Tot nu toe is tijdens het gehele proces nog geen enkel bewijs -zelfs geen aanwijzing- op tafel gekomen dat de resterende 5 iets met de zaak te maken zouden hebben. Wat er tot nu toe ligt zijn de bekentenissen van de inmiddels veroordeelden t.a.v. hun eigen daden. Eerdere verklaringen die belastend waren voor anderen zijn tijdens het proces allemaal ingetrokken.

Tot dusver heeft het hele proces niets anders bevestigd dan dat er aanslagen hebben plaatsgevonden. De ene aanslag na de ander werd opgedreund: politie-getuigen die de zaak opgemaakt hadden werden gehoord; getuigen die de schade 't eerst ontdekt hadden werden gehoord; persoonlijk van kranten vertelde over de

ontvangst en 't doorgeven van de verklaring aan de politie.

Alleen bij een aanslag op een bank en bij een aanslag op een stemburo in Mörfelden-Waldorf zouden daders gezien zijn. Maar zelfs hierbij raakten de getuigen à charge verstrikt in tegenspraken (de verdediging heeft geen enkele benoemd) en werd duidelijk dat het procesverbaal niet door hun maar door verhoorspecialisten is gedikteerd. En wanneer, in strijd met het procesverbaal, deze getuigen zich iets niet meer konden herinneren werden ze zelf bijna tot verdachten. Het Bundesanwaltschaft (BAW-openbaar ministerie) oefent grote druk uit. I.p.v. dat tegen te gaan en de getuigen in bescherming te nemen wordt dit door de rechtbank getoleereerd.

De vonnissen tot nu toe

Reeds op 27-4 werden de eerste vonnissen in de van elkaar gescheiden zaken uitgesproken. De scheiding kwam op aandringen van het BAW tot stand omdat de ten laste gelegde feiten voor 1987 plaatsvonden (dus nog niet onder par. 129a vallen) en bovendien bekentenissen betreffende de eigen daden voorhanden waren.

In spektakulaire weerleggingen hebben de aangeklaagden hun daden toegegeven, ze vanuit de toenmalige situatie gerechtvaardigd en bovendien elke eerdere verklaring over de deelname van anderen ingetrokken. Waarbij er op gewezen werd hoe deze verklaringen door de verhoorbeambten onder bedreiging werden afgedwongen.

Sigrun G. werd tot 1 jaar en 10 maanden (en een geldstraf van 1500,- DM) veroordeeld omdat ze aan twee aanslagen op stroommasten had deelgenomen.

Michael M. kreeg 1 jaar wegens deelname aan een aanslag op een

mast (en 1000,-DM). Voor beide straffen geldt 3 jaar voorwaardelijk.

Bij Uschi J. zag de rechtbank van een straf af omdat ze door de zware verwondingen die ze bij de mastaanslag opliep zwaar genoeg gestraft zou zijn.

In de tweede gescheiden zaak ging het om Mike K. Hij was zoezegd kroongetuige van het BAW. Hoofdzakelijk op grond van zijn "verklaring" beruste de hele 129a-konstruktie. Maar ook Mike herriep voor de rechtbank zijn eerdere verklaringen en legde een bekentenis t.a.v. zijn eigen daad af. Hij werd wegens deelname aan een mastactie (zomer '86) en wegens een eerdere zaak (invoer van katapulten) tot 1 jaar en 6 maanden veroordeeld met daarbij een geldstraf van 2000,-DM. Ook hier werd 3 jaar voorwaardelijk gevonnist. De voorwaardelijke straffen werden in alle gevallen daarmee gemotiveerd dat de aangeklaagden zich na Tsjernobyl in een navolgbare dadendwang bevonden, dat ze allemaal bekentenissen hebben afgelegd, dat ze dit soort dingen nu niet meer zouden doen en momenteel in een geordende familie- en werksituatie leven.

Feitelijk is dit een schaaakzet van rechtbank en BAW:

1) Geen van de 4 was nog als getuige te gebruiken omdat ze naar de illegale omstandigheden van de "verklaringen" hebben verwezen. Betreffende de aanklachten viel te vrezen dat deze illegale praktijk tijdens het proces teveel gewicht in de schaal zou leggen.

2) Hoewel de eerdere verklaringen herroepen zijn, beroept de rechtbank zich in de vonnissen daarop. Vooral wordt daarmee de stelling ondersteund dat de 4 eigenlijk meelopers waren en vooral door Andreas Eichler daartoe zijn aangezet.

Dit inhoudelijke onderscheid (hier de 4 meelopers, daar de resterende hoofdschuldigen) is met de voortijdige scheiding feitelijk geworden. Desondanks heeft het BAW hier een bittere tegenslag moeten slikken. De hun toebedachte rol van verklikker hebben de 4 overtuigend van de hand gewezen.

Reiner H. op vrije voeten

Sinds 23-5 is Reiner H. na 18 maanden voorarrest weer vrij. Hieraan vooraf gegaan was een voorstel van het BAW dat uiteindelijk voor hen in een debakel zou eindigen: net als bij de andere 4 zaken stelde het BAW een scheiding van de andere zaken voor omdat het vooronderzoek t.a.v. de hem ten laste gelegde feiten (3 mastakties) beëindigd zou zijn. De deelname aan 2 mastakties zou (op grond van eerdere verklaringen van anderen) onomstreden zijn. Alleen voor de derde ontbrak nog een bekentenis. Het BAW zou dan de aanklacht op 129a laten vallen en slechts op par. 129 veroordelen. Reiner moest

PROCESSEN

weliswaar een straf accepteren die niet onder de 2½ jaar zou liggen. Reiner wees deze deal af.

De achtergrond: Behalve de weer ingetrokken verklaringen van de reeds veroordeelden had de BAW tegen Reiner niets achter de hand. En alleen als Reiner zou toegeven ook aan de 3e mastactie te hebben deelgenomen kon de rechtbank een eerdere verklaring van Mike K. toch als waar bestempelen, volgens wie al sinds '86 een kriminele vereniging zou hebben bestaan. Want voor die tijd is de bewijsvoering van het BAW meer dan armzalig. Deze "bekentenis" zou dan vooral voor de resterende aangeklaagden gevolgen hebben.

I.p.v. hierin toe te stemmen diende Reiner een verzoek om toetsing van de hechtenis in ("haftprüfung", wettelijk voorgeschreven halfjaarlijkse toetsing door het gerechtshof of het voorarrest al dan niet moet worden verlengd). Reden: de hem ten laste gelegde daad zou niet zwaarder zijn dan die van de reeds veroordeelden en dus met zijn voorarrest van 18 maanden voldoende zijn afgedaan. De rechtbank stemde met het verzoek in en liet Reiner vrij.

Andi Semisch blijft in hechtenis
Andreas Semisch werd na tussentijds te zijn vrijgelaten (de aanklacht van lidmaatschap van een terroristische vereniging was niet houdbaar gebleken) in juli '88 voor een tweede keer gearresteerd. De enige grond: een zgn. linguïsties (taalkundig) rapport van BKA (Bundeskriminalamt)- expert Perret. Op basis van dit rapport werd hem door het BAW ten laste gelegd de verklaringen van de "Eichler-groep" te hebben geschreven en dus de intellectueel van deze vereniging te zijn. Dit rapport werd voor de rechtbank door de verdediging zodanig ontzenuwd

dat deze alle rapporten tenminste afzwakte en ze deels vandaag anders begrepen wil zien dan de manier waarop het BAW dat had gedaan. Deze hoofdgetuige à charge tegen Andi ging volkomen af waarop de verdediging de vrijlating van Andi eiste. Dit werd geweigerd. Plotseiling was er een hechtenisgrond op basis van nog minder aanklachten die vroeger al tot vrijlating hadden geleid.

Achtergrond: Andi Semisch is de enige die verregaand met zijn politieke stellingname voor de dag komt en geen geheim van zijn politieke gezindheid maakt. Bovendien heeft hij als enige aan de hongerstaking van de politieke gevangenen deelgenomen. Genoeg reden voor een voortdurende hechtenis en een hoge veroordeling.

Openbaarheid in het proces
Zat de rechtszaal de eerste weken propvol, de laatste weken waren hoogstens 50' mensen aanwezig. Vaak slechts 20-30 die door een dikke glazen wand van de rechtbank en de aangeklaagden zijn afgescheiden.

De hele tijd een volle rechtszaal is misschien wat teveel gevraagd. Maar desondanks: zo is de openbaarheid, de laatste bescherming van de aangeklaagden niet meer gewaarborgd. De hele burgerlijke pers (incl. de TAZ) negeert het proces-verloop. Daarom: organiseer manifestaties, info-avonden, verspreid info, stuur solidariteitsverklaringen op, schrijf gevangenen etc. Er moet meer leven in de brouwerij komen.

BI gegen die Flughafenerweiterung
c/o Helga Arnold
Wilhelm-Leuschner-Str. 50a
6082 Mörfelden

INSCHATTING VAN HET AUTONOME PROCESBURO IN FRANKFURT

De hiervolgende tekst was de basis voor een perskonferentie die het "Burgerinitiatief" en het autonome procesburo op 28-6-'89 belegd hadden. Ondanks het op grote schaal bekendmaken en uitnodigen verscheen er slechts één persvertegenwoordiger (dpa). Verder blonk de "vrije pers" uit in afwezigheid. In de kranten werd er geen woord over gerept.

"Vroeger werden onze posities en meningen nog verminkt weergegeven, zelfs dat doen ze tegenwoordig niet meer."

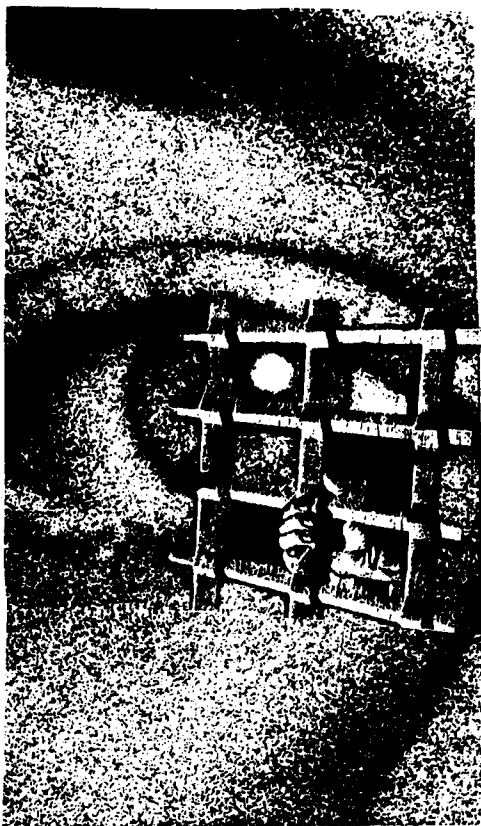
Ondanks het niet ongegronde gevaar dat een politieke inschatting van dit Startbahn-proces en de betekenis ervan in het kader van de talloze 129a-processen de kronkels in de hoofden van de aanwezige pers automatisaties in werking stelt, willen we het toch doen.

1. We hebben voor het begin van het proces gezegd en geschreven dat het zgn. "2.11-proces" slechts een voorwendsel is om geheel andere vormen van verzet in de schaduw van de dodelijke schoten aan te kunnen klagen en tot veroordelingen te komen. De juridische koppeling van de schoten op 2-11 met verzetsacties tegen de nucleaire industrie moest de relatief grote breedte en sympathie voor deze vormen van verzet, door de algemene distantiëring van de schoten, tot zwijgen brengen. Het Startbahn-proces bevindt zich nu in de 5e maand en een ieder die het horen en zien wil zal vaststellen dat tot op de dag van vandaag geen enkel woord, geen enkele procesdag de schoten van 2-11 als onderwerp had.

2. Wij hebben voor het begin van het proces gezegd en geschreven dat de arrestatiegolf na 2-11 vooral ten doel had -onder de permanente dreiging van een aanklacht wegens moord en onder de voorwaarden van een uitzonderingstoestand- om geheel andere verklaringen af te dwingen en af te persen. Verklaringen die niets, maar dan ook niets, met de zgn. opheldering van die schoten te maken hadden, maar klaarblijkelijk de prijs waren om een dreigende maanden- en jarenlange hechtenis te ontlopen.

Deze verwijten beantwoorde de burgerlijke liberale pers met een intensief zwijgen. Daarvoor pikte de pers als kippen elk woord op van het openbaar ministerie, van de Hessische minister van binnenlandse zaken of van het BKA, om een klimaat te scheppen dat zo ongeveer iedere vorm van repressie moest legitimeren. Het verassende verloop van het proces verandert schijnbaar niet deze manier van berichtgeving. Inte-

anders dan dat hun weigering om zichzelf of de anderen te belasten, hun weigering om politiek af te zweren, als extra straf erbij zal komen. Sterker nog: in de zgn. "milde" vonnissen is de hoge strafmaat voor de rest al vastgelegd. Werden de 4 aangeklaagden dankzij hun "innerlijke afkeer" voor het gerecht tot randfiguren, meelopers en misleiden gemaakt - zo blijft er voor de op de beklagdenbank verblijvenden niets anders over dan de rol van aanvoerders, hoofddaders en "geestelijke vaders".

Het maakt niet uit hoe dun, gekonstrueerd en grotesk de bewijzen en aanwijzingen tegen de resterende aangeklaagden ook mogen zijn. Ze staan binnen de logica van deze "milde" vonnissen als "leden van een terroristiese vereniging" al lang vast. Alleen zo is te verklaren waarom de processen tegen bijv. Andreas S. en Reiner H. gehandhaafd worden ofschoon de "bewijzen" belachelijk zijn in vergelijking met de 4 aangeklaagden in het andere gescheiden proces.

4. Met welke absurditeit en normaliteit 129a-processen doorgezet worden, wordt ook duidelijk met de 11 aanslagen die nog onder de overgebleven aangeklaagden verdeeld moeten worden. De tot dusver voor het gerecht ten toon gespreide bewijzen en aanwijzingen, bewijzen niets meer dan dat ze hebben plaatsgevonden: foto's van de plaats van het misdrijf gaan rond, sporen worden genoemd, rechercheurs van het BKA en LKA worden gehoord, getuigen die beschrijvingen van daders geven die op zo'n 5 miljoen jongeren van toepassing zijn. Zo kunnen de aangeklaagden net zo goed 11 verkeersongelukken van de laatste 3 jaar ten laste worden gelegd.

Maar daar gaat het niet om in deze 129(a)-processen. Tenslotte is een wezenlijke functie van 129(a) de legale opheffing van de bewijsvoering. In het Renault-proces is het niet anders gelopen. Daar moesten nog 4 aanslagen -als toevoegsel- het lidmaatschap van een terroristiese vereniging bewijzen. Een bewijsvoering die met een min of meer willekeurige reis door het aanslagsrelevante landschap de 129(a)-konstruktie zelf in leven houdt.

Het enige werkelijk belastende in het Startbahn-proces, het Renault-proces, tegen Ingrid Strobl e.v.a. is, dat deze aanslagen gepleegd zijn. Als strafvermeerdering komt daarbij dat de aangeklaagden tot de belasting van zich/haarzelf of van anderen niets hebben bijgedragen.

In deze logica past de weigering van een schadevergoeding voor Uli Winterhalter en Ulla Penselin. Volgens de rechtbank hebben ze hun hechtenis bij gebrek aan medewerking geheel aan zichzelf te danken.

5. Het is geen geheim dat 129(a)-processen geen "normale" processen

zijn. Ze zijn gebaseerd op uitzonderingswetten, bijzondere volmachten en rechtbanken, bijzondere rechters en niet in het minst op bijzondere hechtenisvoorwaarden; ook wel isolatiehechtenis genoemd. De uiteindelijk afgeronde processen tegen Ingrid en Uli bieden hiervoor voldoende vergelijkingsmateriaal. Daarentegen bevindt de bijzondere wetenschap zich nog in een beginstadium. De 129(a)-konstruktie vraagt nl. om nieuwe konstrukties voor de bewijsvoering. Of: zoals openbaar aanklager Pflieger het per abuis zo duidelijk wist te formuleren: nieuwe wegen om "de waarheid uit te vinden". Een proeve van kunstmatige zelfbevruuchting.

Met de nog wankele gedaante van het zgn. linguïstiese rapport worden we in het -door BKA-specialisten zo eufories omschreven- komputer-gesteunde tijdperk van de "linguïstiese vingerafdruk" binnengeleid. Bewijzen hoeven niet meer van de plek van het misdrijf afkomstig te zijn; wat voldoet is het woord, de politieke identiteit om zo aangeklaagden bij het strafbare feit te betrekken. De verdediging van de aangeklaagden zelf wordt tot een wezenlijk bewijsmiddel voor hun hechtenis en veroordeling. Een perverse vorm is de weigering van de aangeklaagde om een verklaring af te leggen, de weigering om tot de eigen veroordeling en die van anderen bij te dragen, tot een bewijs tegen hen zelf te maken.

En er is nog een bijzonderheid die het linguïstiese bewijs kenmerkt. Het linguïstiese rapport loopt op iets vooruit wat eigenlijk pas door dit rapport bewezen zou moeten worden. Voor adviseur Perret staat van te voren vast dat Andi S. met een a priori-waarschijnlijkheid van 50% de auteur van het kommuniquee is. Het resterende percentage voor de gewenste "hoge waarschijnlijkheid" wordt door de linguïstiese spookrijder met een mengeling van computerspelletjes en intuïtie aangevuld.

Het is eigenlijk schandalig, wanneer men een komplot tussen forensiese wetenschap en politieke justitie blindelings ontkend - normaal ondertussen, als men zoals in talrijke andere 129(a)-zaken daar steeds mee wordt gekonfronteerd. Wanneer men ons niet steeds zou verzekeren dat we hier in een rechtsstaat leven, zouden we eerder aan scènes uit een showproces denken.

Autonomo Procesburo Frankfurt

Autonomes Prozeßbüro Ffm
 JUZ Bockenheim
 Vattenrappstr. 38
 6000 Frankfurt/M.
 Tel. 069/703337
 jeden Di und Do 12 - 19 Uhr
 Spendenkonto für Haftbetreuung:
 Frankfurter Sparkasse von 1822
 BLZ 500 50 201
 Konto-Nr. 307 028 755 Ralf Stutzke
 Rechtshilfekonto:
 Postgirokonto Frankfurt
 Konto-Nr. 160 72 803 Volker Luley,
 Bunte Hilfe Frankfurt

gendeel: Daar waar het luid en zonder misverstanden werd gezegd ging de knop zelfs om. Bij het proces kon iedereen meekrijgen onder welke omstandigheden belangrijke belastende verklaringen tot stand gekomen zijn. Uschi J., Sigrun G., Ina T., Mike K. en Andreas Eichler hebben niet alleen de manier waarop de verklaringen afgedwongen werden voor en tijdens het proces openbaar gemaakt: ze hebben ook belangrijke verklaringen, waarop de akte van beschuldiging is gebaseerd, teruggenomen en herroepen. In ieder "normaal" proces zouden deze verhoormethoden en omstandigheden reden zijn geweest voor een openlijk schandaal. Klaarblijkelijk echter is zelfs de "kritiese openbaarheid" allang gewend aan de zinnige vrijheid voor de vijanden van deze vrijheid.

3. De eerste veroordelingen tegen 4 Startbahntegenstanders zijn geveeld. Het waren zogenoemde "milde" straffen (ze waren allen voorwaardelijk). Hoe weinig het daarbij om de hoogte van de straffen ging, maar veeleer om de politieke houding, waarmee eigen en kollektief handeler werd verklaard, maakt de motivering van deze veroordelingen duidelijk. Beloond werd in dit van de rest gescheiden proces geheel onverhuld en openlijk het feit dat bij de aangeklaagden een "princiepelijk rechtsvijandige houding" voor het gerecht niet aan het licht gekomen is, dat ze tijdens het proces een "innerlijke verandering" getoond hebben en voor de toekomst een "geordend leven" te verwachten is. Hiermee bewijst de rechtbank zelf dat de politieke justitie in haar kern een politieke houding en identiteit bestraft dan wel beloond. Voor de resterende aangeklaagden betekent dat niets

Meer over de Startbahn is te lezen in o.a. Zwarte nr. 89, 93, 94, 98, 100, 101, 102, 103, 114, 121 en 123.

STAND VAN ZAKEN NA DE TIENDE HONGERSTAKING BR

Er is nauwelijks iemand die het materiële resultaat van de tiende hongerstaking van de gevangenen uit RAF en VerZ als een succes ziet. Mildere hechtenisomstandigheden werden slechts op kleine schaal doorgevoerd en alleen voor individuen. Alhoewel deze kleine verbeteringen voor de betroffenen personen veel betekenen. Christian Klar uitte zich hierover in zijn verklaring na het afbreken van de hongerstaking als volgt: "... en dat zeggen we ook met betrekking tot het niet bereiken van het doel van de hongerstaking nu: wij zijn blij over het praktische begin voor enigen van ons !! Het is ook een begin voor ons allen, ieder is het kollektief !". Door veel gevangenen en ondersteuninggroepen wordt er wel een politiek succes gezien, dat op gang gekomen is, in het kader van solidariteit: de (tijdelijke) ondersteuning van de hongerstaking (HS) door een spektrum dat zich bij voorgaande hongerstakingen vooral van afwijzend tot bedekt solidair opstelde. De breed gedragen eis tot samenvoeging, zij het uit humanitaire overwegingen, wordt gezien als een positieve ontwikkeling binnen links. Op de grond van de balans staat de behoefte aan discussie, de dialoog tussen de gevangenen, de dialoog tussen binnen en buiten, dat is het centrale punt in de verschillende verklaringen nav het afbreken van de hongerstaking.

Kleine groepen in de bajes in Lübeck en in Köln-Ossendorf, onderbreking van de hechtenis voor Angelika Goder, familiebezoek zonder bewaking en zonder glazen scheidingswand. Dit zijn zo'n beetje de meest vergaande successen van een HS die bijna tot doden geleid heeft.

In Lübeck zijn Gabriële Rollnik (overgebracht uit de inmiddels gesloten 'Hochsicherheitstrakt' in West Berlijn) Hanna Krabbe, Ingard Möller (sinds 17 jaar in gevangenschap) en Christine Kubly samen in detentie. Zij hebben de beschikking over een gemeenschappelijke ruimte met kookgelegenheid. De post die tijdens de HS werd achtergehouden hebben ze inmiddels gekregen. In Köln-Ossendorf is er een groep die bestaat uit Christa Eckes, Adelheid Schulz, Sieglinde Hofmann en Ingrid Jakobsmeier. Zij hebben 'Umschluss' (=gezamenlijk in één cel) en gezamenlijk luchten en ook contact met andere gevangenen. Hier zijn echter alweer wat beperkingen doorgevoerd; Landsadvokaat Rebmann heeft voor Gabriële en Christine alweer afgekondigd dat zij hun bezoek weer achter de glasafscheiding moeten ontvangen. Tijdens de HS was dit niet zo.

In Köln-Ossendorf waren bij de vrouwen eerst alle cellen geopend ('Aufschluss') op de ochtend en 's avonds voor enkele uren. Nu is alleen nog 'Umschluss' op de ochtend.

In Lübeck en Ossendorf neemt men nog steeds de mogelijkheid in overweging om over te gaan tot grotere groepen van 8 personen, zoals voorgesteld is door staatsveiligheidsdienstchef Boeden. Verder zijn er geen groepen gevormd. Dit komt oa door het feit dat de CDU/CSU-staten geen politieke gevangenen willen overplaatsen naar SPD-staten. Minister van justitie van Beieren Mathilde Berghofer-Weichner zei het volgende tegen haar collega Jutta Limbach tijdens een debat;

"Wanneer zij bij elkaar zijn, richten ze zoveel onheil aan, versterken zij zichzelf en elkaar in hun misdadige overtuiging, zodat de gevolgen net zo erg zijn kunnen (...) Er bestaat een gezegde: de domme geeft toe."

In West Berlijn bestaat het aanbod om daar een groep van 4 tot 6 politieke gevangenen te plaatsen, maar daarvoor 'missen' de mensen. Zogenaamde 'veiligheidsdiensten' knutselen -als men de Spiegel mag geloven- aan een omleiding langs de beierse en baden-würtemberse lijn. Uit de tussen bond staten en staat gesloten overeenkomst wat betreft de quote van (gevangen) 'zittende terroristen' zou volgen, dat Beieren en Baden-Württemberg andere politieke gevangenen aangedragen krijgen, wanneer de gevangenen uit RAF en VerZ overgeplaatst zouden worden. Gedacht wordt daarbij aan de Koerden, die op dit moment wachten op het massaproces dat tegen hen begint (Düsseldorf 24-10) gebaseerd op een aanklacht op grond van Paragraaf 129a. Afgezien van het feit dat deze gevangenen te maken hebben met taalproblemen, doet dit soort van overwegingen blijk van misselijk gekonkel.

STAGNATIE EN VERSCHERPING

In Hessen hebben Gisela Dutzi en Ingrid Barabass gezamenlijk luchten en douchen. Bezoek 'mag' zonder glasafscheiding, wanneer een bezoek(st)er geen strafblad heeft (en dat heb je al snel te pakken in de BRD-typ). Telefoneren mag, net zoals bij de andere gevangenen, maar er wordt wel meegeluisterd. Celdoorzoekingen worden in plaats van 4 keer per week 'nog maar' eens per week gedaan. Lichamelijk onderzoek komt bij de vrouwen 'slechts' voor wanneer ze bezoek hebben gehad zonder de glazen afscheidingswand.

Sigi Happe und Gabi Hanka hebben 'Aufschluss' en contact met Gisela en Ingrid.

Het ergste blijft de situatie in Beieren en Baden-Württemberg. In Stammheim zitten weliswaar 5 gevangenen uit de RAF (Christian Klar, Eva Hauke, Manuela Happe, Rico Prauss en Andrea Sievering) en 1 koerdische gevangene, het enige gemeenschappelijke wat hen geboden wordt, is één uur per week gezamenlijk TV-kijken. Na de HS werd de censuur verscherpt; briefbijlagen komen niet door, om belachelijke redenen wordt de informatie van gevangenen beperkt, waar het mogelijk is.

Ook Günter Sonnenberg in Bruchsal wordt getreiterd. Hij mag per maand slechts voor f20,- aan postzegels, dingen zoals thee, koffie, briefpapier, carbonpapier, worden vaak in beslag genomen. Hij heeft één uur per week gemeenschappelijk luchten met Karlos Grosser. Een gevangene uit Bruchsal heeft stafoverplaatsing gekregen omdat hij geprobeerd heeft met de 2 anderen contact op te nemen. In Aichach hebben Brigitte Mohnhaupt en Claudia Wannersdorfer 3 keer per week één uur 'Umschluss'. Het verzoek van Rolf Heissler om voor een bezoek bij de vrouwen overgeplaatst te worden van Staubing naar Aichach werd afgewezen.

In Celle moesten Karl Heinz Dellwo, Lutz Taufer en Knut Folkerts vanwege een fotoboek van Marc Chagall in de isolatiebunker. Tijdens de HS hadden zij gemeenschappelijk luchten, daarbij konden zij ook zonder problemen boeken en tijdschriften meenemen. Op 27-7 werd door bewakers verboden het fotoboek mee te nemen. Karl Heinz die dit niet zomaar wilde slikken, werd door kommando's gegrepen en in elkaar geslagen. Hij werd voor 7 dagen in de isolatiebunker gegooid. Men is er bang voor dat hij bij deze overval een nierverwonding heeft opgelopen.

Lutz en Knut, die zijn terugkeer eisten, moesten een halve nacht op de luchtplaats blijven, om daarna voor 4 dagen in de isolatiebunker gezet te worden. Na deze 'voorvallen' is het gemeenschappelijk luchten verkort met een uur.

Als resultaat van de HS mogen de 3 nu iedere 14 dagen 5 minuten telefoneren, én bezoek van naaste familie zonder bewaking.

In Hamburg heeft Luitgard Hornstein na de HS 'Umschluss' en gemeenschappelijk luchten met verschillende andere gevangenen.

Claudia Wannersdorfer lijdt aan epileptische aanvallen, die veroorzaakt worden door de omstandigheden in de bajes. Volgens de artsen is het dringend aan te raden Claudia niet meer alleen in isolatie te zetten, omdat zij de aanvallen niet van tevoren voelt aankomen en daardoor veel gevaar loopt zichzelf te verwonden. Claudia zit echter nog steeds in isolatie, met als uitzondering de 'Umschluss' met Brigitte, 3 keer per week.

onthouden van briefpapier, radio, kranten ed. en een verbod op het kopen van spullen (met name schrijfgerei) wordt geprobeerd de gevangenen te breken". Ook het plaatsen van politieke gevangenen in normale detentie, is vaak eerder een verzwaaring, een verscherpte provokatie, dan een verlichting. Afgezien van het feit, dat steeds weer uitgerekend (neo)nazi's op de afdelingen van de politieke gevangenen geplaatst worden, worden ook andere manouyres gestart.

ONDERBREKING VAN DE GEVANGENSCHAP

Vrijlating van de 'Haftunfähige' gevangenen, was naast de eis tot samenvoeging een van de centrale eisen. Voor Angelika Goder kon hier echt een succes geboekt worden. Haar detentie wordt onderbroken, zodat zij in een extern ziekenhuis een dringende operatie kan ondergaan. Na de operatie wordt haar eveneens nog wat tijd 'gegund' om te revalideren.

Christoph von Hören, die tot 18 maanden was veroordeeld wegens het organiseren van een manifestatie ter ondersteuning van de eis tot samenvoeging en voor de vrijlating van Günter Sonnenberg (ondersteuning van een terroristiese vereniging), is tijdens zijn gevangenschap zo zwaar ziek geworden, dat hij sinds midden maart (met onderbrekingen), op de intensive Care van het bajesziekenhuis Fröndenberg lag. Hij zal op 19-10 worden vrijgelaten. Weliswaar niet op grond van het feit dat hij 'Haftunfähig' is, voor justitie was dat geen reden. De vrijlating is het gevolg van de 'normale procedure', waarbij men na bewijs van goed gedrag na het uitzitten van de helft van de straf op vrije voeten wordt gesteld. De rest van de straf blijft staan als voorwaardelijk. (Christoph is inderdaad vrijgelaten-typ.) In de laatste tijd hadden talrijke mensen zich voor de vrijlating van Christoph ingezet, omdat zij bang waren dat hij anders invalide uit de bajes zou komen.

Daarintegen is er niets veranderd bij Günter Sonnenberg, die vanwege een hoofdletsel, opgelopen tijdens zijn arrestatie, 3 operaties moest ondergaan, waardoor hij lijdt aan epilepsie. Hoewel Günter sinds enige tijd geen verhoogde kans op epileptiese aanvallen heeft, hij heeft medicijnen die veel bijwerkingen hebben en die verslavend zijn, is het hem verboden een vertrouwensarts te bezoeken. Bernd Rössner is volgens verschillende rapporten en zelfs naar mening van de staatsveiligheidsdienst 'Haftunfähig'. Ondertussen liggen er bij het beierse ministerie van justitie nieuwe rapporten, waarin hij als 'niet-volgens-de-regels-in-detentiehouden' wordt omschreven. Een reactie van het ministerie is er tot nu toe niet geweest.

VAN 'NORMALE DETENTIE' TOT VERGASSEN

Deze veel betekende formulering (geciteerd uit de brochure 'zur Haft-situation der Gevangenen aus der RAF und dem Widerstand') gebruikte landsadvocaat Lampe, om een, met name de laatste tijd, verzwaard detentieprogramma te karakteriseren. Steeds vaker worden de speciale hechtenisomstandigheden waarin politieke gevangenen verkeren, gekombineerd met de 'normale' detentie, zoals bijvoorbeeld de plicht om te werken. "Deze als normale hechtenisomstandigheden gedefinieerde maatregelen worden steeds meer als poging grip te krijgen op de gevangenen ingezet. De bajesen beroepen zich op de kooperatie-plicht van de gevangenen; met bijvoorbeeld de verplichte (gedwongen) arbeid (NB in een isoleercel !); met het

Zo kondigde minister van justitie Remmers aan, dat hij bij Karl Heinz, Lutz en Knut 5 andere gevangenen wil plaatsen, van wie er 2 als informant bekend staan. De advocaten legden een verklaring voor van een voormalige sociale gevangene, waarin hij vertelde over de pogingen van de bajesleiding om politieke gevangenen via hem uit te horen. In ruil daarvoor zou hij voor strafvermindering in aanmerking komen, en hij zou er een bewijs van krijgen dat hij in de bajes gewerkt had, wat hem bij vrijlating dan recht op een uitkering zou geven. Het officiële verhaal klonk twijfelachtig ("wij willen niet eens weten wat zij allemaal bepraten"). Een voorlichter van justitie rechtvaardigde deze poging daarentegen aan de hand van de in Bonn geplande demo, het

kon zijn dat de veiligheidsdiensten in dit geval meer hadden willen weten. Pikant detail bij de achtergrond van dit verhaal: In de bajes van Celle, '78, werden 2 gevangenen bij Sigurd Debus (hij werd later tijdens een HS vermoord door middel van dwangvoeding) geplaatst. Om zijn vertrouwen te winnen zetten ze een ont-snappingpoging in scène, door een gat in de muur van de bajes te laten springen. Door de veiligheidsdienst geësceneerd en 10 jaar lang als RAF-aktie verkocht.

DE FRONTEN SCHEUREN

Bladen zoals de Spiegel maken op propagandistische wijze gebruik van het feit dat er voor enkele individuele gevangenen wat minieme verzachtende hechtenisomstandigheden zijn ingevoerd, aan de ene kant, en aan de andere kant de behoefte van de gevangenen om de discussie aan te gaan om aan te tonen dat er een scheuring in het front gaande is. Met vette koppen als "politici laten samenvoeging van gevangenen toe, terroristen distansiëren zich van de RAF-lijn" doen ze alsof een hoofdstuk uit de jongste BRD geschiedenis op harmonieuze wijze afgesloten kan worden.

De 'rede' heeft blijkbaar aan beide kanten haar intrede gedaan. In Köln is het 'experiment samenvoeging' inmiddels gelukt. "De vrouwen zijn een stuk vriendelijker dan vroeger" (spiegel 24-7). Op deze platte wijze wordt de samenvoeging van de 4 vrouwen in Lübeck beschreven. De indruk moet schijnbaar gewekt worden dat de gevangenen door de bereidwilligheid van de SPD-staten om hen in kleine groepen bij elkaar te zetten, een stuk inschikkelijker geworden zijn -deëskalatie aan beide kanten. Aangegrepen worden ook de verschillend beschreven opgaven voor de toekomst, die te lezen zijn uit de verklaringen van de gevangenen na het afbreken van de HS. De Spiegel heeft het over de "afkeer van de gewapende strijd", zonder dat dit ergens in een verklaring gesteld is. Vooral de behoefte aan discussie bij de gevangenen wordt geïnterpreteerd als opening in richting integratie. De uitlating van Karl Heinz "de shit van het systeem zal voor ons nooit meer het doel zijn", wordt als kuriosa behandeld, omdat "de gewapende strijd van de RAF-gemeente niet meer als recept wordt voorgeschreven". Tegelijkertijd wordt er in de ondersteuningsscène een soort van radeloosheid gekonstateerd, wat gezien wordt als aanwijzing voor wezenlijke veranderingen.

Staatsbeschermers spreken van "opheffingsverschijnselen", hardliner Rebmann heeft het zelfs over een "geringere gevaarlijkheid" van de RAF. In de harde kern zou tegenwoordig sprake zijn van "een proces van strategische en ideologische heroriëntering". Het verloop van de HS en de verklaringen gaven er duidelijk blijk van dat "de HS geen voortvloei sel was uit de discussies tussen de 'kommando's' en de 'strijdende eenheden'" (Frankfurter Rundschau 28-7). Op deze manier worden de kleine veranderingen in de hechtenisomstandigheden voor enkelen, afgedwongen met inzet van mensenlevens, niet bestempeld als humanitair, maar ze worden afgedaan als beloning voor een verzonnen overtuigingsverandering bij de gevangenen.

De bovengenoemde brochure is te verkrijgen via advokate Trobitzsch, Grotestr. 1a, 3000Hannover 91 BRD.

Over het verloop van de discussies die inmiddels op gang gekomen zijn willen we berichten in de loop van de komende Zwartes.

SINGER ZINGT NIET

De stichting "Bisschop Bekker Instituut" heeft als doelstelling: de bevordering van het wetenschappelijk onderzoek op het terrein van de zwakzinnigheid en de zwakzinnigheidszorg, zowel nationaal als ook internationaal. Zij maakt gebruik van het N(ationaal) I(nformatiesysteem) G(ehandicaptten).

Voor begin november van dit jaar heeft deze stichting een "besloten workshop" georganiseerd rond het thema "Bio-ethiek en zwakzinnigheid", nadat om ons onbekende redenen een groot symposium "Het soete leven" in maart van dit jaar werd afgelast.

Stargastpreker voor beide gelegenheden zou Peter Singer hebben moeten worden, een Australische filosofieprofessor die op het gebied van bio-ethiek "baanbrekende" standpunten inneemt.

"Voor zover de dood van een gehandicapte baby tot de geboorte van een kind leidt, dat meer kans maakt op een gelukkig leven, is het totaal aan geluk groter, wanneer de baby met handicap wordt gedood".

Je denkt bij het lezen van deze uitspraak bijna automatisch aan de rassetheorieën van het fascisme met z'n mensverachtende gevolgen voor gehandicaptten, homo's en andere minderheidsgroepen. Maar zover teruggaan in de geschiedenis is helemaal niet nodig. Want tegenwoordig - 50 jaar na de programs van het Naziregime - is het Peter Singer die harop nadenkt over wat levenswaardig en wat waardeloos leven is en die het vermoorden van gehandicapte babies propageert. En hij timmert met deze ideeën ook nog behoorlijk aan de weg.

Volgens onze laatste informatie komt nu deze Peter Singer niet, maar de "besloten bijeenkomst" gaat door in Utrecht. Precies plaats en tijd zijn nog niet achterhaald. Het publiek zal echter achteraf worden geïnformeerd door een vooraf aangekondigde perskonferentie.

De vraag rijst: waarom al deze terughoudendheid bij informatieverstrekking, waarom al dit geheimzinnige gedoe? eeft de stichting met z'n prachtig roomse schuilnaam soms te

verbergen, waarmee ze zich zoal bezig houdt en wat ze voorstaat? Of is het soms de bedoeling dat deze Peter Singer alsnog door 'n achterdeurtje mag binnenkomen om de aanhangerschap voor z'n ideeën uittebreiden?

Eén ding is echter wel héél opvallend: de grote overeenkomst met de Singer-affaire vorig jaar in de Bondsrepubliek. Daar alvast een kort commentaar van.

Na heftige - ook interne discussies heeft de stichting "Lebenshilfe für Geistigbehinderte e.V." uiteindelijk de uitnodiging aan Peter Singer besloten in te trekken. Volgens oorspronkelijk plan zou hij hebben moeten spreken op het Europese Symposium "Biotechniek - Ethiek - Geestelijk Handicap / gezondheidszorg 2000 en levensperspektieven voor gehandicaptten". Zijn referaat droeg de titel "Onderscheiden tussen leven en leven - een verweer". En omdat hij dan toch al in de BRD zou zijn wilde het instituut voor Sonderpedagogiek van de universiteit Dortmund hem ook wel een referaat laten houden.

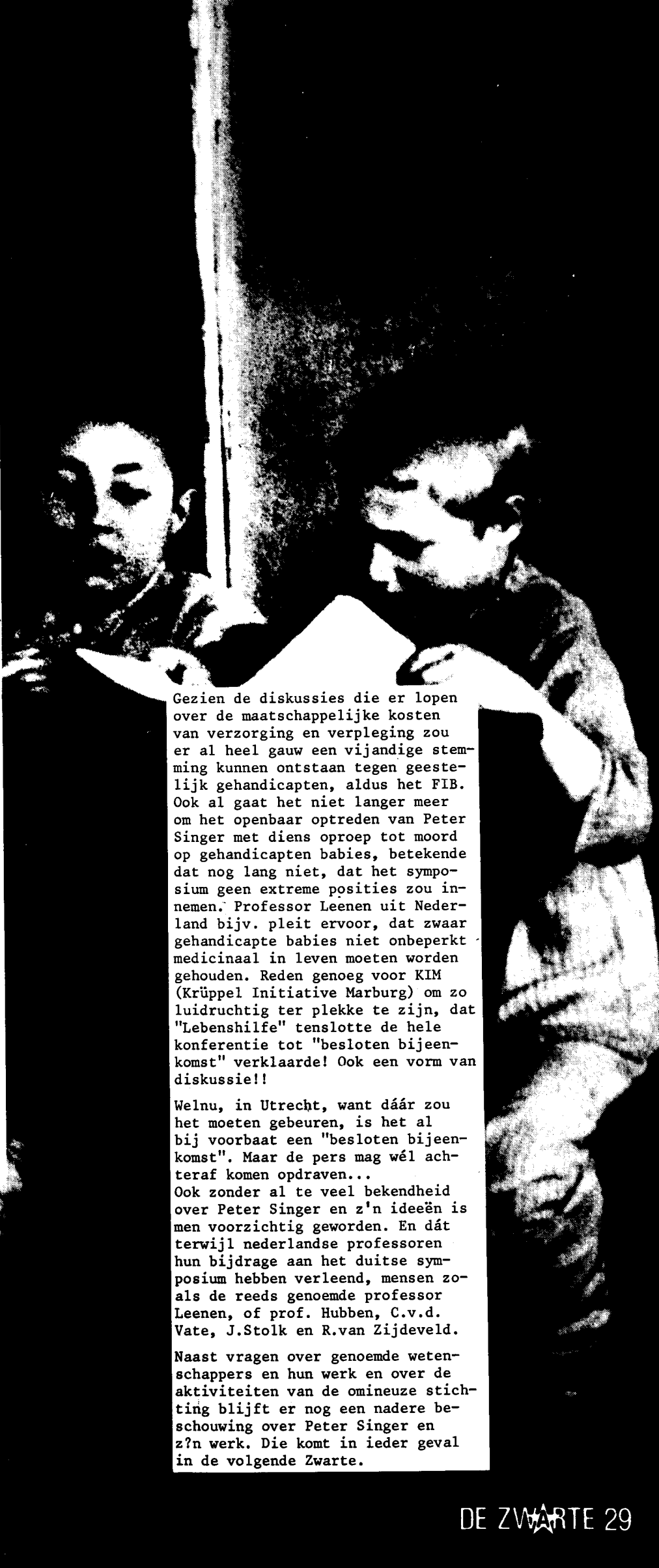
Maar toen brak een storm van protest los. Organisaties als de DGSP (Deutsche Gesellschaft für Sozialpsychiatrie) en de VSL (Verband der Sonderschullehrer) eisten, dat hem het spreken zou worden ontzegd, omdat z'n theorieën "een massieve ingreep betekenen in de meest fundamentele ethiese, onaantastbare waarden van het menselijk leven, de menselijke waardigheid en de individuele rechten van de mens; en dát ongeacht de manier waarop en de omvang waarin de beperkende ingreep zou plaatsvinden". Het verzet had succes. Ook in Dortmund werd Singer tot ongewenst persoon verklaard.

Hoe kwam echter de vereniging "Lebenshilfe" ertoe om zo'n man überhaupt uit te nodigen, terwijl de vereniging toch voor de gehandicaptten in de bres springt? Omdat het bij Peter Singer om een theoreticus zou handelen, wiens opvattingen in Azië al hoog aanzien genieten. Men vond het bijna een gebod en plicht om gekwalificeerde kritiek op hem los te laten. Toen echter werd vernomen dat Singer onze uitnodiging zou gebruiken om elders in de BRD nog andere referaten te houden, werden de meningen

herzien, omdat voor die referaten ze niet de zekerheid konden bieden dat op gepaste wijze een tegenwicht zou worden geboden.

Het FIB (Verein zur Förderung und Integration Behinderten) beschouwt deze argumentatie als bijzonder zwak. Het is toch vanzelfsprekend, dat een wetenschapper bij bezoek aan het buitenland daar ook nieuwe kontakten aanknoopt; dat is z'n goed recht ook! Maar het is veelmeer het protest van buitenaf geweest die de koerswissel bij "Lebenshilfe" heeft veroorzaakt. Bovendien kan volgens het FIB de argumentatie voor de uitnodiging door "Lebenshilfe" zelf niet door de beugel. "Op het ogenblik dat je hem bij een symposium z'n uitgangspunten en visies laat verkondigen in een referaat, wek je daarmee naar buiten toe de indruk, dat het om een bespreekbare theorie gaat. Het doden van babies mag nooit en te nimmer ter discussie staan". Daarom moet juist in een tijd, waarin veel mensen weer vatbaar zijn voor neo-nazistische ideeën, ieder openbaar optreden van Singer onmogelijk worden gemaakt.

Ook de Duitse overheid (ministerie voor jeugd, gezin, vrouw en gezondheid had het patronaat over het symposium!) liet wat krities geluid over Singer horen. Het ministerie zou, zo liet men weten, zich hebben teruggetrokken, wanneer de uitnodiging van Singer niet ingetrokken zou zijn. Het symposium zelf echter werd van enorm grote betekenis geacht voor de richting waarin over de toepassing van genetechnologie ter voorkoming van handicaps straks beslist gaat worden. Maar juist op dit punt liggen de standpunten ver uitelkaar. Zowel het FIB als ook Lebenshilfe zien gevaarlijke kanten aan de zogenaamde "prenatale diagnostiek, dwz. het vroegtijdig opsporen van afwijkingen bij embryo's en het korrigeren van genetische afwijkingen door middel van genetechnologie. De toepassing van deze mogelijkheden zou ook makkelijk daartoe kunnen leiden, dat ouders die een gehandicapt kind ter wereld brengen, daarvoor de schuld krijgen, of dat vrouwen verplicht worden gesteld om bij een negatieve uitslag van het onderzoek het kind te laten aborteren. Zulke praktijken zijn al eerder in Duitse ziekenhuizen voorgekomen.

Gezien de discussies die er lopen over de maatschappelijke kosten van verzorging en verpleging zou er al heel gauw een vijandige stemming kunnen ontstaan tegen geestelijk gehandicapten, aldus het FIB. Ook al gaat het niet langer meer om het openbaar optreden van Peter Singer met diens oproep tot moord op gehandicapten babies, betekende dat nog lang niet, dat het symposium geen extreme posities zou innemen. Professor Leenen uit Nederland bijv. pleit ervoor, dat zwaar gehandicapte babies niet onbeperkt medicinaal in leven moeten worden gehouden. Reden genoeg voor KIM (Krüppel Initiative Marburg) om zo luidruchtig ter plekke te zijn, dat "Lebenshilfe" tenslotte de hele konferentie tot "besloten bijeenkomst" verklaarde! Ook een vorm van discussie!!

Welnu, in Utrecht, want dáár zou het moeten gebeuren, is het al bij voorbaat een "besloten bijeenkomst". Maar de pers mag wél achteraf komen opdaven...

Ook zonder al te veel bekendheid over Peter Singer en z'n ideeën is men voorzichtig geworden. En dát terwijl nederlandse professoren hun bijdrage aan het duitse symposium hebben verleend, mensen zoals de reeds genoemde professor Leenen, of prof. Hubben, C.v.d. Vate, J.Stolk en R.van Zijdeveld.

Naast vragen over genoemde wetenschappers en hun werk en over de activiteiten van de omineuze stichting blijft er nog een nadere beschouwing over Peter Singer en z'n werk. Die komt in ieder geval in de volgende Zwarte.

TAM-TAM: EEN ANDERE

Nijmegen 1990

DE EKONOMIESE WERKELIJKHEID

Kijkend naar het half elf jaarlijks lijkt het alsof het functioneren van de economie alleen maar bestaat uit de dollarkoers, de Dow Jones-index, het rentepercentage en de betalingsbalans. De nieuwsmakers laten zelden de verbanden zien tussen deze economische structuren en honger, uitbuiting en milieuvernieting in de wereld. Zo wordt honger en ondervoeding in onderontwikkelde landen vaak veroorzaakt doordat de beste landbouwgronden worden gebruikt voor de verbouw van exportgewassen voor de rijkere landen (veevoer, koffie, ananas). Door ons gebruik van tropisch hardhout voor deuren en kozijnen verdwijnen in Zuid-Amerika enorme regenwouden en daarmee de leefomgeving voor de oorspronkelijke bewoners.

De wereldeconomie wordt in grote mate vormgegeven en in stand gehouden door machtige instituties in ons deel van de wereld: staatsbureaucratieën, multinationale ondernemingen, banken, internationale organisaties als het IMF (Internationaal Monetair Fonds) en de wereldbank. Het hoofddoel van deze organisaties is het vergroten van hun winst, hun macht en hun efficiëntie, andere overwegingen zijn hieraan ondergeschikt. De verantwoordelijkheid voor de gevolgen van het beleid dat deze doelen nastreeft wordt niet genomen. De G7, de jaarlijkse topconferentie van de belangrijkste industrielanden van de wereld heeft binnen dit geheel een belangrijke coördinerende taak. Tijdens de G7 stemmen deze regeringsleiders hun beleid op elkaar af en wordt in grote lijnen de koers van het IMF bepaald

HET IMF

Arme landen hebben hun schuldenlast steeds verder zien toenemen. Vanaf '81 zagen steeds meer landen zich genoodzaakt aan te kloppen bij het IMF. Het IMF is in '44 opgericht en heeft als doelstelling het internationale financiële verkeer te reguleren. In die hoedanigheid geeft het steun aan landen die problemen hebben met hun betalingsbalans. Het IMF is dus geen hulporganisatie en het stelt harde voorwaarden aan landen die willen lenen. De geleende bedragen zijn niet groot, maar een land dat leent en poogt de harde voorwaarden na te leven kan rekenen op verdere geldelijke steun van banken en overheden uit de rijkere landen

(ook in de vorm van leningen). De voorwaarden die gesteld worden houden voor een land het volgende in: -Bezuinigingen - het wegvallen van subsidies, bijvoorbeeld op brood -Stijging van levensonderhoud, -Het bevorderen van de exportsector, hetgeen ten koste gaat van de binnenlandse markt. Kortom, dit alles komt er op neer dat vooral de armsten in de samenleving de kosten moeten dragen, door een beleid dat de problemen niet oplost, maar eerder in stand houdt.

TEGENKRACHTEN

Veel groeperingen zijn op diverse terreinen actief met het aan de haak stellen van misstanden in de wereld. De middelen en doelen lopen sterk uiteen: een inzameling voor een dorp in Ghana, een handtekeningenactie voor een Koerdische politiek vluchteling, een publiciteitscampagne om een gifbelt in de wijk opgeruimd te krijgen, een blokkade van een bedrijf met banden in Zuid-Afrika.

Wanneer er echter te weinig oog is voor een gezamenlijke strategie die rekening houdt met de maatschappelijke context, bestaat het gevaar dat verschillende maatschappelijke bewegingen tegenover elkaar komen te staan (de milieu- en vakbeweging bijvoorbeeld). Een ander gevaar is dat een groepering het contact met de basis verliest, volledig wordt opgeslorpt door het werk in bijvoorbeeld adviesraden voor de overheid en zo zijn élan verliest.

Volgens ons is het belangrijk voor de diverse progressieve groepen om onderling contact te hebben en zich te verdiepen in

de samenhang en onderlinge verbanden tussen verschillende deelproblemen. Derde wereldgroepen kunnen bijvoorbeeld in hun strijd voor een rechtvaardige verdeling in de wereld niet slagen zonder daar de ecologische aspecten bij te betrekken; omgekeerd zal de milieubeweging er niet in slagen de globale milieuvernieting te keren zonder de positie van de economies zwaksten van de wereld hierin te betrekken. Uiteindelijk zijn alle grote maatschappelijke problemen van de wereld met elkaar verbonden omdat ze zijn verweven met de economische structuur in de wereld. Zo is de oorlogsindustrie een van de grootste vervuilers van de aarde, en een belangrijke factor in de relaties tussen geïndustrialiseerde landen en Derde Wereldlanden.

EEN NIEUW PERSPEKTIEF

In groeiende kring ontstaat aandacht voor de verbanden tussen de diverse aandachtsvelden, zowel nationaal als internationaal. Een sterk voorbeeld hiervan in Nederland is het samenwerkingsverband "Honger hoeft niet". Dit bestaat uit milieugroepen, Derde Wereldbeweging en boerenorganisaties. Verder is er binnen de kerken het "Conciliair proces over vrede, Gerechtigheid en Heelheid van de Schepping". Hierbij wordt getracht de oorzaken en onderlinge relaties van militarisering, armoede en milieubederf aan de orde te stellen. Ook als de resultaten niet direct tastbaar zijn kan een ontmoeting tussen verschillende groeperingen de moeite waard zijn.

Zij kunnen hun ideeën uitdragen, hun blik verwijden, nieuwe inspiratie opdoen; en de bunde-

EKONOMIE

ling van de verschillende bewegingen zal hun gezamenlijke uitstraling op de Nederlandse samenleving vergroten.

Sinds 1984 wordt jaarlijks "The Other Economic Summit" (TOES) gehouden, tegelijkertijd en in dezelfde stad als de jaarlijkse vergadering van de G7. TOES is een 'alternatieve konferentie', georganiseerd door progressieve sociale bewegingen, waarin de kwalijke gevolgen van het beleid van het IMF en van de industrielanden in het algemeen worden bekritiseerd. Het is een ontmoetingsplaats van betrokken mensen met verschillende achtergronden. Er ontstaan nieuwe inzichten, er worden contacten gelegd en gezamenlijke activiteiten ontwikkeld.

In TOES'89, op 15 en 16 juli in Parijs, waren naar schatting zo'n 1000 deelnemers aanwezig. In een centrale zitting legden vertegenwoordigers van "zeven

van de armste volkeren van de wereld" getuigenissen af van wat de gevolgen van het beleid van het IMF voor hun volkeren zijn. Het thema werd verder uitgediept door een forum van 'deskundigen' en vele bijdragen van deelnemers in de zaal. In dertien werkgroepen werd een scala van onderwerpen besproken, zoals: arbeid, onderwijs, vrouwenstrijd, gezondheid, wetenschap, landbouw, milieu, energie, ontwapening...

TOES'89 was van groot belang voor progressieve groeperingen in Frankrijk.

Ook de 'tegenkonferentie' in Berlijn, tijdens de jaarvergadering van het IMF in september '88, bracht veel enthousiasme teweeg.

NIJMEGEN 1990: TAMTAM!

Sinds augustus '89 zijn wij met een groep mensen uit Nijmegen bezig met de voorbereiding van een TOES in Nijmegen. Onder de naam "TAMTAM, een andere economie" willen we een tweedaagse manifestatie c.q. konferentie organiseren. TAMTAM staat voor communicatie, voor beweging en kommotie, en voor de Derde Wereldcultuur.

DE EERSTE DAG

Ons staat daarbij voor ogen om op de eerste dag een geheel te presenteren dat gericht is op het 'brede publiek'. De nadruk zal op informatievoorziening liggen, om de samenhang tussen de grote wereldproblemen breder onder de aandacht te brengen. Tegelijk is deze eerste dag bedoeld om meer aandacht te geven aan de TOES in Washington -die tegelijkertijd zal plaatsvinden- en aan de TAMTAM-konferentie de volgende dag.

De eerste dag zal een groots geheel moeten worden van ludieke acties, lezingen, discussies, films/video's, optredens van Derde Wereldbands e.d. Het is de bedoeling dat Nijmegen deze dag gonst van de activiteiten in het kader van TAMTAM.

DE TWEDE DAG

De tweede dag zal de nadruk liggen op de konferentie over een andere visie op de huidige economie. In een centrale zitting en in verschillende kleinere werkgroepen zal er dieper worden ingegaan op de samenhang tussen economie en thema's als ecologie en militarisme. Tevens zullen er acties moeten worden georganiseerd, en zal er een cultureel gebeuren omheen plaatsvinden.

Om de gehele manifestatie tot een succes te maken kunnen veel deeltaken worden gedaan door verschillende al bestaande groepen. Zo kunnen we van elkaars kennis en ervaringen op die

deelterreinen profiteren. Daarom zijn er binnen TAMTAM al verschillende groepjes opgericht die zorg dragen voor de verdere invulling van de diverse activiteiten op een bepaald terrein. Voor de organisatie van de praktische gang van zaken is er een Coördinatiegroep, die de sekretariaatstaken op zich neemt en de bezigheden van de andere werkgroepen op elkaar afstemt. De werkgroep Inhoudelijk zorgt voor de voorbereiding van de

werkgroepen tijdens de konferentie, het uitnodigen van sprekers en de verdere inhoudelijke invulling van het programma. Diverse onderdelen van dit programma kunnen door al bestaande organisaties verzorgd worden. De werkgroep Cultuur zorgt voor de invulling van het culturele festival.

Verder is er nog een Aktie-werkgroep die, eventueel in samenwerking met al bestaande, de dagen zal verrijken met enige prikkelende aktie's die op verschillende thema's verbanden aangeven met het beleid van de G7.

Deze groepen kunnen hulp nog zeer goed gebruiken, zowel inhoudelijke bijdragen alsook meer prakties werk. Als je interesse hebt, neem dan contact op met een van de kontaktpersonen, of met het sekretariaat van TAMTAM.

We roepen alle groepen en individuen die zich hierdoor aangesproken voelen op om een bijdrage te leveren aan het laten slagen van deze dagen. Ook hopen we dat groepen tijdens de twee dagen, waarvan de data zo snel mogelijk bekend worden gemaakt, hun eigen acties of inhoudelijke bijeenkomsten organiseren. Laat het dan wel even weten aan het sekretariaat van TAMTAM.

De coördinatiegroep komt elke dinsdagmiddag van 13.00 tot 17.00 uur en elke woensdagavond om 20.20 uur bij elkaar bij AKKU. De vergaderingen zijn open; heb je interesse, kom dan langs of bel 080-515477. Kontaktpersoon voor de werkgroep inhoudelijk is Wouter, 080-226688. Kontaktpersoon voor de werkgroep cultuur is Tobi, 080-784323. Kontaktpersonen voor de aktiegroep zijn Hester, 085-255648 en Pieter, 080-225758.

TAMTAM is telefonies bereikbaar op dinsdagmiddag van 13.00 tot 17.00 uur op nummer 080-515477 van het AKKU (Aktie Komitee Kritiese Universiteit). Bij geen gehoor zijn we tijdens kantooruren ook bereikbaar onder 080-513018.

Kontaktadres: Komitee TAMTAM'90 p/a AKKU, Thomas van Aquil

Thomas van Aquinostraat 5

6525 GD Nijmegen

EUROPEAN FESTIVITIES

Na de European Festivities is de Initiatiefgroep meerdere malen bijegekomen. Om de brochure samen te stellen (die ligt inmiddels in de boekhandel), om praktische zaken af te handelen, ter voorbereiding van het weekend in november en natuurlijk om na te beschouwen. Hoe de IG daarover heeft gepraat staat weergegeven op de volgende bladzijden. Aansluitend een stuk geschreven met het oog op het diskussieweekend ("Wat nou politieke organisatie en structuur?"). Daarin wordt een kader geschetst waarbinnen de discussie plaats zou kunnen vinden.

Uitgangspunten:

Medio juni zaten we voor het eerst met elkaar rond de tafel. Den Haag had opgeroepen tot het meedenken, helpen, in elkaar zetten van activiteiten tegen en tijdens de European Festivities in september. Het zou een groots en meeslepend gebeuren moeten worden; meerdere thema's, een infomarkt, axie en onze eigen cultuur. De éénwording van '92 heeft ingrijpende gevolgen voor de bevolking op verschillende terreinen, die niet verdoezeld kunnen worden onder een cultureel sausje en snacks uit de verschillende lidstaten, terwijl de rijken zich volvreten op hun (toekomstige) rijkdom. Het was duidelijk, de bevolking moest in ieder geval ook kennis kunnen nemen van de keerzijde van de ECU; en weten dat er mogelijkheden voor verZ zijn.

Een uitgangspunt hierbij was dat de axiebeweging een aanknopingspunt moest hebben om elkaar te kunnen treffen. Daarbij is het niet voldoende ons uit te spreken over datgene waar we tegen zijn. Samenwerking is geen doel op zich, maar juist een middel om verder te komen in een discussie over het perspectief waarvoor we gezamenlijk strijden. Een discussie waarin we kijken welke maatschappij we dan wel voor ons zien en hoe die te bereiken. Niet het ontwikkelen van een blauwdruk hiervoor is onze prioriteit, maar het ontwikkelen en voeren van de discussie over radikaal en revolutionair verZ.

De thema's die hier uit voortvloeiden, kwamen vanuit het besef dat hier ingrijpende veranderingen (zouden) plaatsvinden en dat dat ook terreinen zijn waar wij de afgelopen jaren al actief op waren (vluchtelingen, justitie en repressie, bevolkingspolitiek en city-vorming), en dat die Verenigde Staten van Europa een steeds bepalender rol hebben in de uit- en doorvoering van het nationale beleid.

Er werd afgesproken dat ieder in haar/zijn stad of regio zou kijken welk thema de voorkeur had, om het van daar uit te organiseren, en er een soort opzetje van te maken. Den Haag zou de infrastructuur voor het hele programma organiseren.

Vanaf toen hebben we tweewekelijks, en al snel wekelijks, urenlange overleggen gehad. De thema's/taken waren zoals afgesproken per stad verdeeld. Elke week verslag van de stand van zaken. In het

begin was het heel rommelig, o.a. door de vakantieperiode en doordat mensen opeens weg waren of er pas later bijkwamen. Daardoor heeft het een tijdje geduurd voordat we meer een vaste groep waren, en de invulling van het programma duidelijker werd.

In Den Haag wordt jaarlijks het Voorhoutfestival georganiseerd; maatschappelijke groeperingen presenteren zichzelf. Dit jaar had de gemeente verordonneerd dat het Voorhoutfestival in de week van de European Festivities, met de info-markt op het Binnenhof georganiseerd moest worden. Het leek ons een goed idee om te proberen de groepen die daar zouden staan op een alternatieve markt te organiseren. Niet alleen omdat enkele van deze groepen georganiseerd zijn rond thema's of belangen die weinig goeds te verwachten hebben van de Europese eenwording. Maar juist ook om hen aan te spreken zich niet te laten gebruiken voor de Festivities en hierover een standpunt in te nemen.

Het leek een goede combinatie, veel informatie, sprekersters, axiegroepen en andere belanghebbenden/-stellenden een aantal dagen achtereen op al die onderwerpen bijeen te brengen. Daar moest wel iets moois uit bloeien. In elk geval moest de abstractie van de eenwording weggenomen worden en liefst een aanzet tot een gezamenlijk perspectief ontwikkeld worden voor de organisatie van het VerZ tegen dit Europese Staten Monstreum en zijn gevolgen.

Bovendien wilden we onze internationale kontakten gebruiken om mensen/groepen uit andere landen uit te nodigen zich op de hoogte te stellen van de discussies en ontwikkelingen hier, rondom de reeds genoemde thema's. Aangezien de European Festivities een in West-Europa rondreizend circus is, vroegen we ook om een praktische deelname aan de demo tegen het gala-diner. Internationale aanwezigheid kan een aanzet leveren elkaars situatie beter in te schatten, en zo een sterke basis voor samenwerking te scheppen. Dat was de opzet na de eerste vergaderingen.

De inleiding van de thema's, de economische achtergronden, zouden we met ons allen voorbereiden. Vele discussies, omdat we wel sprekersters van buiten nodig hadden maar niet op onze uitgangspunten en visies op die eenwording in wilden leveren. Al gauw werd duidelijk dat we ook een bewegingsdiskussie moesten organiseren. Alleen al omdat we binnen de Initiatiefgroep al zo goed konden merken dat we daar zaten vanuit verschillende achtergronden, structuren, ervaringen, begripkaders enz. Elkaar eigenlijk niet of een beetje kenden, sommigen uit een vaste structuur kwamen, anderen niet. Alhoewel deze verschillen (in ervaringen en begripkaders) vaak groot waren, gingen ze meestal meer om de vorm dan om de inhoud. Naarmate de discussies meer werden gevoerd, kwamen ook de gemeenschappelijke politieke uitgangspunten steeds duidelijker naar voren, waaruit herkenning en erkenning van de verschillen voortkwam.

In elk geval wilden we ook de eigen

sien, en hoe deze zich verhoudt tot de nieuwe ontwikkelingen, onder de loep nemen. Dit zou een aparte dag worden na de thema's, zodat we wat meer spreekruimte zouden hebben. De thema's zouden immers zo toegankelijk mogelijk moeten zijn.

Verder is er veel gepraat over de invulling van de thema's, over de info-krant en onze eigen standpuntbepaling. Daarbij hebben we nooit de pretentie gehad om konklusies te trekken. De discussies bleven aanzetten, die o.a. door tijdsgebrek niet zijn afgerond. Wel waren discussies zover uitgewerkt dat we bepaalde gemeenschappelijke prioriteiten hadden.

Zo vonden we bijvoorbeeld dat de ontwikkeling van een tegenkultuur een belangrijke plaats verdiende binnen de tegen-EF. We beseften dat cultuur en politiek niet te scheiden zijn en dat de cultuur door de herstructurering van de maatschappij onder een dodelijke druk staat. Helaas slaagden we er niet in door gebrek aan hulp, tijd en geld voor (dure) muziek en theatergroepen een volledig programma op poten te zetten, waardoor 'tegenkultuur' als thema niet van de grond kwam. Er draaiden wel video's in Nastasta en de kraakkafees, die ook voor een eigen programma hadden gezorgd. En we waren natuurlijk heel blij dat Rampenplan er was en dat in de Aanslag onbijs en avondeten was. Er was oorspronkelijk ook een alternatief kinderprogramma gepland, maar dat is er niet meer van gekomen.

Op een gegeven moment verscheen het voorstel tot een campagne tegen een Verenigd Europa. Als Initiatiefgroep hebben we het niet besproken, maar het opgepakt als een idee. Het heeft geleid tot een stuk voor de zondagsdiskussie (en was daar ook een goede aanvulling op), wat weer omgezet is in stellingen die vervolgens nog twee keer door andere groepjes bewerkt zijn voordat ze uiteindelijk pas vlak vantevoren in de Zwarte gepubliceerd zijn. De bewegingsdiskussie was toen al uitgebreid tot verzetsdiskussie. We waren het niet eens over de inhoud van de term beweging. Dat hield voor iedereen wat anders in. Dat kwam o.a. door onze verschillende achtergronden; sommigen kwamen helemaal niet uit de kraakbeweging, anderen waren nog niet zo lang actief en konden zichzelf absoluut niet zien als deel van de "restanten

van de beweging van '80". Kortom, het begrip beweging is niet goed gedefinieerd en dus onbruikbaar. Het zou opnieuw gedefinieerd moeten worden. We waren het er wel over eens dat we de discussie op zondag wilden voeren met mensen die zich verzetten tegen dit systeem, op verschillende manieren (bv. vluchtelingen/migrantenorganisaties). Ook onze eigen discussies werden breder dan we in het begin dachten. Omdat verzet breder is dan de traditionele beweging werd gekozen voor een 'verzetsdiskussie'.

Uitwerking

Het alternatieve info-markt idee bleek bij de verschillende groepen en organisaties niet goed aan te slaan, waarschijnlijk ook omdat zo'n idee een veel langere aanlooptijd nodig heeft. Een enkele groepering wilde dan nog wel op beide markten staan, maar een boycot van de reguliere markt bleek er niet in te zitten. We hebben geprobeerd er zoveel mogelijk organisaties bij te betrekken, maar dat is zelfs niet gelukt bij groepen die dicht bij ons staan. De redenen: de groepen wisten niet met wie ze te maken hadden, ze waren onbekend met het onderwerp, het programma was nog niet rond dus kan je daar geen mensen op aanspreken. We hebben er niet meer uit kunnen slepen dan een paar stands bij de thema's. Achteraf bleek dat, toen het inhoudelijke programma eenmaal bekend was, groepen alsnog vroegen of ze op die alternatieve markt konden staan. Toen was het echter te laat. Hier blijkt dat als mensen/groepen weten waar je voor staat, ergens op aanspreekbaar bent het makkelijker is mee te doen en uiteindelijk iets gemeenschappelijks te organiseren.

Sprekersters die we graag wilden hebben bleken op vakantie, zodat de invulling van het programma heel lang onduidelijk bleef. Wel was het zo dat, als we iemand eindelijk bereikt hadden, die onmiddellijk enthousiast was over het idee, het programma, de keuze van de thema's. Op een enkele uitzondering na, en dan ging het eigenlijk om mensen die op die dag niet konden, zei iedereen gelijk toe een bijdrage te willen leveren. Wat vaak bleek is dat als er gevraagd werd wie we zelf waren, wat voor organisatie, we

daar niet meer op konden zeggen dan dat we een groep mensen waren uit verschillende steden en anti-parlementaire structuren, die iets tegen de euforie rond '92 wilden stellen omdat we het idee hadden dat toch maar weinig mensen daar iets van wisten. Gelukkig bleek dit genoeg om mee te doen.

Een ander steeds terugkerend aspect was de invulling van de demonstratie. Al snel was iedereen het erover eens dat deze strijdbaar en zelfbepaald moest zijn. Vele scenario's hebben op tafel gelegen, er is in de verschillende steden overleg geweest of anderen de demo op deze manier (met touwen, blokken, doorzetten) konden dragen.

We hebben iets nieuws willen laten zien met de demo, iets wat dan ook nog verder uitgewerkt moet worden. Al is en blijft het ,ondanks evt. uitwerking, een voorstel.

Wat we wilden is de demo als actie middel gebruiken om luid en duidelijk onze stem te laten horen. Dit betekent automatisch een provocatie in de richting van het systeem. Dus moest er een gedegen voorbereiding van de demo komen, om ervoor te zorgen dat deze te verdedigen en door te zetten was. Ons voorstel was om dit onder meer te bereiken d.m.v. blokken en touwen.

De discussie over wat voor blokken dan is niet altijd even zorgvuldig geweest. Zo kwamen we er bijna automatisch bij om een migrantenblok uit te roepen, ook vanwege eerdere ervaringen daarmee. Bij later overleg met migrantenorganisaties bleek dat zij dat niet zagen zitten. Een behoorlijke miskleun dus, om zonder overleg zo'n blok te benoemen.

Ondermeer uit de BRD kwam een verzoek om een vrouwenblok. Een aantal gevraagde vrouwengroepen hier kozen er echter voor om juist niet zo'n blok te organiseren. Vrij laat nam een aantal vrouwen wel initiatieven hiervoor, maar door te korte tijd kwam het op de demo niet zo geweldig uit de verf.

Verder was er nog gekozen voor een internationalisties blok. Dit was helemaal niet bedoeld om tegenstellingen te creëren t.o.v. anderen. Iemand kan het aksent van haar/zijn strijd leggen bij het internationaal voeren van die strijd, en dat juist op een demo tegen de Europese Eenwording duidelijk willen laten zien. Dat betekent niet dat iemand die niet in dat blok loopt veroordeeld wordt als 'provinciaal' of zo, helemaal niet. Het is een kwestie van aksenten en keuzes.

De krant was een voorbereiding op de festivites week. Naar ons gevoel is deze heel goed gelukt en we kregen veel positieve reacties. We hebben geprobeerd het zo leesbaar mogelijk te houden (echt kort is zo'n onderwerp natuurlijk niet

te behandelen) en toch onze eigen plaatsbepaling duidelijk te maken. Het programma kostte tijd, teveel om ook nog andere acties te kunnen voorbereiden. we hebben wel opgeroepen tot een axieweek, en daar ook in verschillende steden aan getrokken, in de hoop dat anderen het op zouden pikken. Bij deze oproep hadden we duidelijk moeten maken dat wij geen menskracht hadden om zelf dingen te organiseren. Nu leefden er bijv. bij de Duitse mensen verwachtingen die wij niet waar konden maken.

Over het algemeen was er weinig respons op de oproep tot axieweek. Er werden wel wat leuke dingen gedaan omtrent het thema legitimatieplicht, maar niet veel meer. Een voorbeeld van hoe wij de oproep wel bedoeld hadden was de kraak. Er is wel veel kritiek gegeven op de mensen van de kraak door ons. Dit ging vooral om de volgens ons niet erg tactiese keuze van het tijdstip, waardoor het ondersteunende karakter grotendeels verloren ging en wat voor veel problemen zorgde. Ondanks de fouten die zijn gemaakt (in dit geval leren we daar ook van) is deze axie een goed voorbeeld van ondersteuning en solidariteit binnen de beweging. Het was een goed initiatief, met veel inzet uitgevoerd.

Ten aanzien van de week zelf, inhoudelijk gezien, is binnen de initiatief groep nog niet het laatste woord gesproken. Het is moeilijk om te zeggen wat we er met ons allen van verwacht hebben. Dat heeft te maken met de al eerder genoemde verschillen binnen de IG. Diskussies verliepen daarom vaak moeizaam en onnauwkeurig en er was sprake van een groot verloop: sommigen hebben vrijwel alle vergaderingen bijgewoond en voelde zich verantwoordelijk voor het geheel van de activiteiten. Anderen waren sporadies aanwezig. De samenstelling van de IG varieerde daarom nogal. Sommigen tegenwoordigde een groep in een stad, anderen zaten er meer op persoonlijke titel.

Wat we nu precies met de anti-EF wilden bereiken, op wie we ons richtten en wat voor discussies we precies wilden is nooit echt duidelijk geworden. Niet dat we dan maar ergens ins blaue hinein bezig waren, er was wel een basis overeenstemming en de wil tot samen verder komen. We zijn er echter niet in geslaagd om bovenstaande binnen de korte voorbereidings-tijd preciezer te formuleren. Dat had (nu) ook niet gekund. Omdat het een illusie is te denken dat op zo'n korte termijn, vanuit een tamelijk nieuw samenwerkingsverband-met de verschillen daarbinnen-en op een thema (E'92) wat "niet leeft", antwoorden zijn te vinden op vragen die al langer gesteld worden en dus niet alleen in het kader van de EF. Vragen als "wie zijn wij", "wat willen wij en met

wie", vragen over politieke inhoud, organisatie en strategie. Vragen die slechts op langere termijn vanuit een continue discussie en dito structuur te beantwoorden zijn.

We hebben de activiteiten rond de EF van het begin af aan als een aanzet gezien. Niet als iets van voorbijgaande aard, maar als een gebeuren wat een vervolg moet hebben. Anders is het zinloos geweest en was het niet meer dan een oprisping. Wat ons betreft is de discussie dan ook maar net begonnen en kunnen de ervaringen met betrekking tot de anti-EF -als we die tenminste kunnen vasthouden- zeer leerzaam zijn. We zijn er hoe dan ook in geslaagd een degelijk programma neer te zetten. De thema's en de manifestatie zaten goed in elkaar, de spreeksters en sprekers vulden elkaar goed aan. Ook over de krant zijn we zeer tevreden. Het is o.i. gelukt rondom een op zich moeilijk onderwerp de mist enigzins te laten optrekken. Om een zich ogenschijnlijk mijlenver van ons afspelend projekt dichterbij huis te halen. De informatieve kant van de anti-EF is naar onze mening goed uit de verf gekomen.

De op grote schaal verspreide krant, inclusief de 1000-den posters/oproepen/pamfletten, hadden natuurlijk ook een mobiliserende functie. Hoe beoordelen wij achteraf de uiteindelijke opkomst en de respons op het initiatief in het algemeen? Daar hoeven we niet lang over na te denken, die was gering. Beantwoordde de opkomst bij de demo nog wel aan onze verwachtingen, de manifestatie en de thema's werden daarentegen slecht bezocht. De wens dat ook groepen van buiten de traditionele scene er op af zouden komen ging niet in vervulling en ook diezelfde scene blonk niet uit in aanwezigheid.

Opvallend was de enorme opkomst uit het buitenland, hoofdzakelijk uit de BRD. De respons uit de BRD was al vanaf het bekend worden van het initiatief vrij groot. Dit is een goede zaak. Het is een nieuwe en verheugende ontwikkeling waarvan we hopen dat hij voortgezet wordt en waarvoor we ons ook in willen zetten.

Was het over het geheel genomen dan toch een mislukking? Nee, want dat die verbreding waar we allemaal zo naar schijnen te hunkeren is uitgebleven, is toch echt niet iets waar we nou zo verbaasd over moeten zijn. Wij geloven niet zo zeer dat dat met het onderwerp zelf (E'92) te maken heeft. De Europese eenwording mag dan misschien iets abstracts zijn wat niet direkt bij de realiteit van "de mensen" aansluit, de EF zelf stonden daarentegen in het middelpunt daarvan. Daarom waren ze ook georganiseerd en op dat punt wilden wij ingrijpen. En waarom we dat deden, hebben we op zo groot mogelijke schaal willen uitleggen. Dat "verbreding" uitblijft heeft o.i. er veel meer mee te maken dat we (als beweging of zo...) eigenlijk niet weten waar we het dan over hebben. Verbreding gaat volgens ons niet over "veel mensen op een demo", maar om de wil en er toe in staat zijn om je op concrete momenten met andere groepen te kunnen organiseren. En dus niet alleen mobiliseren. En met de structuren die er nu (niet) zijn is dat onmogelijk. Omdat er geen sprake is van een zodanige continuïteit en doelgerichtheid. En als we als IG hebben gezegd dat we die verbreding willen, wil dat niet

zeggen dat we denken dat die er nu al is. De discussie daarover vinden we noodzakelijk.

Verbreding zonder inhoud, verbreding op wie gericht ?? En welke analiese ligt hieraan ten grondslag?

In ieder geval niet de wens te verbreden om het viskom-gevoel van autonoom links weg te nemen. "Meer" is niet zonder meer "beter" (of legitiemer).

Politieke verbreding zou het doel moeten zijn en dat "biedt" je niet aan in de vorm van hapklare (politieke) brokken. Verbreding ontstaat niet door met vage argumenten (veelal persoonlijk) de discussie met bepaalde groepen aan te gaan of te willen. Verbreding is een zaak van wederzijdse belangen, die op een concreet moment (zoals de tegenfestiviteiten) samenkomen en waarbij je je gemeenschappelijk organiseert. Zo is ook de initiatiefgroep samengesteld, zo hadden ook de voorbereidingen voor de tegenfestiviteiten er uit moeten zien. Dit laatste is niet goed uit de verf gekomen, en hangt samen met andere inhoudelijke problemen. Dit komt onder andere tot uitdrukking in het programma. We hebben vooraf niet goed kunnen beoordelen wie er op de themadagen zouden komen. Dat was de reden dat de thema's topzwaar ingevuld waren, wat vaak ten koste van de discussie achteraf ging. Geheel ten onrechte hebben sommige uit de sien hierdoor gemeend dat het allemaal al gesneden koek was, waarbij toch niets nieuws te melden viel. Behalve een zelfoverschatting slaat dit ook de plank mis waar het met name de discussies betrof. Het was juist de bedoeling om met mensen uit andere organisaties te discussieren, dit had een gedeelte van de verbreding moeten zijn.

Dat brengt ons op het punt van het verwijt van de "dubbele agenda". Enerzijds zou de Initiatiefgroep de beweging hebben willen reorganiseren, anderzijds de "verbreding" zoeken. Het verwijt van een dubbele agenda is een schijntegenstelling. Ten eerste kun je niet verbreden als je zelf geen idee hebt wie of wat je bent. De samenstelling van de Initiatiefgroep is een voorbeeld van interne verbreding. De politieke pluimage is nogal verschillend, maar dat heeft samenwerking nooit in de weg gestaan. Een samenwerking gebaseerd op, onder andere, een gemeenschappelijk inzicht dat de konsekwenties van de kapitalistische herstructurering en Europese eenwording gethematiseerd moeten worden. Zowel op het nivo van de analyse (wat gaat het voor wie betekenen, wie heeft er belang bij) als ook in de vorm van een bijdrage aan concreet VerZ (wat meer is dan alleen direkte actie). De beweging bestaat alleen op concrete politieke momenten, en dat moment neer te zetten tijdens de week van de European Festivities was inderdaad een doelstelling. Maar er zijn ook nog structuren, waar kernen en delen van de beweging zich/haar georganiseerd hebben. Er zijn panden, bladen enz. Die twee feiten vormen de mogelijkheid tot verbreden. Er van uitgaande dat politieke verbreding meer is dan alleen een kwestie van goede wil, er sprake moet zijn van gemeenschappelijke belangen (materieel en immaterieel) dan betekent dat dat wijzelf georganiseerd moeten zijn, een politiek tot ontwikkeling willen brengen en op die basis "verbreden". In die zin is er

dus geen dubbele agenda (als ware het een politieke infiltratie in de beste Leninistische traditie), maar was en is het een gekoppelde doelstelling. Ten tweede suggereert een dergelijk verwijs dat "onze" politiek en die van (het objekt van) "verbreding" twee tegengestelde zaken zijn. Dat was in ieder geval niet de uitkomst van de discussie op zondag. De 25 aanwezigen daar wilden juist ook discussieren over en werken aan het opheffen van deze schijn tegenstelling, en deze inzet krijgt ook een vervolg (zie de uitnodiging voor het weekend van 10,11 en 12 nov. in de vorige Zwarte). Een noodzakelijk vervolg, want zoiets als een "verbredingsdiskussie" maakt onderdeel uit van een politieke strategie (en is zeker geen doel op zich). En een politieke strategie ontwikkel je niet alleen zittend achter

een schrijftafel, maar ontwikkel je met vallen en opstaan. In de praktijk dus, en zo bekeken valt er alleen maar te leren van initiatieven als de tegenfestivities.

Wie haar/zichzelf serieus neemt, moet haar/zich toch herkennen in initiatieven die een aanzet zijn voor een politieke ontwikkeling op termijn. En niemand kan pretenderen daar het antwoord al op te hebben (hetgeen sommige kritieken ook zo zuur maakt). Iedere discussie over verbreding, moet tegelijkertijd gevoerd worden met discussies over de ontwikkeling van "autonome" politiek; over structuren die noodzakelijk zijn om sowiso VerZ te kunnen plegen; over continuïteit in discussie en praktijk, want zonder continuïteit is gericht politiek VerZ onmogelijk.

De Initiatiefgroep.

"WAT NOU POLITIEKE ORGANISATIE EN STRUKTUUR ?"

Onder andere naar aanleiding van de tegen Festivities (6 tot en met 10 september) blijkt er weer een behoefte te zijn om binnen de beweging te praten over politieke organisatie en structuur. Echter, voordat er hierover op een zinnige manier (met het idee van een politieke tegenmacht) gepraat kan worden, zullen er eerst andere stappen/fases in een proces doorlopen moeten worden. De huidige situatie waarin de beweging, en eigenlijk alle

sociale bewegingen, verkeert rechtvaardigt die behoefte. Maar het is nu nog niet het moment om daar dieper op in te gaan; eerst zullen de voorwaarden gezocht en vervuld moeten worden, om het daadwerkelijk de oplossing van de problemen te laten zijn, en het niet voortijdig te laten frustreren.

Een discussie over politieke organisatie en structuur is pas aan de orde nadat een aantal mensen een groep hebben gevormd op grond van een gemeenschappelijke analyse ten aanzien van de huidige maatschappij (en de positie van de verschillende sociale bewegingen daarin) en een gemeenschappelijk perspectief delen/hebben. Op grond hiervan kan er gezamenlijk een strategie bepaald worden, waarbij uitgegaan wordt van de verschillende posities en functies van de groepen in de samenleving. Daarbij zullen voor de verschillende groepen verschillende (dat wil zeggen passende) wegen gezocht moeten worden. Dit alles zal een flinke tijd in beslag nemen; strategie blijft echter een middel, iets wat je tijdelijk als doel definieert, waarmee je aangeeft hoe belangrijk een goede uitwerking daarvan is, en ook, hoe serieus je je einddoel neemt.

DISKUSSEEWEEKEND OVER RADIKAAL/REVOLUTIONAIR VERZET

In de vorige Zwarte (nr. 137, pag. 37) stond een uitnodiging voor een discussie over radikaal/revolutionair Verzet op 10, 11 en 12 november, te Brummen. Het idee van dit Weekend is voortgekomen uit de Verzetdiskussie van zondag 10 september (laatste onderdeel van de tegen Festivities). Een belangrijk deel van die discussie ging toen over de opkomst bij de tegen Festivities: de kleine opkomst van zowel "binnen als buiten" de beweging. Hiermee kwamen we al snel op de politieke identiteit en politieke betekenis van de beweging. Het gebrek aan politieke identiteit van de beweging hangt samen met het niet "uitformuleren" van de politieke standpunten, zodat het veelal blijft steken in de onderlinge "verschillen". Mede hierdoor is ook de politieke identiteit van de beweging naar buiten gebrekkig, wat onder andere tot gevolg

heeft dat de politieke betekenis van de beweging marginaal is. Dit vormde de basis op grond waarvan de aanwezigen het hard nodig vonden en vinden te komen tot meer continuïteit, structuur, organisatie en strategie van/in de beweging. Om de discussie over deze punten zinvol te laten verlopen (ook voor de toekomst), willen we, tijdens het Weekend, geen grote sprongen maken maar juist een goede basis leggen om te komen tot een uitwerking van de genoemde punten. In het stuk "Wat nou politieke organisatie en structuur?" wordt een kader geschetst waarbinnen de discussie van het Weekend plaats zou kunnen vinden.

Op vrijdag 10 november willen we om 21.00 uur gezamenlijk het uiteindelijke programma voor dat weekend samenstellen. Daarom is het belangrijk

dat alle (dan) aanwezigen er vantevoren over nagedacht hebben, hiertoe kan de gemaakte bundel een aanzet geven. Deze bundel is vanaf maandag 30 oktober beschikbaar, hiervoor kan je schrijven naar de Zwarte, Postbus 10233, Den Haag, of bellen naar de Rooie Hond 070-648861.

Het Weekend (10/11/12 november) wordt gehouden in het pand Schoonaarde: Engelenburglaan 27, Brummen; te bereiken met de stoptrein tussen Zutphen en Arnhem. Aanvang: vrijdag 10 november 21.00 uur. In verband met de voorbereidingen voor het eten en de slaapruimtes e.d. vragen we iedereen zich vantevoren op te geven. Voor opgeven en/of meer informatie kan je schrijven naar de Zwarte (Postbus 10233, Den Haag), of bellen naar de Rooie Hond (070-648861). [Slaapzak meenemen]

Pas dan kan er een invulling gegeven worden aan de te gebruiken middelen als politieke organisatie en structuur. En pas daarna kan er begonnen worden aan de uitvoering van al die ideeën: zal de theorie, ten aanzien van maatschappij-analyse, perspectief en strategie (op grond van ervaringen), aan de praktijk getoetst worden en blijken bijgesteld te moeten worden.

Bij het werken aan een dergelijk proces is er serieus sprake van de vorming en ontwikkeling van een daadwerkelijke politieke tegenmacht!

Wat is er nu dan fout aan de beweging?

Heel veel. Alleen het woord al: niemand durft het eigenlijk uit te spreken zonder verdoezelende toevoegingen en/of te schrijven zonder aanhalingstekens. Het wij-gevoel ten aanzien van de beweging is er niet (meer). En terecht.

Het sektarisme, en daarmee versplintering van energie, heeft ook toegeslagen in de beweging. Natuurlijk kan dit een tijdelijk iets zijn, en een aankondiging van een sterk verrijzen uit een diep dal, waarin de polarisaties compleet lijken. Bij het aanemen van dit laatste zal, zonder fundamentele discussies en noeste arbeid (onderzoeken, studie en axie) in de verschillende fases van het hierboven beschreven proces, het verdere verloop voorspelbaar zijn: er wordt een voorschot genomen op een ontwikkeling in de toekomst, zonder daar de voorwaarden voor te zoeken en te vervullen, wederom een minimalisering van de beweging en het verwordt steeds meer tot een warme bezigheidstherapie. De groep mensen zal blijven bestaan, maar het is desastreus voor de politieke identiteit en betekenis van de beweging.

De gevolgen zijn nu al waarneembaar. Er treedt een marginalisering en kriminalisering van de beweging op. Op dit moment wordt in de beweging van Ulf hetzelfde wiel bedacht als in Legh, een wiel wat ze al eerder hadden bedacht in andere/dezelfde steden, en misschien over 10 jaar weer gaan uitvinden. Geen ontwikkeling. Mensen die een aantal jaren actief zijn geweest, stappen eruit. Geen perspectief.

Waar staan we voor, afgezien van het feit dat we het kapitalistische systeem (radikaal) afwijzen?

Wie zijn we, wat willen we?? In het meest recente voorbeeld van een landelijke axie van/door de beweging, de tegen Festivities, werd het weer eens duidelijk wat er met de beweging aan de hand is. Bij het benaderen van andere groepen kwamen regelmatig dezelfde vragen terug: wie zijn jullie, wat willen jullie, wat hebben jullie eerder gedaan, wat hebben jullie te bieden???? Ook werd toen benadrukt dat contacten met groepen/organisaties voornamelijk op het persoonlijke vlak liggen.

De identiteitscrisis van de beweging werd (weer) onderstreept.

Maar voor alle duidelijkheid, het is niet alleen kommer en kwel in de beweging, en ik twijfel ook niet aan de oprechtheid en integriteit van velen. Alleen al het feit dat die mensen nog steeds binnen/vanuit de beweging actief zijn, geeft aan dat (de mensen van) de beweging "iets" is om mee te leven, om in te geloven. Het is dus niet alleen een bewijs van zijn/haar volhardendheid en worteling van zijn/haar politieke overtuiging.

Daarintegen laten vele (ex-)beweegersters zien en horen dat dat niet voldoende is. Dat wordt bijvoorbeeld heel duidelijk wanneer er gesproken wordt over de noodzaak van politieke organisatie en structuur. Niet om zich alsnog te kunnen wentelen en onderdompelen in een warm wij-gevoel, maar om alle individuele en groepsactiviteiten (ten behoeve van een revolutionair perspectief) in een groter verband te laten vallen, een grotere samenhang te geven waarmee een revolutionair perspectief daadwerkelijk gestalte krijgt. Dit zal dan zowel naar "binnen" als naar "buiten", en daarmee op de plaats van de beweging in de samenleving, z'n effect hebben. Daarin is het bijvoorbeeld belangrijk dat er, naast het reageren op (wat ook zal moeten blijven bestaan, maar nu alleen maar de inhoud bepaalt), uitgewerkte analyses, visies en daar uit voortvloeiende strategieën komen ten aanzien van die aspecten van een/de samenleving die wij van belang achten voor de toekomst en/of ontwikkeling van onze strijd.

Ik wil nu niet verder ingaan op de invulling van een maatschappij-analyse, het perspectief, de strategie (en daarmee politieke organisatie en structuur), de positieve en negatieve aspecten van de beweging. Ik denk dat het nu noodzakelijk is om gezamenlijk tot een antwoord te komen op de vragen van wie we zijn, hoe zijn we dat zo geworden, wat willen we, en vooral ook wat kunnen we (in welke structuren werken we, hebben we goede contacten). Dit zal tegelijkertijd een (h)erkenning van de positieve en negatieve aspecten van de beweging opleveren. Hiermee kan dus een eerste inzicht geformuleerd worden van ons politieke bereik en politieke aspiraties. Vanaf dat punt kunnen we beginnen met het eerder beschreven proces. Dan zullen er geen allianties, fronten en samenwerkingsverbanden moeten komen die slechts het getal (van de beweging) dienen, maar zullen we uit moeten gaan van onze inhoud: onze positie, onze idealen en onze kracht!!!

Trabaja y lucha por la Revolucion

De brommers vóór Brummen.

KORTE BERICHTEN

Hallo VROUWEN
We zijn er weer.

Foto's, rapportages, verhalen, positieve (en negatieve) reacties op van of over de Internationale vrouwen week van deze zomer '89 in Ruigoord, die ons voor 3 nov bereiken, zullen worden samen-gevoegd in een brochure. (het zal in engels en duits worden geschreven)

ons adres is nog steeds:

Int. vrouwen week
postbus 15527
1001NA Amsterdam

Als je de brochure wilt krijgen maak dan f5,- over op giro 5314439 t.n.v. E.C. Bolle Amsterdam onder vermelding van "brochure VROUWENWEEK" en je ontvangt het deze winter.

We hopen van jullie te horen
VROUWEN van de VROUWENWEEK.

BELANGENVERENIGING DRUGSGEBRUIKERS
M.D.H.G.

De MDHG is een belangenvereniging van, voor en met druggebruikers. Deze organisatie bestaat 12 jaar en wordt sinds 1980 gesubsidieerd door de gemeente Amsterdam. Binnen de MDHG zijn zowel gebruikers, ex-gebruikers als niet-gebruikers (ouders, buurtbewoners en andere betrokkenen) actief.

De MDHG staat op de bres voor de belangen van druggebruikers. We gaan uit van acceptatie van gebruikers en dus ook van iemands druggebruik. We pleiten er voor dat druggebruikers zelf kunnen bepalen hoe vandaag, morgen en overmorgen eruit zullen zien. Gebruikers moeten zelf kunnen beslissen of ze hulp willen, en zo ja, van wie en hoe. We pleiten kort gezegd voor emancipatie. De meeste problemen waar gebruikers mee te maken krijgen, komen voort uit het feit dat hard-drugs verboden zijn. Het bezit van een kwart gram maakt je al tot een crimineel. De-kriminalisering is dan ook een belangrijk doel van het MDHG.

De letters MDHG waren vroeger een afkorting van Medies-sociale-Dienst Heroïne-Gebruikers. Sinds enkele jaren is de MDHG een belangenvereniging en staan de letters officieel nergens meer voor. Of het zou moeten zijn Maak De Hulp Gewoon, een van de belangrijkste peilers van de MDHG-filosofie: geen gespecialiseerde en gecentraliseerde drugshulpverlening, maar bijv. methadon via de huisarts.

De MDHG houdt zich met een aantal vormen van belangenbehartiging bezig. Een greep uit de activiteiten:

De MDHG doet aan directe belangenbehartiging, midden in de stad en iedereen is welkom op werkdagen van 13-17 uur. Er zijn een aantal servi-

ces waar mensen gebruik van kunnen maken, zoals een juristen- en een artsensprekuren. Deze spreekuren zijn tijdens de open avond op donderdag van 20-23 uur. Elke dag kunnen bezoekers op de MDHG terecht voor informatie: over veilig en hygiënies gebruik (safe use), over versnijdingen, hulpverleningsadressen, kraken, rechten bij arrestatie etc. Wij bieden hulp bij klachten en helpen bij doorverwijzingen. Er wordt gediscussieerd over aids-preventie, het gementelijk beleid, spuitruil, gedwongen afkicken etc. Mensen kunnen stukken schrijven in het logboek en voor ons blad, Spuit Elf. Ook geven we voorlichtingen in principe aan iedereen die geïnteresseerd is in het verhaal van gebruikers-zijde. Want er wordt veel óver gebruikers gepraat maar weinig dóór gebruikers.

Daarnaast houdt de MDHG zich bezig met het indirecte vakbondswerk, om de situatie van gebruikers als groep te verbeteren. Dat betekent veel papierwerk zoals het schrijven van analyses (bijv. over gedwongen afkicken, de positie van buitenlandse gebruikers, prostitutie) en het uitgeven van boekjes (zoals "Op eigen houtje afkicken" en een boekje met ervaringen van mensen die sero-positief zijn, deze zijn bij ons te bestellen). Verder zitten we in veel overleggen: met de gemeente, drugshulpverlening, politiek etc. Op tal van, zowel beleidsbepalende als uitvoerende niveaus en terreinen laat de MDHG de geluiden, ideeën en informatie van de gebruikerswereld horen. Zodat ook gebruikers een stem krijgen.

GEEN BOMMEN, MAAR BRODEN!!

Onder dit motto hebben dinsdagmorgen 10 oktober 47 mensen van de ploegscharen acties uitgevoerd bij de vliegbasis Leeuwarden, Twente en Volkel. Het doel was om door het hangen van broden onder de daar gestationeerde F-16's aandacht te vragen voor de schrijnende tegenstelling tussen bewapening en het voedselprobleem.

Zie voor de verder verklaring NN nr. 41.

BEVERWIJK

Het inmiddels drie jaar geleden gekraakte pand Zeestraat 51 is anoniem gedagvaard en wordt met ontruiming bedreigd.

De eigenaar is Dhr. Kochx, een projektontwikkelaar. Hij wil het pand verbouwen tot drie appartementen met, voor de bewonersters veel te hoge huren.

In eerste instantie was er sprake van een redelijk goede verhouding tussen krakers en eigenaar. Het pand werd gezamenlijk opgeknapt en er was overleg over terugkeer in het pand na renovatie. D.w.z. we zouden het pand tijdelijk verlaten als aan onze voorwaarden voldaan was. Deze voorwaarden waren o.a.:

- garantie over terugkeer in het pand middels een vooraf getekend huurkontraakt;

- huurprijs van max. f250,- per etage;

- medezeggenschap over de inrichting;

- wij houden het beheer over het pand middels stg. RIOT, welke het kan onderverhuren. Zo bepalen we zelf, en niet de eigenaar of gemeente, wie erbij komt wonen en evt. ons in de toekomst opvolgt.

Maar de eigenaar heeft o.a. door uitspraken tijdens het kort-geding van maandag 9-10, duidelijk laten blijken dat hij ons liefst op straat zet en het op zijn voorwaarden (bijv. hoge huren) aan anderen verhuurd.

Het pand wordt in afwachting van de uitspraak van de rechter op 20 oktober, gebarricadeerd, en de ontruiming wordt voorbereid. Wij zullen niet wijken voor de geldwellust van een projektontwikkelaar, maar doorvechten voor betaalbare huisvesting. Kraken gaat door.

In de nabije toekomst staan nog 2 andere panden alhier op de nominatie ontruimd te worden: Raadhuis 8 en Emma in Wijk aan Zee. Daarover spoedig meer.

Kraakgroep Beverwijk

Postbus 170

02517-5100 (Emma WaZ)

MDHG, Binnenkant 46
1011 BP A'dam, 020-244775

REAKTIE OP DE NN

In de Zwarte nr.137 stond een ingezonden stukje van het "aktieblad NN". Naast wat reclame voor de eigen werkwijze en het eigen blad, werd er ook wat kritiek gespuid op de Zwarte. Wat was er namelijk gebeurd? In de Zwarte nr.136 stonden een aantal artikelen, die de week ervoor ook in de NN hadden gestaan. De NN ziet dat niet zo zitten en interpreteert dit "overnemen" tegelijk nog even als een zwakgebod van de Zwarte, een gebrek aan eigen ideeën.

Er bestaan binnen de nederlandse aktiescene diverse bladen. Sommigen zijn stedelijk, anderen regionaal, een aantal landelijk. En daarnaast zitten er politiek gezien wat verschillen tussen. En dat verschil uit zich bij de Zwarte en de NN ook in de inhoudsvorm. De Zwarte heeft vaak lange diskussiestukken naast het reguliere korte aktienieuws. De NN heeft veel korter (vaak ook ingekort) nieuws en besteedt in het algemeen minder ruimte aan diskussies.

Wat we gemeenschappelijk hebben is dat wij (maar ook andere bladen) veel dezelfde verklaringen, aankondigingen, verslagen, etc. binnen krijgen. Iemand die beide bladen leest of inklijkt zal inderdaad regelmatig dezelfde stukken tegenkomen. Is dat nu een ramp? Volgens ons niet. Er zullen ongetwijfeld in het lezerspubliek van alle bladen overlappings zitten, maar de ervaring is dat de abonneebestanden toch sterk onderling verschillen en wij vinden het daarom politiek van belang dat dat soort stukken toch hun weg vinden in aktievoerend Nederland. Daarnaast zal de keus tussen bijv. de Zwarte of de NN bepaald worden door de overige inhoud.

Nu de kritiek. Afgezien van het feit, dat een aantal van de "gewraakte NN-stukken" ook bij ons in de postbus waren gevallen met het vriendelijke verzoek ze op te nemen (en als de NN die stukken dan al heeft uitgetiept, gaan wij dat niet nog eens over doen), blijkt uit het stuk van "aktieblad NN" dat de kritiek zich met name toespitst op het overnemen van het stuk "Van springtij naar laag water", een diskussiestuk over de Shell-akties.

In haar stuk zegt de NN zelf: "In principe is natuurlijk ieder gepubliceerd stuk openbaar, mag iedereen er mee doen wat ie zelf wil. Maar toch....".

Intrigerend, dat "Maar toch". Copyright? Geestelijk eigendom? De primeur? Identiteit? Konkurrentie-overwegingen?

De verklaring is dan dat de schrijver van het stuk het niet ziet zitten dat het óók in de Zwarte belande.....

Wij vonden het een interessant stuk, dat inhaakt in een discussie die in meerdere bladen, groeien wordt gevoerd. En om die reden hebben we het overgenomen (en hebben inderdaad weer eens vergeten de bron te vermelden...) Wij vonden het belangrijk dat een goed diskussiestuk ook door anderen gelezen kan worden. Als je, zoals de NN zelf zegt, probeert met een stuk een discussie aan te zwengelen, is het dan niet juist belangrijk (en prettig) als die discussie verder wordt gebracht naar niet-NN-lezers? Die bestaan namelijk.

De Zwarte heeft zich zes jaar geleden o.a. voorgenomen om de onderlinge diskussies inhoudelijk te bevorderen én om zoveel mogelijk nieuws uit de eigen geleerden naar buiten te brengen.

Als wij dan ook een interessant informatief artikel of een diskussiestuk tegenkomen in andere (in het algemeen buitenlandse) bladen, dan nemen we dat over, zoals omgekeerd ook regelmatig gebeurt.

De NN heeft daar blijkbaar wat op tegen, maar wat nu precies blijft geheel onduidelijk. Wat de Zwarte betreft, iedereen kan alles, met of zonder bronvermelding, uit de Zwarte overnemen. Al jarenlang. Maar ja, dat kunnen wij natuurlijk makkelijk beweren, want wij hebben zelf toch geen ideeën...al jarenlang.

"Is this place not big enough for both of us? Of worden we eindelijk eens politiek volwassen?"

DE ZWARTE

A g e n d e

zat 28-10 el salvador benefiet met THERÉ MOTO en THE PLOT
aanvang 19:00 entree f5-
"aanstichter" schouwenaarsstr 2.2 Beverwijk

zat 28-10 seminar over Palestijns
onderwijs in de door Israël be-
zette gebieden
College "De Klomp",
Orlnocodreef 7-9, Utrechtbverrecht
Orlnocodreef 7-9, Utrecht--over-
Overrecht, 11:00-17:00 uur

3-11 a.s. om 9:30. hogerberoep
van Co Melle en Kees Konlmg
en om 14:00 hogerberoep van
Roland van Hell en Ad Hennen
alle vier zijn tot 6 maanden
onvoorwaardelijk veroordeeld.
Beide zaken dléhen voor de
rechtbank in Den Bosch
Spinhuilswal 2
adres Kees Konlmg
huis van bewaring 'Oranjehotel'
van Alkemadeiaan 1256 D'haag

3-11 in de Binnenpret
Amstelveenseweg 134 A'dam
drie pret bands
Ask de Ruth (lelden)
Disaster Nein (a'dam)
Press Darlings (leeuwarden)
Inkom f3.50 aanvang 21:30

4-11 kraakkate de bunker
Jorislaan 92a Eindhoven
Time-lapse en What for (berlin)
en 18-11 groningen attacks
eindhoven met oerboere, catweazle
en reallity attack

zat 4-11 benefiet concert
opbrengst voor Stigting Afstands-
dler!
Wolters-Noordhoff Complex
Poststraat 11 Groningen.

IRAN sluiers en gezichten
(poëzie en proza fotografie film
beeldendekunst lezingen workshops
slotmanifestatie)
4-30 NOV: Amsterdam
paradiso crea flimtheater desmet
frau holje e.a.(020-276181)

PROGRAMMA KRAAKBIOS EISENSTEIN

Buitenvom 214, Den Haag
1.11: video 21 uur
Ein Virus kennt keine Moral,
R. Praunheim
2.11: flim 21 uur, f5,-
Alice in den Städte,
W. Wenders
8.11: video 21 uur
Erendira
9.11: video 21 uur
Passion d'amore,
E. Scolia

Wij (vrouw 34j., man 33j. en
vrouwje 25j.) zoeken voor onze
woongroep in Eindhoven een
nieuwe medebewonerster. We
zoeken een links iemand van
ong. 25-35 jaar die een kind in
huis leuk vindt. We wonen in
een mooi huis met een grote tuin
vlakbij het centrum van Eindhoven.
Ons telefoonnummer is 040-528131

VREDE

Ik ben een Turks jongentje, mijn
naam is Vrede, moeder ik wil je
kinderen kussen als ik temldden
van hen aan het spelen ben.
moeder, blijft dat ook zo, dat
gevoel als je mijn naam in het
Nederlands vertaald?
Haydar Eroglu